

Treball de Fi de Grau

Títol

Autoria

Professorat tutor

Grau

Tipus de TFG

Data

Full resum del TFG

Títol del Treball Fi de Grau:

Català:

Castellà:

Anglès:

Autoria:

**Professorat
tutor:**

Curs:

Grau:

Paraules clau (mínim 3)

Català:

Castellà:

Anglès:

Resum del Treball Fi de Grau (extensió màxima 100 paraules)

Català:

Castellà:

Anglès:

Índex

1. Introducció.....	3
2. Context.....	5
2.1 La CUP.....	5
2.2 VOX.....	10
3. Marc teòric.....	14
3.1 Comparativa històrica: nazisme i estalinisme.....	14
3.2 Anàlisi del llenguatge.....	23
4. Hipòtesi.....	27
5. Metodologia.....	28
6. Resultats.....	33
6.1 Programa electoral de la CUP.....	36
6.1.1 Qüestions de gènere.....	36
6.1.2 La immigració.....	41
6.1.3 La qüestió territorial.....	45
6.1.4 Sanitat.....	49
6.1.5 Educació.....	52
6.1.6 Cultura.....	54
6.1.7 El quadrat ideològic de Van Dijk.....	56
6.2 Programa electoral de VOX.....	58
6.2.1 Qüestions de gènere.....	58
6.2.2 La immigració.....	62
6.2.3 La qüestió territorial.....	69
6.2.4 Sanitat.....	74
6.2.5 Educació/Cultura.....	76

6.2.6 El quadrat ideològic de Van Dijk.....	79
6.3 Comparativa entre els programes electorals de VOX i la CUP	81
7. Conclusions.....	86
8. Bibliografia.....	91
9. Annexos.....	93
9.1 Programa electoral de la CUP.....	93
9.1.1 Qüestions de gènere.....	93
9.1.2 La immigració.....	99
9.1.3 La qüestió territorial.....	103
9.1.4 Sanitat.....	107
9.1.5 Educació.....	110
9.1.6 Cultura.....	113
9.2 Programa electoral de VOX.....	116
9.2.1 Qüestions de gènere.....	116
9.2.2 La immigració.....	121
9.2.3 La qüestió territorial.....	128
9.2.4 Sanitat.....	133
9.2.5 Educació/Cultura.....	136

1. Introducció

El segle XX va ser un dels períodes més convulsos de la història de la humanitat. Les dues Guerres Mundials van mostrar la cara més fosca de l'ésser humà i el van portar a extrems desconeguts fins llavors. Uns extrems que es van manifestar en l'auge del feixisme i el comunisme, que desembocarien posteriorment en el nazisme i l'estalinisme, dues ideologies que sovint han estat comparades per algunes de les seves característiques.

La crisi de l'Estat nació, l'Estat liberal sorgit de les idees de la Revolució Francesa a finals del segle XVIII, va suposar un canvi radical de paradigma en el marc de la societat europea de la primera meitat del segle XX, i de retruc va afectar també la resta del món. Per primera vegada, la incipient i altament imperfecta democràcia sorgida a Europa després de l'abolició de l'Antic Règim es veia qüestionada per una part important de la població. Crisis econòmiques com l'originada pel Crac del 29, les grans desigualtats entre la burgesia i el proletariat o l'època més expansiva de l'imperialisme són tan sols alguns dels motius que expliquen el declivi del model d'estat imperant al centre i l'oest del vell continent durant les primeres dècades del segle.

L'enfonsament del sistema polític que havia dominat els països més avançats del món al llarg de més de cent anys va impulsar el creixement dels sectors extremistes de la societat. Així, les idees d'extrema dreta, conegudes a partir dels anys vint (amb l'arribada al poder de Mussolini a Itàlia) com a "feixisme", i d'extrema esquerra, identificades en el socialisme i, també, el comunisme, van impregnar bona part de l'opinió pública europea i van suposar tot un daltabaix en la història.

La Revolució Russa del 1917 i l'ascens del feixisme i el nazisme als anys vint i trenta són dos elements fonamentals per entendre l'esclat de la Segona Guerra Mundial i, en general, la història mundial després de la Gran Guerra.

És per això que, tot i tractar-se teòricament de dues ideologies diametralment oposades, el nazisme i l'estalinisme han estat considerats sovint des d'importants sectors de la societat, però també per part de grans acadèmics, com dues cares de

la mateixa moneda. Els extrems de l'espectre polític s'han vist des de posicions més centristes com dues ideologies perilloses i amb nombroses semblances entre si.

En l'actualitat, tot i les òbvies diferències històriques respecte a l'Europa del segle XX i els canvis que han experimentat els extrems de l'espectre ideològic, segueixen sent moltes les veus que equiparen certs aspectes de l'extrema dreta i l'extrema esquerra. És per això que el present treball parteix d'aquesta percepció genèrica, però prou estesa, i pretén determinar fins a quin punt és certa. I és que, tal com s'ha esmentat, les dues ideologies han tingut una gran transcendència en la història contemporània i, precisament per això, resulta pertinent estudiar-ne els hipotètics aspectes comuns.

L'objecte d'estudi és, per tant, la suposada similitud existent entre l'extrema dreta i l'extrema esquerra pel que fa a alguns aspectes. I l'objectiu principal és analitzar fins a quin punt aquestes percepcions són certes i en quins aspectes ho són. És a dir, discernir en quins àmbits, temàtiques o creences podem afirmar que l'extrema dreta i l'extrema esquerra són similars i en quin d'aquests camps no.

Per abordar aquest objectiu, en el treball s'analitza i es compara el discurs de les dues formacions polítiques que convencionalment s'identifiquen en l'actualitat com els representants de l'extrema dreta i l'extrema esquerra a Espanya, és a dir, VOX i la CUP, respectivament.

El treball consta doncs d'una part introductòria on es formula la hipòtesi i s'aporta un marc contextual on s'explica què són exactament VOX i la CUP i com i quan es van originar. A continuació, hi ha el marc teòric en què s'expliquen les teories i els estudis previs realitzats per acadèmics respecte del tema. Tot seguit, s'exposa la metodologia emprada per dur a terme la investigació. Finalment, es mostren els resultats i les conclusions.

2. Context

2.1 La CUP

La CUP (Candidatura d'Unitat Popular) és un conjunt d'entitats, partits i agrupacions polítiques sorgides en l'àmbit local en diferents punts de Catalunya que s'uneixen sota aquestes sigles per defensar uns ideals comuns. Es defineixen com a antisistema i pretenen acabar amb el sistema capitalista i el patriarcat per fer desaparèixer les desigualtats. Sovint es considera la CUP com la formació política més a l'esquerra de l'espectre ideològic de l'àmbit català i espanyol en l'actualitat. Per tant, se'ls identifica sovint amb l'extrema esquerra.

Els orígens de la Candidatura d'Unitat Popular no són gens clars. El fet d'haver sorgit a través de la unió de tants micro partits, de tantes sensibilitats diferents i provinents de tantes zones disperses de la geografia catalana fa complicat establir una data fundacional concreta. La majoria de partits polítics (ja siguin una amalgama de diversos partits més petits o un bloc molt més tancat) sorgeixen en un lloc i un moment concret i solen optar per presentar-se a les eleccions municipals de la localitat on han nascut, o bé apostar per les eleccions autonòmiques o generals si ja són un partit amb una base important i una bona projecció de vots. Però la CUP neix de forma tan dispersa que rebutja durant anys presentar-se a eleccions més enllà del municipalisme i, a més, com que provenen de diversos indrets de Catalunya es presenten a Ajuntaments d'arreu del territori. Precisament per això es fa feixuc determinar el seu origen, que sovint s'ha situat durant la primera dècada del segle XXI.

Tot i això, la mateixa CUP defensa que el seu embrió va ser l'AMEI (l'Assemblea Municipal de l'Esquerra Independentista). L'AMEI, tal com s'explica a la pàgina web la formació catalana (CUP, n.d.), va néixer el 14 de desembre de 1986 i va ser una organització política destinada a aglutinar les diverses candidatures de l'esquerra independentista que hi havia escampades per Catalunya. Va sorgir "arran dels contactes que el Moviment de Defensa de la Terra (MDT) va iniciar amb diversos col·lectius locals per mirar de bastir i coordinar candidatures que concorreguessin a

les eleccions municipals de juny del 1987". Així, l'AMEI va ser fins als anys 2000 una amalgama de les conegudes com Candidatures d'Unitat Popular que sorgien en diferents municipis de Catalunya i que intentaven obtenir regidors a les eleccions municipals.

A partir de l'any 2000, tal com expliquen David Fernàndez i Julià de Jòdar (exdiputats de la CUP al Parlament de Catalunya) en el seu llibre *CUP* (2016), hi va haver el que es va conèixer com el Procés de Vinaròs:

Un nou procés de confluència, que va culminar en unes trobades, a partir de l'any 2000, en diversos punts de la nació - el denominat Procés de Vinaròs, on es va celebrar la primera de les trobades unitàries l'abril del 2000 -, amb l'objectiu d'aconseguir la nova cohesió estratègica i organitzativa entre les diverses entitats i sectorials del moviment (pp. 70-71).

El Procés de Vinaròs, continuen explicant els dos autors, va durar des de l'any 2000 fins al 2002 i va servir a la formació per aconseguir una major unitat i fugir dels errors del passat.

Durant els següents anys van anar augmentant les CUP i l'any 2005 aquesta denominació va substituir la de l'AMEI (Fernàndez i Jòdar, 2016):

Com a fruit d'aquest creixement, s'assenyalava també que 'la sigla CUP, per definició, ha anat a poc a poc ocupant tot l'espai organitzatiu que va començar l'AMEI', donant peu, des d'aquell moment, a la desaparició nominal de l'Assemblea Municipal d'Esquerra Independentista. Per suplir el buit, la CUP es va dotar per primera vegada d'una estructura nacional, amb la creació de les Assemblees Territorials i de l'Assemblea Nacional (p. 77).

Amb el pas del temps i el creixement sostingut de la formació política, els membres de la CUP van anar veient que, a més d'augmentar el número d'Ajuntaments en els quals tenien representació política, també havien crescut prou per a presentar-se a les eleccions autonòmiques al Parlament de Catalunya (CUP, n.d.):

El gener de 2009, es va aprovar la ponència *La CUP, l'alternativa necessària*, que fixa les bases per al desplegament del projecte de la CUP com una organització política

nacional que, a més del municipal, pretén intervenir i incidir en tots els àmbits de la lluita política.

Tal com afirmen Fernàndez i Jòdar (2016), així va ser com. a partir del 2009, "les" CUP es van unificar definitivament i van passar a anomenar-se "la" CUP (p. 80).

Així doncs, la formació anticapitalista (CUP, n.d.) es va consolidar totalment com una formació política estable i amb una gran base tant de militància com de votants a partir del 2012, quan es va presentar per primer cop a les eleccions autonòmiques i va obtenir tres diputats al Parlament. A més, posteriorment va viure un creixement exponencial encara més destacat el 2015, quan va aconseguir deu escons en les noves eleccions catalanes. A continuació, va viure una forta davallada en les eleccions del 21 de desembre del 2017, en què va caure fins als quatre escons, però tot i això l'agrupació de diverses candidatures sota el paraigua de la CUP ja s'ha estabilitzat com una força política present en gairebé totes les institucions de l'àmbit català.

Cal dir, a més, que des del 2015 la CUP es presenta a les eleccions autonòmiques juntament amb Crida Constituent (CUP-CC), una altra formació política propera als postulats de la Candidatura d'Unitat Popular. L'actual CUP (o CUP-CC), doncs, engloba aquestes dues forces de l'esquerra independentista i socialista, però també inclou les formacions polítiques de Poble Lliure, Endavant, la Forja o Arran, entre d'altres.

Actualment doncs, quan es parla de la CUP en realitat s'està fent referència a un conglomerat de sensibilitats diferents, que tenen punts de vista divergents sobre alguns aspectes polítics o ideològics, però que comparteixen els seus principals ideals i la seva manera d'entendre el món.

Una de les característiques comunes que tenen és precisament la que permet l'existència d'una formació política amb tants punts de vista: el model assembleari. La CUP creu en la democràcia directa i per això utilitza les assemblees com a mètode organitzatiu i de presa de decisions dins la formació. La CUP es compon doncs, tal com afirma també al seu portal:

(de) Diferents Assemblees Locals i/o municipals (AL) arreu del territori, que funcionen de manera autònoma i prenen les seves pròpies decisions mitjançant la seva militància (...) aquestes s'agrupen en Assemblees Territorials (AT), que no es corresponen necessàriament amb les comarques o províncies establertes, a fi de coordinar-se entre si i de facilitar la presa d'algunes decisions a escala nacional.

Aquest engranatge permet, per tant, que les veus discrepants no quedin oblidades dins l'organització, sinó que enfrontin les seves posicions expressant què pensen en les assemblees.

Però tal com s'ha esmentat prèviament, tantes formacions diferents no podrien conviure si no fos pels ideals que tenen en comú més enllà del model assembleari. La CUP és una formació política anticapitalista, antisistema, antifeixista i independentista que defensa els Països Catalans. Es defineixen com: "una organització política assembleària d'abast nacional, que s'estén arreu dels Països Catalans i que treballa per un país independent, socialista, ecològicament sostenible, territorialment equilibrat i deslligat de les formes de dominació patriarcal".

En primer lloc doncs, la CUP exposa al seu web que defensa els "drets polítics del poble català" i creu en el dret a l'autodeterminació per aconseguir la independència de Catalunya, encara que sigui mitjançant la desobediència.

Una altra pota del seu ideari és "la defensa dels drets de les classes populars i la igualtat" i la necessitat d'abolir el sistema capitalista i instaurar un model socialista per eliminar les desigualtats. Una igualtat econòmica que al mateix temps té relació amb la recerca de la igualtat entre homes i dones i entre persones de tot el món sense importar el seu lloc de procedència. Per això defensen la "lluita feminista i l'alliberament sexual i de gènere. Superació de l'actual model heteropatriarcal i de discriminació per motius de gènere o opció sexual. Corresponsabilitat de les tasques reproductives i de cures i lluita per la igualtat de drets i salaris". I pel que fa a la igualtat entre persones de diferent origen, la CUP considera "l'internacionalisme com a forma de relació igualitària, anticolonial i fraternal entre pobles, per la gestió comuna dels afers generals i per la superació dels conflictes internacionals".

Per altra banda, també creuen en la defensa de Catalunya i, de forma més extensiva, els Països Catalans, i la llengua i la identitat nacional, a més del teixit cultural del país.

I finalment també aposten per l'ecologisme: "la defensa del territori contra les agressions ecològiques i urbanístiques, contra l'esquarterament del territori i la seva destrucció en benefici d'uns pocs, i per un desenvolupament realment sostenible".

Però a més dels seus inicis dispersos arreu del territori català, el model assembleari com a vehicle de presa de decisions i les diferents branques ideològiques de la CUP, aquesta formació política té un altre element peculiar i poc comú en l'ecosistema polític espanyol. Els estatuts de la CUP limiten la possibilitat que un candidat ocupi un escó al Parlament durant més d'una legislatura. Segons la mateixa CUP, el seu ideari vol fugir dels personalismes i prendre les decisions de forma assembleària, de baix cap a dalt. És per això que no deixa repetir candidatures als seus militants, ja que es vol evitar que s'identifiqui a una determinada persona com a líder de la formació i que aquest o aquesta vagi guanyant poder i adquireixi la capacitat de prendre decisions més enllà del que volen les seves bases. La CUP, per tant, sempre ha defensat la necessitat de funcionar mitjançant un model horitzontal, on ningú estigui per sobre de ningú i tothom tingui veu i vot a l'hora de decidir quin rumb ha de prendre la formació.

2.2 VOX

VOX és un partit polític format a Espanya a finals del 2013. El seu nom fa referència a la "veu" que diuen que volen donar als ciutadans i, tot i ser un partit relativament nou, ja és sobradament conegut tant al país com a l'estranger.

Encara que ells no es defineixen d'aquesta manera, VOX és reconegut sovint com el principal partit polític de l'extrema dreta a Espanya. Ells, en canvi, aprofiten aquesta vinculació per dir que en realitat són d'"extrema necessitat".

VOX porta anys presentant-se a eleccions tant a Espanya com al Parlament Europeu, però mai havia aconseguit representació en cap institució fins fa escassos mesos. Des del seu gran míting el passat 7 d'octubre al Palau de Vistalegre, on es van reunir més de 10.000 persones, la formació ha experimentat un creixement exponencial, tant pel que al nombre de militants, com al de votants o a l'atenció dels mitjans de comunicació. Des de llavors, el partit liderat per Santiago Abascal ha aconseguit 12 diputats en les eleccions al Parlament d'Andalusia celebrades el passat 2 de desembre, 24 escons en les eleccions al Congrés dels Diputats del 28 d'abril i 3 cadires al Parlament Europeu en les darreres eleccions europees del 26 de maig, a més de regidors repartits per municipis de tota la geografia espanyola arran de les municipals del mateix dia 26. VOX, per tant, ja és un partit totalment instaurat en la majoria de les institucions del país i ara té per objectiu continuar creixent, condicionant la formació de govern en diversos parlaments per poder estendre el seu discurs.

Un discurs que ha estat sovint titllat de populista, però el partit verd no ho veu així. Tal com s'ha comentat prèviament, s'autodefineixen (VOX, n.d.) com: "la veu de l'Espanya viva. Un moviment d'extrema necessitat que neix per posar les institucions al servei dels espanyols, en contrast amb l'actual model que posa als espanyols al servei dels polítics". Així doncs, tot i que molts militants i candidats del partit provenen d'altres formacions polítiques i han exercit durant dècades la professió, s'allunyen d'aquesta figura i es presenten com gent aliena a la política. Aquesta és una idea esgrimida sovint per partits d'extrema dreta, com per exemple Donald

Trump als Estats Units, que també es presenta com un republicà *antiestablishment*, és a dir, antisistema. És per això (i per les seves propostes polítiques i el seu discurs) que sovint també es defineix a VOX com un partit antisistema, tot i que, a diferència de la CUP, no s'identifica com a tal.

En tot cas, les principals línies d'actuació de la formació són: la qüestió territorial, les polítiques sobre immigració i l'oposició a lleis concretes com la de violència de gènere o la de memòria històrica.

VOX també s'autodefineix a la seva pàgina web com "el partit de l'Espanya viva, lliure i valenta". Defensen que el país viu immers en una crisi múltiple "que afecta la seva economia, a les seves institucions, a la seva unitat nacional i a la seva moral col·lectiva" i opinen que hi ha una degradació de l'Estat constitucional que cal revertir mitjançant una "renovació" i un "enfortiment" de la vida democràtica espanyola. I les seves principals propostes per dur a terme aquesta renovació són diverses.

En primer lloc, volen despolititzar la justícia espanyola, que consideren fortament polititzada sobretot per l'acció dels dos principals partits del país, és a dir, el PSOE i el PP.

També volen defensar la "indissoluble unitat de la Nació espanyola i l'atribució de la sobirania nacional al poble espanyol" i, entre altres mesures, ho volen fer acabant amb l'Estat de les Autonomies, que defineixen com un "intent benintencionat, però fallit". A més, també propugnen "l'ús lliure de la llengua espanyola en tot el territori nacional, especialment en el sistema educatiu". Per tant, un element clau en la ideologia de VOX és la recentralització.

Per altra banda, la formació també aposta per crear una nova Llei Electoral i una nova Llei de Partits. Així, diuen que volen que es reflecteixi de forma fidedigna el pluralisme del país i millorar la transparència dels partits polítics.

Aquests són els principals punts en què vol incidir VOX. Un partit que, tal com indiquen les seves propostes, va néixer amb una clara vocació estatal.

En aquest aspecte, VOX ha experimentat una situació radicalment contrària a la que s'ha exposat prèviament en el cas de la CUP. Així com la formació catalana ha apostat des dels seus inicis per una proposta fortament municipalista i ha anat creixent des d'aquest àmbit fins a presentar-se a les eleccions autonòmiques i aconseguir escons en diversos comicis, VOX ha fet tot el contrari. La CUP ha teixit de mica en mica una xarxa associativa en diferents punts de la geografia catalana que han anat augmentant fins a unificar-se de forma completa sota un mateix espai polític i inclús han rebutjat (i segueixen rebutjant avui en dia) presentar-se a les eleccions generals a Espanya o a les eleccions al Parlament Europeu. VOX, en canvi, és un partit fundat precisament per intentar arribar al poder a l'Estat espanyol. El partit verd vol governar el país i les eleccions en àmbits menors, com les autonòmiques o les municipals, són més aviat un complement, una manera d'aconseguir més poder arreu d'Espanya. Però el cert és que abans del recent creixement que ha viscut el partit, VOX no tenia una massa social, un nombre d'afiliats, suficient per afrontar eleccions en tot el territori (de fet, segueix sense tenir-los) i en els darrers mesos ha hagut de fer un gran esforç per intentar trobar candidats i poder presentar candidatures en eleccions diverses. És per això que les trajectòries i les aspiracions de CUP i VOX, en aquest aspecte, són diametralment oposades.

Però també existeix una altra diferència clara en la definició de les dues formacions polítiques.

La CUP, tal com s'ha presentat en l'apartat previ, és una formació sense personalismes, que defuig els lideratges individualitzats i que inclús ha estipulat en els seus estatuts que cap membre pot repetir legislatura al Parlament de Catalunya. Aquesta mesura, de fet, comença a discutir-se dins les assemblees de la CUP perquè precisament està portant a la formació a una crisi de lideratges que els pot estar passant factura electoralment.

VOX, per la seva banda, té una filosofia totalment diferent. És un partit molt personalista, on sobretot la figura de Santiago Abascal (el líder de la formació) destaca per damunt de tot. El partit es dilueix en certa manera i la figura del líder

esdevé clau per atraure votants. Abascal s'ha anat fent un nom des que va agafar les regnes del partit i ara és un líder potent i carismàtic. És per això que VOX aprofita la seva figura per presentar un home fort que ha d'erigir-se com el salvador d'Espanya.

Però Abascal no és l'únic líder carismàtic del partit. Javier Ortega Smith és el secretari general de VOX i també ha aconseguit una gran reputació i gaudeix d'un gran carisma que el converteixen en l'altra figura clau en el si de la formació. Smith ha aconseguit popularitat sobretot gràcies a personar-se com a acusació popular en el judici als líders independentistes al Tribunal Suprem i per ser la cara visible també en moltes altres querelles que VOX ha interposat contra polítics favorables a la República de Catalunya. Smith és advocat i precisament per això s'ha pogut erigir com el defensor de la llei davant dels que consideren uns colpistes que volen trencar la unitat de l'Estat espanyol.

Tot i això, el màxim protagonisme segueix sent per Abascal, que abans de ser membre de VOX va formar part del PP al País Basc. De fet, tal com s'explica al reportatge *Vox: la ambición de Santiago Abascal* (360 grados, 2018), el líder de la formació va treballar durant dècades al País Basc, on fins i tot va arribar a tenir un escó al Parlament, però es va traslladar a treballar a Madrid fa uns anys. Un cop allà, Esperanza Aguirre (un pes pesant del Partit Popular en aquells temps) li va oferir una feina administrativa paral·lela a les institucions oficials de l'Estat, i Abascal va anar creixent fins que va decidir unir-se al recentment creat VOX, on en poc temps va esdevenir el principal líder i la cara més visible del partit.

Des de llavors, Abascal ha aconseguit situar VOX en primera plana de tots els mitjans de comunicació del país, ha fet créixer exponencialment el nombre de suports al partit i ha aconseguit disputar vots a Ciutadans i, principalment, al PP per entrar en diverses cambres de representació, inclús el Congrés i el Senat.

En definitiva, és previsible que la vocació estatal i el fort personalisme del partit continuïn sent dues característiques essencials de VOX en els pròxims anys, ja que fins ara han servit perfectament als interessos de la formació.

3. Marc teòric

3.1 Comparativa històrica: nazisme i estalinisme

Com tantes altres idees preconcebudes i generalitzades en importants sectors d'una societat, la creença que el feixisme i el comunisme són el mateix (o, almenys, que tenen moltes similituds) pot tenir el seu origen moltes vegades en converses de bar, en reunions familiars en què se solucionen tots els problemes mundials o en anàlisis polítics més aviat simplistes. Es tracta de teories populars, de proclames i sensacions que poden anar calant progressivament en diversos estrats de la població. Tot i això, l'afirmació que ens ocupa, i que suposa l'objecte d'estudi d'aquest treball, no es fonamenta tan sols en un seguit de conjectures i suposicions, sinó que compta amb l'aval de grans teòrics de les ciències polítiques i filòsofs de la talla d'Hannah Arendt, una de les investigadores que ha assenyalat certs punts en comú entre els extrems polítics del segle XX.

És necessari però, aclarir certes diferenciacions clau abans d'aprofundir en els estudis realitzats sobre aquest tema. Hanna Arendt i altres acadèmics que han tractat les semblances entre els dos extrems de l'espectre polític no posen en un mateix sac multitud d'ideologies ben diferents entre elles com, per exemple, l'anarquisme o el comunisme. Les teories populars a les quals es feia referència prèviament engloben molts corrents de pensament dins una mateixa etiqueta com podria ser en aquest cas l'extrema esquerra i així ho comparen amb un altre conjunt d'ideologies divergents que identifiquen amb l'extrema dreta. Els estudis que s'exposen a continuació, al contrari, se centren a comparar dues ideologies molt concretes que es van identificar sovint durant el segle XX com els màxims exponents de l'extrema dreta i l'extrema esquerra: el nazisme i l'estalinisme. Així doncs, lluny d'identificar sota un mateix corrent ideològic persones amb uns ideals tan diferents com Rosa Luxemburg o el mateix Stalin, els estudis que se citen en aquest apartat analitzen únicament les accions i els discursos del nazisme i l'estalinisme i dels orígens ideològics de les dues dictadures. I precisament per això, quan aquesta part

del treball fa referència als extrems de l'espectre ideològic o a l'extrema dreta i l'extrema esquerra, s'al·ludeix únicament al nazisme i l'estalinisme.

A més d'Hannah Arendt, el principal impulsor d'aquestes teories que veuen semblances entre les dues ideologies és el filòsof i escriptor francès Jean-Pierre Faye. Autor de llibres com *El siglo de las ideologías* (1998) o *Los lenguajes totalitarios* (1974), aquest intel·lectual ha analitzat a fons la història contemporània i ha aprofundit en el naixement, l'expansió i les característiques del nazisme i l'estalinisme. És per això que Faye, a mesura d'anar disseminant els discursos i les accions dels extrems de l'espectre ideològic, ha trobat diversos punts en comú entre aquests.

De fet, a *Los lenguajes totalitarios* (1974) exposa la "teoria de la ferradura", una idea explicada per Adolf Ehrt el 1931. Aquesta teoria es basa en la definició de tot l'espectre polític mitjançant la representació d'una ferradura de cavall. A diferència de la clàssica representació en forma de segment amb dos extrems, on l'extrema dreta i l'extrema esquerra es troben en els punts més oposats i les posicions més centristes al mig, la ferradura situa el nazisme i l'estalinisme en els extrems d'aquesta eina. Així, els extrems de l'espectre polític en realitat es troben més propers entre ells que respecte del centre, representat en el conservadorisme, la socialdemocràcia i el centre. Per tant, aquesta concepció de les idees polítiques més extremistes vol posar de manifest precisament això, que existeixen certes semblances entre el nazisme i l'estalinisme, i que no es tracta de punts de vista totalment oposats.

Adolf Ehrt formava part del partit alemany de la primera meitat dels anys trenta fundat per Otto Strasser i conegut com a Front Negre. Strasser havia format part del Partit Nacionalsocialista Obrer Alemany, el partit nazi, però se'l va expulsar el 1930 per certes discrepàncies polítiques, ja que considerava que el partit d'extrema dreta s'havia d'apropar en certa manera als postulats de l'estalinisme. És per això que Ehrt justificava les creences del recentment format Front Negre com una barreja ideològica entre el nazisme i l'estalinisme i així ho va representar a través de la

metàfora de la ferradura. En aquesta representació tan gràfica, el Front Negre se situava en l'espai que hi ha entre els dos extrems de la ferradura (Faye, 1974):

Cal renunciar a l'esquema democràtic i burgès fundat en la distinció 'esquerreres' i 'dretes' per estar en condicions de localitzar el lloc en què està situat el Front Negre (...) Si es representa als partits i les corrents alemanyes sota la forma d'una ferradura (in Hufeisengestalt), en la corba del qual està situat el Zentrum (el Partit de Centre alemany) i en les extremitats la KPD (el Partit Comunista d'Alemanya) i l'NSDAP (el Partit Nacionalsocialista Obrer Alemany), llavors, l'espai del 'Front Negre' es col·loca entre els dos pols del comunisme i el nacionalsocialisme (p. 589).

En línies generals, podríem dir que Faye coincideix amb aquesta visió dels extremismes en forma de ferradura que els fa més propers entre ells. Així es posa de manifest en la seva extensa bibliografia, on equipara nombrosos aspectes d'ambdues ideologies.

El principal fet en què coincideixen el nazisme i l'estalinisme és en la definició d'aquests règims com a totalitaris. Hannah Arendt va etiquetar així les dues ideologies en la seva reconeguda obra *Los orígenes del totalitarismo* (1998). Les diferències entre un règim autoritari (molt més comú al llarg de la història de la humanitat) i un de totalitari és l'extrema i indiscriminada violència exercida en aquest últim. Un tipus de règim dictatorial on es pretenia canviar totalment una societat, començar gairebé de zero i implantar uns nous valors. El culte al líder s'elevava al seu màxim exponent i la dissidència s'eliminava completament.

A banda del nazisme i l'estalinisme, només el règim de Pol Pot, que va establir-se com a dictador comunista a la seva Cambodja natal durant els anys 70 amb els khmers rojos, ha estat considerat també com un sistema totalitari. Per això existeix una tendència a comparar el nazisme i l'estalinisme, ja que aquests règims polítics del segle XX són dos dels tres únics que s'han assenyalat mai com a totalitaris. I, precisament per això, Jean-Pierre Faye hi veu una clara semblança.

Concretament, l'intel·lectual francès apunta que existeix una dificultat per a qui vulgui descriure el segle XX, el qual ell anomena "el segle de les ideologies", precisament

pels punts comuns entre les dues principals forces ideològiques d'aquest període històric (1998):

Les dues ideologies que en ell (en aquest segle XX) s'han enfrontat, les seqüeles problemàtiques de les quals segueixen presents, manifesten estrepitoses diferències i, tot i això, han entrelaçat els seus efectes. Fins al punt d'impossibilitar la descripció d'una sense l'altra. Sobretot perquè ambdues s'han desenvolupat en mútua referència, almenys a partir d'un determinat moment, difícil, tanmateix, de precisar amb exactitud (p. 63).

Així defineix Faye l'indestriable camí dels dos pols oposats en la seva obra. I en el mateix sentit, afirma que no podem analitzar les condicions de l'arribada al poder de Hitler a Alemanya o Mussolini a Itàlia sense fer referència a la Revolució Russa del 1917. Com tampoc és possible separar l'antisemitisme tan propi de l'Alemanya de Hitler, i no menys important en la Unió Soviètica d'Stalin. I és que segons Faye, la major part dels acusats en les purgues del dictador soviètic, començant pel seu principal rival, Lev Trotski (forçat a exiliar-se a Mèxic i assassinat posteriorment pel català Jaume Ramon Mercader), eren jueus: "(...) reaccions visceralment antisemites del mateix Stalin, que van tenir lliure expressió en el moment del seu pacte amb Hitler, i novament en els anys finals, 1948-1953" (p. 63).

Així ho veu també Hannah Arendt, que en la seva anàlisi de l'antisemitisme, l'imperialisme i el totalitarisme percep en certs sectors de l'extrema esquerra elements antisemites, més enllà de les ja òbvies referències a l'odi als jueus per part del nacionalsocialisme. En la seva obra cabdal (1998), esmentada prèviament, la filòsofa d'origen jueu comenta:

(...) van introduir en la discussió la distinció entre els individus jueus, 'els nostres germans', i la juevia com a grup, una distinció que des de llavors es va convertir en característica de l'antisemitisme esquerrà. Encara que no comprenien completament per què i com el govern en la seva imposada independència de la societat, preservava i protegia als jueus com a grup separat, sabien molt bé que existia una relació política i que la qüestió jueva era alguna cosa més que un problema dels jueus com a individus i de tolerància humana (p. 51).

Així doncs, des de l'extrema esquerra hi havia una voluntat d'acceptació i de "germanor" amb els jueus a escala individual. No discriminaven ni rebutjaven un jueu pel fet de ser-ho. Però sí que existia, en canvi, una teoria de la conspiració semblant a la de l'extrema dreta. Si el feixisme i el nazisme consideraven que els jueus estaven darrere de qualsevol succés important que tingués lloc al món i creien en una mena de govern mundial jueu que actuava des de les ombres, el socialisme i el comunisme també veien amb recel el poble jueu en el seu conjunt, ja que, tal com apunta Arendt, no entenien ni compartien l'estatus diferenciat del que gaudien respecte de la resta de la societat.

Però l'antisemitisme també provenia, tant des de la dreta com des de l'esquerra, de la mítica (però ben fundada) figura del banquer jueu, sobretot durant els segles XIX i XX. La idea de la manipulació històrica per part d'un govern jueu que defensava l'extrema dreta tenia el seu origen (tal com afirma la filòsofa alemanya) en part en la figura de la família Rotschild, una dinastia familiar jueva de banquers fundada a finals del segle XVIII i que es va convertir en una de les més riques i influents entitats financeres d'Europa al llarg dels dos segles següents. L'imaginari nazi veu el poder econòmic, social i polític i la influència d'aquesta família, que des dels seus inicis a Alemanya i Àustria es va anar expandint cap a altres grans imperis com França o Gran Bretanya, com un exemple manifest de la conspiració jueva per dominar el món.

L'extrema esquerra, per la seva banda, tampoc té una visió excessivament diferenciada respecte de l'altre extrem de l'espectre polític de l'època. Des de les posicions més esquerranes, que centraven el seu discurs sobretot en criticar l'explotació de la massa obrera per part dels grans empresaris i la burgesia, encara es veia amb més recel la figura dels banquers, que, tal com s'ha apuntat prèviament, s'identificava de forma immediata amb el poble jueu. L'explicació rau en el fet que l'empresari capitalista els explotava, però al mateix temps els donava l'oportunitat de produir. En canvi, al banquer se'l considerava (1998) "un paràsit i un usurer al qual havia de convertir en el seu silenciós soci. Encara que aquest banquer, en contrast amb el fabricant, no tenia res a veure amb la seva activitat" (p. 53). I continua:

No és difícil d'entendre que un home que dedica els seus diners exclusivament i directament a la finalitat de procrear més diners pugui ser odiat més intensament que el que obté un benefici a través d'un llarg i complicat procés de producció (...) els banquers semblaven, no els explotadors de la classe treballadora i de la capacitat productiva, sinó de l'infortuni i de la misèria (p. 53).

És per això que l'extrema esquerra va evolucionar cap als mateixos discursos d'odi i ressentiment contra els jueus com a poble (Arendt, 1998):

Molts dels banquers eren jueus, i, el que resulta encara més important, la figura general del banquer posseïa per raons històriques definits trets jueus. D'aquesta manera el moviment esquerrà de la classe mitjana inferior i tota la propaganda contra el capital bancari van acabar sent més o menys antisemites; evolució d'escassa importància en l'Alemanya industrial, però de gran significat a França i, en menor grau, a Àustria (p. 53).

Però si l'antisemitisme era una característica comuna en l'extrema dreta i l'extrema esquerra del segle XIX i XX és, sobretot, perquè "l'antisemitisme era ja un instrument per la liquidació no únicament dels jueus, sinó també del cos polític de l'Estat nació" (Arendt, 1998, p. 54). Certament, l'estalinisme i el nazisme, buscaven principalment l'erradicació de l'*statu quo* dominant de l'època, on l'Estat liberal dominava els sistemes polítics de la major part d'Europa i també als Estats Units. És per això que, més enllà del veritable odi i recel que tinguessin cap al poble jueu, van descobrir que l'antisemitisme era, principalment, una gran arma propagandística que els podria impulsar fins a la consecució del poder, per establir així la dictadura totalitària.

Per altra banda, en la comparació entre aquests dos pols oposats també va destacar especialment l'eliminació de l'oposició. Tant el nazisme com l'estalinisme van destinar una ingent part dels seus esforços a erradicar qualsevol forma de discrepància política, qualsevol mínim indicatiu o sospita de dissidència. Així, els dos sistemes totalitaris van dirigir recursos econòmics, productius i humans a la purga total de l'adversari polític. Però no només això. En plena eufòria genocida, els dos dictadors van anar molt més enllà de l'eliminació del contrincant ideològic, que podia representar realment un perill pel manteniment del seu poder, i es van entregar a l'eliminació sistemàtica i totalment indiscriminada de grans masses de població, ja

fos per raons de religió, raça, origen, orientació sexual, malalties físiques o mentals, etcètera. Un tret, tal com s'ha apuntat en pàgines prèvies, únicament propi dels règims totalitaris.

Concretament, en el cas alemany, Hitler va encarregar a les SS la construcció dels famosos camps de concentració i d'extermini. L'Holocaust va dur a l'eliminació d'aproximadament sis milions de jueus, a més de gitanos, homosexuals, persones amb problemes mentals i, tal com s'ha esmentat prèviament, també oposició política, des de socialdemòcrates a comunistes. El nazisme, per tant, va crear tota una estratègia destinada únicament i exclusivament a matar persones, a eliminar aquells que no consideraven els seus iguals,

I el mateix va fer Stalin en el marc de la Unió Soviètica. Des de bon començament, amb el seu ascens al poder després de la mort de Lenin (1924), ja es va dedicar a treure del mig a qualsevol rival per dirigir el partit i la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques (URSS). Va quedar ben palès en el ja esmentat conflicte entre ell i Trotski, que va portar el líder opositor a l'exili i, posteriorment, la mort. A més, d'igual manera que en el cas nazi, el dirigent soviètic va elaborar el sistema GULAG, un conjunt de presons i camps de treball, equiparables als camps de concentració, i on també van mal viure i morir moltes persones. Stalin va dur a terme el que es coneix com la Gran Purga (o el Gran Terror) durant la segona meitat de la dècada dels anys trenta. Una purga que va consistir en l'eliminació de qualsevol rastre d'oposició o mínima discrepància política/ideològica en el seu entorn, però també en la deportació de minories ètniques i la mort d'un gran nombre de persones que segurament no tenien cap ànim de discutir el seu lideratge polític.

Jean-Pierre Faye (1998) estableix aquesta comparació entre el *gulag* i el *lager*, els camps de treball comunistes i els de concentració nazis. I també ho fa Hannah Arendt (1998), que compara, precisament, l'arbitrarietat en els assassinats massius a càrrec de les dues corrents ideològiques:

Una diferència fonamental entre les dictadures modernes i totes les tiranies del passat és que en les primeres el terror ja no és emprat com a mitjà d'exterminar i atemorir els oponents, sinó com a instrument per dominar masses de persones que són

perfectament obedients. El terror, com avui el coneixem, ataca sense provocació prèvia, i les seves víctimes són innocents inclús des del punt de vista del perseguidor. Aquest va ser el cas a l'Alemanya nazi quan es va desencadenar el terror contra els jueus, és a dir, contra persones amb certes característiques comunes que eren independents de la seva conducta específica. A la Rússia soviètica, la situació és més confusa, però els fets, desgraciadament, resulten molt clars. Per un costat, el sistema bolxevic, a diferència del nazi, mai va admetre teòricament que pogués practicar el terror contra persones innocents, i encara que, a la vista de certes pràctiques, aquesta posició pogués semblar hipòcrita, constitueix tota una diferència. La pràctica russa, per altra banda, es mostra encara més 'avançada' que l'alemanya en un aspecte: l'arbitrarietat del terror ni tan sols és limitada per la diferenciació racial, i com les antigues categories de classes han sigut desestimades des de fa molt de temps, qualsevol a Rússia pot convertir-se de cop i volta en víctima del terror policíac (p. 30).

Una bona prova de la psicosi exterminadora d'ambdues ideologies, i un altre tret comú entre aquestes, tal com considera Jean-Pierre Faye (1998), és que els dos règims dictatorials van executar purgues inclús dins les seves mateixes files. Faye ho il·lustra comparant els Processos de Moscou, en què Stalin va eliminar tot rastre de diferències respecte als seus plantejaments dins el Partit Comunista: "La Gran Purga stalinista, començada el 1934, la part visible de la qual seran els processos públics dels companys de Lenin, portarà a centenars de milers de membres del partit únic a la condició del ZEK, al País del Gulag" (p. 73), i la coneguda com "la nit dels ganivets llargs", el 30 de juny de 1934, quan les SS van eliminar els membres díscols dins l'òrbita nacionalsocialista. Tot i això, el filòsof francès estableix una diferència entre els dos processos esmentats quan parla de la purga de Hitler a càrrec de les SS: "Els qui van ser el blanc d'aquest procés de neteja no van haver de passar per un procés judicial. Els acusats no van ser sotmesos a judici, sinó abatuts com peces de caça" (p. 135).

En definitiva, les quatre branques principals en les quals se sustenta la comparativa entre l'extrema esquerra i l'extrema dreta, tal com ha quedat palès en les idees de Jean-Pierre Faye i Hannah Arendt, són la seva definició com a sistemes totalitaris, la seva tendència a l'antisemitisme i, en termes més amplis, un racisme generalitzat (en part pel seu gran rèdit propagandístic), la construcció i execució de plans per

acabar amb grans masses de persones a través de camps de treball/concentració i d'extermini i, finalment, les purgues internes per eliminar tota mena d'amenaça a les seves idees i el seu poder.

3.2 Anàlisi del llenguatge

Tant Hannah Arendt com Jean-Pierre Faye es fixen sovint en fets històrics per argumentar allò que defensen en els seus estudis teòrics. Com ha quedat evidenciat, moltes comparacions entre l'estalinisme i el nazisme s'estableixen a partir de fets concrets i documentats que van passar en l'Europa dels darrers segles. Així, per exemple, s'estableix una connexió entre els dos poders totalitaris a través de la comparació dels seus sistemes concentracionaris o les purgues internes que van realitzar; dues evidències provades al llarg del temps i que serveixen d'eina comparativa als dos autors.

Ara bé, aquest no és l'únic mètode que utilitzen. De fet, tan Arendt com, sobretot, Faye, es fixen molt en el llenguatge que empen les dues ideologies per arribar a la població i aconseguir els seus objectius. L'anàlisi del llenguatge o anàlisi del discurs és un mètode molt estès per aprofundir en el coneixement del discurs que fa servir una força política, per determinar quins temes tracta i com els tracta.

Aquí és on entra en primer pla l'anàlisi de la retòrica, que el DIEC defineix com l'"art de l'eloqüència, de l'expressió oral i escrita" (Institut d'Estudis Catalans, n.d.). Tal com afirma Maria Elvira Teruel en el seu llibre *Retòrica, informació i metàfora* (1997): "que la retòrica és la ciència, l'art o la tècnica de referència obligada en qualsevol estudi sobre comunicació és un fet demostrat i evident" (p. 52). Tot i que Teruel en el seu llibre se centra en l'anàlisi de la retòrica en els mitjans de comunicació de massa, la frase esmentada demostra que la retòrica és l'eina necessària per fer qualsevol estudi sobre comunicació, i la política (el discurs polític) és també un acte comunicatiu, de manera que l'estudi de la retòrica és imprescindible. I és que, tal com explica novament l'autora: "com a tècnica, com a ciència o com a pràctica social el fenomen retòric continua sent l'únic que explica la sobirania del llenguatge en la comunicació" (p. 52).

La retòrica és, per tant, un element present en tot acte comunicatiu i que ens permet desplegar totes les nostres capacitats per mirar de convèncer el nostre receptor o grup de receptors. És a dir, que la retòrica és present en tot acte comunicatiu

precisament perquè tot acte comunicatiu té l'objectiu de persuadir el nostre interlocutor, de vendre'ns a nosaltres mateixos o les nostres idees. Per tant, podem concloure que la política també té l'objectiu de persuadir. Elvira Teruel (1997) ho explica amb un sil·logisme sobre els mitjans de comunicació (p. 39):

- "Tot acte comunicatiu humà implica persuasió (hi intervenen mecanismes persuasius)."

- "Els mcm (mitjans de comunicació de masses) són un acte comunicatiu humà."

- "Doncs, als mcm intervenen mecanismes persuasius."

Seguint aquest mateix esquema, per tant, podríem aplicar el sil·logisme a la política:

- Tot acte comunicatiu humà implica persuasió (hi intervenen mecanismes persuasius).

- La política és un acte comunicatiu humà.

- Doncs, a la política intervenen mecanismes persuasius.

Teruel també argumenta que els mitjans de comunicació de masses fan un gran ús dels exemples i els entimemes, a més dels tòpics i els "llocs comuns"(pp. 59-61) per aportar aparença de certesa i versemblança a la informació que es vol transmetre. En la política el cas és el mateix. Per tal de convèncer a l'audiència, els polítics utilitzen aquest seguit de tècniques retòriques per aconseguir donar versemblança als seus arguments. Fer veure que tenen raó, que allò que diuen és cert.

Però en el llibre d'Elvira Teruel també hi veiem que la retòrica té dues accepcions. Podem entendre la retòrica (tal com hem fet fins ara en aquest apartat) com l'art que s'utilitza en tot acte comunicatiu per mirar de persuadir el nostre interlocutor o com una:

Manera de parlar o d'escriure ampul·losa i buida, artificialment elegant, que té en compte només els efectes exteriors, sense un sentiment seriós, convicció artística o moral, etc (...) de manera que, sovint, quan es diu o se sent que tal o tal diari és molt retòric, ningú no interpreta que es basa en la retòrica per fer més eficaços els

discursos que difon, sinó que usa o abusa - segons el grau - d'un estil determinat per manipular (pp. 86-87).

La retòrica, per tant, pot ser també un mitjà emprat en l'acte comunicatiu per manipular el receptor o els receptors, més que no pas per mirar de convèncer-los de forma honesta sobre els punts de vista propis. I el mateix passa en el món de la política. Precisament per això és d'una gran importància l'anàlisi del llenguatge, ja que permet conèixer de forma precisa quins postulats defensa una determinada agrupació política, i possibilita el fet d'identificar-lo amb una determinada ideologia i unes determinades idees, més enllà del que propugnin els seus mateixos integrants.

Així mateix ho explica Xavier Giró en la seva tesi (1999) quan recull les idees del lingüista neerlandès i expert en l'estudi dels mitjans de comunicació Teun Van Dijk (1996):

L'Anàlisi crítica del Discurs que ell proposa (...) és una mena d'anàlisi del discurs que parteix del Sociocognitivisme i de la Pragmàtica i es preocupa per revelar com la ideologia s'expressa, interpreta, legitima i es reproduceix en el discurs. En particular, permet revelar a través de l'anàlisi dels textos les creences que abriga el que els elabora (Giró, 1999, p. 49).

És cert que Van Dijk i Giró apliquen les seves anàlisis als mitjans de comunicació, però tal com ha quedat demostrat prèviament amb el sil·logisme extret d'Elvira Teruel, els mateixos principis són aplicables a tota mena de discurs, sobretot el discurs polític.

L'anàlisi del discurs, a més, permet localitzar les proposicions explícites i també les implícites, de manera que s'obté una radiografia completa del discurs en qüestió. I en el mateix sentit és efectiu també per detectar les afirmacions valoratives que es presenten com a veritats absolutes, objectives i verificables (Giró, 1999).

Es tracta d'identificar el que Van Dijk (1996) anomena el "quadrat ideològic", tal com el reformula Xavier Giró (1999, p. 111):

- "Maximitzar els encerts i qualitats propis".

- "Minimitzar els errors i qualitats propis".
- "Maximitzar els errors i qualitats aliens".
- "Minimitzar els encerts i qualitats aliens".

En definitiva, l'anàlisi del discurs, l'estudi del llenguatge de qualsevol acte comunicatiu, és útil per definir el marc ideològic de l'emissor i entendre el conjunt de tot allò que transmet.

4. Hipòtesi

Aquest treball parteix de la hipòtesi que existeixen certes similituds discursives entre els dos extrems de l'espectre ideològic, és a dir, que VOX i la CUP, que són els partits amb els quals sovint s'identifiquen els extrems polítics a Espanya, tenen coincidències pel que fa a les seves idees, propostes o maneres de dirigir-se a l'electorat.

Per tant, les principals preguntes d'investigació que es deriven d'aquesta premissa són: quins temes tracten les dues formacions polítiques? Què diuen sobre aquests temes, quines són les seves propostes al respecte? Com ho diuen, quin llenguatge utilitzen per mirar de convèncer els votants?

Mitjançant aquestes qüestions, l'anàlisi del discurs d'ambdues formacions ha de permetre determinar en quins punts coincideixen i en quins difereixen i si la hipòtesi de partida queda confirmada o desmentida.

5. Metodologia

Han passat moltes dècades des del final de l'estalinisme i encara més des de la caiguda del nazisme. Els totalitarismes no han tingut cabuda (almenys de moment) en el segle XXI i no hem assistit a la creació de cap altra ideologia que tingués per objectiu establir un poder dictatorial per eliminar indiscriminadament diversos sectors de la població. Tot i això, els extrems ideològics segueixen existint. Seguim posant a molts partits arreu d'Europa i del món en el sac de l'extrema dreta i l'extrema esquerra i les comparacions entre les dues ideologies segueixen molt presents en l'actualitat.

De fet, a l'Estat Espanyol es podria identificar la Candidatura d'Unitat Popular (CUP) com la formació política situada més a l'esquerra en l'espectre ideològic i VOX com el representant del corrent més dretà. La CUP i VOX serien doncs, el que es coneix convencionalment com l'extrema esquerra i l'extrema dreta, respectivament, en els nostres temps i si posem el focus a Espanya.

Per comprovar quines són les semblances i les diferències entre aquestes dues formacions polítiques són molts els mètodes que es podrien utilitzar. Es podria analitzar la seva forma d'organització, el seu funcionament, com prenen les decisions, de quina manera vesteixen, en quins cercles es mouen i un llarg etcètera de possibles mètodes. Aquest treball, però, es focalitza en l'anàlisi del llenguatge de les dues formacions per poder apreciar quines propostes tenen, és a dir, de quins temes parlen, què diuen sobre aquests temes i com ho diuen.

Com ha quedat palès en el marc teòric, l'anàlisi del llenguatge, l'anàlisi del discurs, és un mètode àmpliament utilitzat (sobretot en ciència política) per conèixer la posició ideològica d'un partit i fer comparacions amb altres forces polítiques. És per això que resulta pertinent emprar aquest mètode per conèixer els punts coincidents i aspectes discordants en el llenguatge emprat per les dues ideologies representades en VOX i la CUP.

Per aplicar aquesta anàlisi s'aprofundeix en el llenguatge fet servir per la CUP en la campanya electoral de les eleccions del 21 de desembre de 2017 al Parlament de

Catalunya i el que va fer servir VOX en les eleccions del 2 de desembre de 2018 al Parlament d'Andalusia. I més concretament, s'estudia el programa electoral (CUP-CC, 2017 i VOX, 2018) amb el qual cadascuna de les dues formacions polítiques es presentava als seus respectius comicis. D'aquesta manera, mitjançant una anàlisi qualitativa (i alguns elements quantitius) es pretén determinar, tal com s'ha dit prèviament, de quins temes parlen, què en diuen al respecte i com ho diuen per poder esbrinar quines semblances i diferències existeixen entre les dues formacions polítiques.

L'anàlisi però, no s'aplica al llarg del tot el programa electoral, sinó que s'han seleccionat alguns temes concrets amb l'objectiu de fer un estudi del llenguatge més focalitzat i exhaustiu. A més, donada la dimensió d'aquest treball no és possible ni és pertinent fer un estudi complet dels programes electorals, ja que això superaria amb escreix la profunditat adequada per aquest estudi.

Per tant, per tal de poder establir una comparació entre el programa d'una i altra formació política s'han seleccionat diversos apartats que tenen temàtiques semblants en els dos escrits. Així doncs, s'analitzen els apartats concrets dels dos programes que fan referència a qüestions de gènere, a la qüestió territorial i a polítiques relacionades amb la immigració, i aquells que aprofundeixen en la sanitat, l'educació i la cultura.

S'han escollit aquests temes perquè els tres primers: el gènere, el territori i la immigració reflecteixen de forma clara la ideologia d'una formació política. Són àmbits en què hi ha una forta presència de qüestions identitàries i per això permeten copsar la naturalesa de l'emissor. De fet, si es posa el focus en VOX, es detecta de seguida una importància cabdal de la qüestió territorial com a element per definir la seva identitat. La xenofòbia, per exemple, és una característica present en tots els partits d'extrema dreta europeus (i d'altres continents, és clar), també a VOX, però en el cas del partit espanyol destaca el fet que la qüestió territorial, la idea d'una Espanya centralitzada i l'atac contra els nacionalismes perifèrics prenen un paper encara més important en el seu ideari. Així doncs, VOX s'erigeix com a defensor del país davant d'un enemic intern contra el qual lluita. I aquest enemic és,

principalment, els catalans i els bascos. D'igual manera que en l'Alemanya nazi, VOX identifica com a principal amenaça un enemic intern i d'aquesta manera els catalans o els bascos esdevenen els seus jueus. Una visió diferenciada, tal com s'ha apuntat unes línies més amunt, de la que tenen els partits d'extrema dreta europeus, que identifiquen l'immigrant, és a dir, un enemic extern, com la principal amenaça a la qual cal combatre. Un exemple que posa de manifest la importància d'aprofundir en els aspectes que defineixen de forma més clara la identitat d'una formació política.

I d'altra banda, la sanitat, l'educació i la cultura permeten sintetitzar quines són les posicions de VOX i la CUP respecte a temes més socials. Per tant, estudiar aquests sis àmbits tan diversos permet fer una radiografia general de la ideologia i l'ús del llenguatge de les dues formacions i establir-hi comparacions.

Tot i això, atenent novament a la dimensió del treball, no s'han analitzat els apartats sencers en què apareixen les sis temàtiques esmentades, sinó que s'han seleccionat els paràgrafs més obvis i clarificadors per poder establir les posicions de les formacions polítiques. I per no excedir-se en l'extensió total, també es fa una anàlisi més curt en els tres apartats socials que no pas en els que tracten qüestions identitàries, que es prioritzen per ser els àmbits més obvis per definir la ideologia de les formacions polítiques.

Per dur a terme aquesta anàlisi s'ha aplicat la metodologia emprada per Xavier Giró a la seva tesi doctoral (1999). Aquesta metodologia consisteix en tres nivells d'anàlisi que disseccionen progressivament tot el text o discurs en qüestió.

El primer nivell d'anàlisi consisteix a localitzar de forma genèrica (com a primera aproximació) quin és el perfil ideologicopolític de la formació política. Per fer-ho, s'extreuen dues "macroproposicions" de l'apartat temàtic que s'està analitzant. Una macroproposició que faci referència a la posició central de l'emissor, que identifiqui clarament el tema general del discurs, i una macroproposició "avaluativa", que doni "coherència de fons a l'argumentació", és a dir, que identifiqui quin és el fil conductor de tot el discurs (Giró, 1999, p. 129). En el cas que ens ocupa, com que es tracta de programes electorals, el discurs està articulat mitjançant propostes relativament independents i separades per punts o guions que indiquen cadascuna de les idees

que presenta la formació. Tot i això, encara que no hi hagi una coherència tan evident com la que es pot trobar en un discurs escrit de forma més clàssica, com és el cas dels editorials periodístics estudiats per Xavier Giró, sí que és possible extreure una macroproposició de la idea general que transmet cada apartat i una altra que indiqui certa coherència i cohesió en les diverses propostes que hi consten.

A continuació, s'aplica el segon nivell d'anàlisi, que analitza les idees que aporta el discurs en cadascun dels paràgrafs seleccionats. Aquest nivell permet copsar els diferents temes que tracta cada part del text, però també serveix per identificar quines implicacions i pressuposicions es fan. Tal com afirma Giró:

Ens interessa revelar les proposicions implícites, que tractant-se de fets, són assumides per l'editorialista (en el nostre cas, la formació política) com a veritables, però que o bé no ho són o bé són discutibles, o que tractant-se de valors i normes, són assumits només per un grup particular, i per tant expressen la seva ideologia (p.144).

Per sintetitzar aquesta anàlisi del segon nivell, Giró (p.145) fa servir unes taules que també s'utilitzen en aquest treball, i que es poden consultar a l'apartat dels annexos:

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
(1.1)	T	Q	P
(1.2)	T2 T3	Q2	P2
(1.3)	T4 La implicació	Q3	P3

La primera columna de la taula serveix per indicar quin paràgraf i quina frase dins de cada paràgraf estem analitzant. La columna dels temes assenyala la idea que es presenta en cada part del discurs i les implicacions d'aquelles idees que hi apareixen, però no de forma explícita. A més, també s'estudien les pressuposicions que es fan al llarg del text. Tal com es pot veure en la quarta fila de la columna dels "Temes", és possible que en alguna ocasió la implicació sigui precisament el tema o part del tema que apareix en una frase determinada (i també pot ser una

pressuposició). Tots aquests ítems, a més d'aparèixer en les taules a l'annex, es desenvolupen de forma més àmplia a l'apartat dels resultats.

El tercer i últim nivell d'anàlisi consisteix en un estudi més minuciós que analitza el lèxic (sobretot adjectius i verbs), les metàfores gramaticals, etc, que s'empren al llarg del discurs i que també són un clar indicatiu per comprovar la ideologia de l'emissor i què i com transmet les seves idees als receptors (Giró, 1999). Tot i això, a causa de l'extensió i la profunditat que són pertinents en un Treball de Fi de Grau, aquesta anàlisi del tercer nivell no s'ha aplicat a tots els paràgrafs tractats en el segon nivell, sinó que s'ha realitzat un estudi a escala més general (d'una manera semblant a l'emprada en el primer nivell) i es complementa amb alguna expressió concreta a tall d'exemple. Això també es deu al fet que un programa electoral és diferent d'un editorial i, per tant, és més difícil que existeixin un seguit de recursos concrets al llarg del text que identifiquin la ideologia de l'emissor. És més difícil, per exemple, que s'utilitzin metàfores en un programa electoral que no pas en l'editorial d'un diari.

Per últim, també s'aplica al llarg de tot el discurs la idea del quadrat ideològic de Van Dijk, citat prèviament en el treball, per veure si s'utilitza la fórmula que consisteix a ressaltar les virtuts d'un mateix i destacar les deficiències de la resta (en aquest cas, de la resta de formacions polítiques o institucions). I s'exposa a continuació dels tres nivells d'anàlisi.

Finalment, un cop obtinguts els resultats derivats de l'anàlisi de les sis temàtiques en els dos programes electorals, es comparen els discursos de les dues formacions polítiques objectes de l'estudi: VOX i la CUP.

6. Resultats

En primer lloc, és necessari definir les bases sobre les quals es fonamenten els dos programes electorals. Tal com s'ha estipulat prèviament, l'anàlisi no s'aplica en la totalitat dels programes electorals, sinó en sis àmbits concrets que permeten identificar eficaçment les idees de les dues formacions i comparar-les entre si. Ara bé, això no exclou la necessitat d'estipular les línies mestres dels dos programes per entendre'ls millor en la seva globalitat i poder establir així les primeres semblances i diferències.

El primer que destaca, evidentment, és el fet que VOX té el seu programa electoral en castellà perquè es presenta a les eleccions autonòmiques a Andalusia i, en canvi, la CUP, que es presenta a les eleccions a Catalunya, té el programa electoral íntegrament en català. Aquesta és una primera diferència que ja aporta informació per si mateixa. De fet, tal com s'ha apuntat en l'apartat contextual del bloc introductori, la CUP té una vocació més aviat municipalista o, en tot cas, en l'àmbit de Catalunya, però no es presenta a les eleccions estatals (encara que en les darreres eleccions al Congrés dels Diputats s'hagi presentat un dels partits que integren la Candidatura d'Unitat Popular). VOX, en canvi, des d'un bon començament sempre ha tingut la intenció de presentar-se a les eleccions d'Espanya per intentar governar a tot l'Estat.

Pel que fa a l'extensió, el programa electoral de la CUP consta de setanta-tres pàgines i el de VOX en té vint-i-cinc. En aquest sentit ja s'evidencia una diferència fonamental entre el contingut dels dos programes. El de la CUP, que té gairebé el triple d'extensió que el de VOX, aprofundeix en més temàtiques, i pot esplaïar-se més en les seves explicacions a causa del nombre de pàgines que conté. Per exemple, el programa de la CUP dedica des de la pàgina cinc fins a la catorze a explicar tan sols el context polític previ a les eleccions, d'on venim i en quina situació ens trobem, segons el seu punt de vista. El programa de VOX, en canvi, va directament al gra, i després d'una primera pàgina on apareix el títol del text i el logotip del partit, la segona ja entra directament a presentar les propostes que tenen,

que van numerades i separades per paràgrafs (de la mateixa manera que en el text de la CUP). A més, el programa de la CUP aborda aspectes com la sobirania residencial, la sobirania tecnològica o l'LGTBI-Fòbia; temes que no apareixen en el de VOX. O tracta alguns temes que també contempla la formació verda, però ho fa amb molta més profunditat, com és el cas de l'energia, els béns naturals i l'ecologisme en general. Per altra banda, tot i tenir un programa menys extens, VOX també aborda algunes temàtiques que, en canvi, no tracta la formació catalana, com per exemple la seguretat davant l'amenaça del terrorisme.

Per altra banda, cal assenyalar que la major extensió del programa de la CUP no ha de significar únicament que tracti més temes i amb més profunditat, sinó que pot indicar també una possible reiteració en algunes idees al llarg de tot el text. Per exemple, la formació groga fa un èmfasi constant en la hipotètica República catalana, de manera que pot caure en certa repetició.

En tot cas, el major nombre de propostes per part de la CUP és probable que tingui a veure amb l'antiguitat de la formació, que tal com s'ha exposat en l'apartat contextual del bloc introductori, té més experiència i longevitat en les institucions que no pas VOX.

Pel que fa al títol dels dos textos, sí que existeix una clara coincidència. La formació catalana el titula de la següent manera: *21D Dempeus! Programa polític de la CUP-CC. Eleccions del 21 de desembre de 2017. + de 155 propostes pels drets socials, per la república i per l'assemblea constituent!* I el de VOX du per títol: *100 medidas para la España Viva*. Les dues formacions polítiques fan servir la paraula "propostes" i en diuen el nombre. Concretament, les més de cent cinquanta-cinc propostes de la CUP, n'acaben sent dues-centes vuitanta. I les de VOX són exactament cent, tal com s'indica al títol. És clar que totes dues formacions volen demostrar que tenen moltes idees per millorar la societat, que volen dur a terme un gran canvi, i per això en fan constar el nombre a la portada.

Finalment, si ens fixem en els programes en el seu conjunt, sí que existeix una forta divergència entre els objectius generals d'una formació i l'altra. Tot el programa de la CUP i les propostes que s'hi presenten estan vehiculades a través de l'aspiració a

una hipotètica República de Catalunya. El partit català utilitza el programa electoral per definir el model de societat que voldria en cas que Catalunya esdevingués independent i per marcar les línies mestres que creuen necessàries precisament per assolir aquesta independència. Per altra banda (tot i que aquest tema s'abordarà amb més profunditat en la presentació de l'anàlisi sobre la qüestió territorial), VOX presenta en termes generals un programa on defensa una Espanya unificada, i moltes de les seves propostes també es relacionen amb aquesta concepció d'"un estat, una nació".

Un cop presentades les bases dels dos programes electorals és moment d'endinsar-se en l'anàlisi més concreta i detallada dels sis àmbits temàtics que s'han establert en l'apartat metodològic i que són els següents:

- Qüestions de gènere
- La immigració
- La qüestió territorial
- Sanitat
- Educació
- Cultura

En primer lloc es presenten els resultats dels sis àmbits estudiats en el programa electoral de la CUP i posteriorment en el de VOX, i finalment s'estableixen les comparacions entre les dues formacions.

6.1 Programa electoral de la CUP

6.1.1 Qüestions de gènere

La CUP inclou idees relacionades amb la igualtat entre homes i dones al llarg de tot el seu programa electoral, però aprofundeix concretament i de forma més extensa en aquesta temàtica en l'apartat titulat "Per una república feminista", d'on s'han extret els paràgrafs que apareixen a continuació.

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició que es pot extreure d'aquest apartat és la següent:

- Vivim en una societat sexista i masclista on la dona no gaudeix dels mateixos drets i oportunitats que l'home i el feminisme i la recerca de la igualtat són clau per superar aquesta problemàtica.

I la macroproposició que hi dona sentit i coherència global és:

- Les desigualtats com ara la desigualtat per raó de sexe es vehicula a través del sistema capitalista. Un sistema patriarcal que també fomenta l'LGTBI-Fòbia, la transfòbia i la identificació del sexe i el gènere com a elements naturals.

2n nivell d'anàlisi:

1.1 La societat actual és hereva d'una visió de la sexualitat merament reproductiva, d'una divisió sexual del treball i d'una pretesa concepció del sexe i del gènere com a naturals.

En la primera frase d'aquest apartat els temes que hi apareixen són que la societat veu la sexualitat com una pràctica únicament reproductiva, que la divisió del treball depèn del sexe i que es concep el sexe i el gènere com a elements naturals. Aquí apareixen doncs algunes de les línies mestres de la visió que té la CUP en relació a la qüestió de gènere. D'aquesta primera frase se'n pot extreure una clara implicació, ja que, encara que no s'afirmi explícitament, s'està donant a entendre que la divisió del treball és desigual a causa de la separació de rols que existeix en el món laboral

per raons de sexe. A més, també hi ha una pressuposició perquè s'afirma que la societat en el seu conjunt és hereva d'aquest tipus de concepcions.

1.2 Aquesta societat sexista, masclista i heteronormativa presenta la família tradicional com a únic model vàlid d'estructura social, oblidant els drets individuals i recolzant-se en les desigualtats que provoca el sistema capitalista.

A continuació, la segona frase del paràgraf té per temes centrals novament la caracterització de la societat en la qual vivim. En aquest cas, la CUP explica que la societat és sexista, masclista i heteronormativa, que només contempla la família com a model vàlid d'estructura social, que aquesta visió està relacionada amb el capitalisme i que, a més, el capitalisme provoca desigualtats. Però això no és tot, sinó que en aquesta frase hi subjau un altre tema principal en forma d'implicació: tant el sexisme, el masclisme i l'heteronormativisme com el capitalisme són negatius per la societat i s'haurien de modificar. I també cal assenyalar que es fa una pressuposició, ja que es relaciona de forma explícita aquests comportaments sexistes amb el model capitalista. Un fet que no està pas provat, ja que no hi ha cap element històric, sociològic (ni molt menys científic) que indiqui que el sistema patriarcal és únicament propi del capitalisme ni tampoc que un element i altre estiguin directament relacionats. De fet, la preponderància de l'home respecte de la dona és quelcom comú al llarg de tota la història de l'ésser humà i el capitalisme, en canvi, és un sistema econòmic, polític i social relativament recent.

2.1 Davant d'unes polítiques de dretes i del desmantellament i privatització de drets i serveis socials que afecten de forma directa les classes populars i els col·lectius més marginats, perpetuant així el sistema patriarcal i capitalista, la nostra proposta situa la dona i la diversitat d'opció sexual i d'identitat de gènere en el centre del nostre projecte transformador com a subjecte col·lectiu.

A continuació es canvia de paràgraf, i en la primera frase hi ha dos temes principals. Un d'ells és l'existència d'unes polítiques conservadores que s'han d'enfrontar a través de la dona i la diversitat d'orientació sexual i d'identitat de gènere per transformar la societat. I l'altre fa referència al fet que les polítiques de dretes afecten les classes populars i els col·lectius més marginals. Seria discutible el fet que aquest

darrer tema pugui ser considerat també com una pressuposició, però s'entén que no s'assenyala a cap formació política concreta com a perpetuador d'aquestes polítiques de dretes, sinó que simplement es fa notar que el conservadorisme tendeix a perjudicar els estrats de la població més desfavorits. En aquest sentit, és àmpliament acceptat el fet que les dretes busquen el màxim rendiment macroeconòmic i que solen afavorir els interessos de les classes més altes. Per tant, no es considera l'afirmació de la CUP com una pressuposició.

2.2 El feminisme i l'alliberament sexual són el nostre projecte polític, aquell que demanda posar el manteniment de la vida al centre de totes les polítiques en contraposició a una vida regida des de la supremacia del capital.

En la següent frase es torna a situar la dona com a element vital per superar el sistema al qual s'oposa la CUP i per això s'expressa que el feminisme és la seva proposta política. Un feminisme que, a més a més, consideren que es contraposa amb la supremacia del capital que impera en la societat. Per altra banda, la frase inclou una clara implicació, i és que en la societat impera la supremacia del capital i, per tant, no s'aplica el feminisme.

3.1 Promourem polítiques públiques que tinguin la perspectiva de gènere de forma transversal i implantarem polítiques públiques que facin efectives: la lluita contra la violència de gènere amb els mitjans necessaris per desenvolupar-la.

En el tercer paràgraf, la CUP afirma que impulsarà polítiques públiques amb perspectiva de gènere i que vol implantar polítiques que tinguin prou mitjans i que facin efectiva la lluita contra la violència de gènere. La implicació que s'extreu d'aquestes línies és que les polítiques públiques que ja existeixen no són efectives per combatre la violència de gènere, ja sigui perquè no estan ben dissenyades o aplicades o perquè, tal com diu el seu programa, no compten amb els mitjans necessaris per desenvolupar-les. Una implicació que al mateix temps és una suposició, ja que fins a cert punt és discutible l'afirmació que les lleis de violència de gènere no són efectives. I a més, no s'aporta cap exemple ni argument per constatar que, efectivament, no ho siguin.

3.2 L'avortament lliure i gratuït dins del sistema sanitari públic.

Aquesta frase no té cap idea implícita ni cap suposició, és ben simple i directa. La CUP vol incloure l'avortament dins el sistema sanitari públic i que aquest sigui lliure i gratuït.

3.3 El repartiment del treball productiu, domèstic i de cura.

El programa continua amb l'enumeració de les propostes amb perspectiva de gènere i en aquest cas reclama un repartiment (s'entén que equitatiu) del treball productiu, domèstic i de cura. I això, al mateix temps, és una implicació perquè al demandar aquest repartiment s'està afirmant que no existeix; que el treball productiu, domèstic i de cura no es reparteix (novament, s'entén que no es reparteix de forma justa i igualitària). En aquest cas, però, no hi ha cap pressuposició, ja que la idea que existeix una desigualtat en el repartiment d'aquestes tasques entre homes i dones és prou generalitzada i està provada.

3. 4 La perspectiva de gènere i LGTBI en totes les polítiques públiques.

Recalquen novament la seva intenció de fer que totes les polítiques públiques tinguin perspectiva de gènere i aposten també per incloure-hi la visió del col·lectiu LGTBI.

3.5 El dret de lesbianes, gais, bisexuals, trans i intersexuals a viure en llibertat la seva sexualitat eliminant qualsevol discriminació, sigui quina sigui l'opció sexual o identitat de gènere.

A continuació, el programa segueix parlant del col·lectiu LGTBI. En aquest cas, el tema principal de l'oració és que el col·lectiu ha de poder viure en llibertat la seva sexualitat i la seva identitat de gènere sense ser patir cap tipus de discriminació. Però també hi ha un altre tema de forma implícita. I és que es dona a entendre que actualment no poden exercir aquesta llibertat i són discriminats.

3.6 La penalització de la publicitat sexista i heteronormativa.

També proposen penalitzar tota la publicitat que tingui continguts sexistes i heteronormatius.

3.7 Una educació que generi una nova consciència no patriarcal.

A més, defensen que s'ha de promoure una educació que generi "una nova consciència no patriarcal". Aquest és el tema de la frase, juntament amb la implicació per la qual s'està afirmant que l'educació que hi ha vigent avui en dia fomenta la consciència i, per tant, la societat patriarcal.

3.8 L'apoderament de les dones com a eina essencial per a la seva autonomia i el qüestionament del gènere com a rol innat.

En aquesta frase hi ha dos temes principals i una implicació. Els dos temes són l'apoderament de les dones per aconseguir la seva autonomia i el qüestionament del gènere com a rol innat. I la implicació és la insinuació subjacent en el text per la qual el gènere és considerat de forma àmplia en la societat com un rol innat.

3.9 Els drets de les treballadores sexuals.

També volen que es defensin els drets de les treballadores del sexe, únic tema d'aquesta oració.

3.10 La finalització de la discriminació salarial i laboral per motius de gènere.

A més, pretenen posar fi a la discriminació salarial i laboral per raons de gènere, que és el tema principal d'aquesta línia juntament amb la seva implicació òbvia: que existeix una discriminació salarial i laboral per raons de gènere. Una idea implícita que, novament, no esdevé cap pressuposició, ja que també és pot constatar fàcilment simplement donant una ullada a les estadístiques sobre l'anomenada "bretxa salarial"

3.11 La lliure elecció d'identitat sexual.

En aquest cas la CUP demana la llibertat per escollir la identitat sexual d'un mateix. Aquest és un tema clar, però també hi ha un altre tema principal, i és l'implícit que indica que no hi ha pas llibertat d'elecció de la identitat sexual en el si de la societat.

3.12 La lluita contra el sexisme, l'homofòbia i la transfòbia, etc.

Finalment, en la darrera frase del paràgraf es recalca novament el seu compromís amb la lluita contra les discriminacions per raons de sexe, orientació sexual o identitat sexual.

3r nivell d'anàlisi:

Pel que fa a l'estudi més detallat d'alguns aspectes del lèxic que empra la CUP en aquest apartat destaca, per exemple, per l'ús d'alguna frase o expressió una mica hiperbòlica. Es parla de la "supremacia del capital" o s'afirma que vivim en una societat "sexista, masclista i heteronormativa (que) presenta la família tradicional com a únic model vàlid d'estructura social, oblidant els drets individuals i recolzant-se en les desigualtats que provoca el sistema capitalista." (p. 46). A més, es repeteixen constantment adjectius precisament com aquests de "sexista", "masclista" o "heteronormatiu" i es parla molt de "drets" i "llibertats" al llarg de tot l'apartat, de manera que és obvi el fet de voler fer èmfasi en aquest vocabulari per transmetre la seva visió al lector, al possible votant. En canvi, no s'utilitzen metàfores. Les oracions són directes i clares i no busquen pas recrear-se, sinó transmetre el seu missatge de forma contundent.

I pel que fa als verbs, aquests també mostren contundència i fins i tot tenen un punt una mica "bel·licista", si es pot dir així. Un clar exemple és l'ús constant del verb "lluitar" o del mot "lluita" per aconseguir quelcom (p. 46).

6.1.2 La immigració

El tema de la immigració apareix en el programa de la CUP en un apartat anomenat "Per una república antiracista, amb drets polítics per a tothom".

1r nivell d'anàlisi:

En aquest cas la macroproposició general fa referència al següent:

- Vivim en una societat racista, on es discrimina a les persones per raons d'origen, cultura, religió, raça o llengua i cal construir una societat igualitària on no existeixin aquestes discriminacions.

I la macroproposició que li dona coherència és:

- El racisme es promou amb les polítiques migratòries d'Europa, que es basen en la persecució, la identificació, la privació de llibertat i la deportació. Els Països Catalans estan situats al nord del planeta, dins l'"Europa fortalesa" i, per tant, tenen a l'esquena un llarg passat colonial que precisament fomenta aquest racisme.

2n nivell d'anàlisi:

1.1 El racisme és un sistema estructural i material que ubica i adscriu desigualment a les persones en aquest sistema racialitzat.

La primera frase d'aquest apartat ja és una declaració de principis de la CUP i l'únic tema que hi apareix és precisament el que s'explicita de forma molt clara, és a dir, que el racisme és un sistema estructural que tracta a les persones de forma desigual.

1.2 Això confereix drets, oportunitats i esperança de vida desiguals.

Continua afegint-hi un nou tema: el racisme confereix drets, oportunitats i esperança de vida desiguals. I aquí també hi ha un altre tema en forma d'implicació, ja que el que es vol dir, encara que no es fa de forma explícita en aquesta oració, és que els immigrants tenen menys drets, menys oportunitats i menys esperança de vida.

1.3 Els Països Catalans, som sud geopolític d'Europa i nació oprimida de l'Estat espanyol, però també forma part del nord global i de l'Europa fortalesa amb un llarg passat colonial.

La idea més clara d'aquesta oració és que els Països Catalans són una àrea oprimida per Espanya, però que al mateix temps formen part de l'hemisferi nord i de l'Europa potent i desenvolupada, amb un llarg passat colonial. I l'altre tema que hi apareix és el que realment es vol dir amb aquesta frase: que la societat dels Països Catalans és també en certa manera racista o fomenta el racisme a causa de formar part d'aquesta història.

2.1 La República ha de ser un model de referència en el respecte a la pluralitat cultural, racial, lingüística i de tots els elements que conformen la identitat de cada persona.

Precisament perquè consideren que els Països Catalans tenen inculcat aquest cert grau de racisme o foment de les desigualtats, la CUP explica en aquest inici de paràgraf que la República Catalana que volen crear ha de ser un estat lliure de racisme i totalment inclusiu.

2.2 La residència ha de ser l'únic requisit per a gaudir de la ciutadania plena i, per tant, per a la concessió de l'únic estatus existent amb plenitud de drets (vot, accés a la funció pública, etc.).

Per aconseguir aquesta igualtat de la qual parlen, proposen que la residència a Catalunya impliqui gaudir de la ciutadania plena, de manera que es tingui dret a vot, accés a la funció pública, etc. No hi apareix cap altre tema a l'oració.

2.3 Ahora cal desplegar acciones políticas activas i determinadas en contra de la discriminación por algun dels elements que conformen les identitats, essent especialment rellevant en aquest moment la lluita contra el racisme i com a expressió concreta del racisme la lluita contra la islamofòbia.

La CUP afirma en aquesta frase del seu programa que és necessari desplegar polítiques per combatre la discriminació, especialment el racisme i, de forma més concreta, la islamofòbia. Aquest és el tema explícit que apareix al text, però també hi ha un tema de forma implícita, ja que es dona a entendre que si volen aplicar aquestes polítiques per combatre el racisme, això vol dir que actualment no existeixen, o bé existeixen però no són suficients. I aquesta implicació, a més de ser l'altre tema d'aquest final de paràgraf, és al mateix temps una pressuposició, ja que és difícil afirmar de forma "objectiva" (amb dades a les mans) que no existeixen o no s'apliquen adequadament aquest tipus de polítiques antiracistes.

3.1 Per altra banda, per garantir la igualtat de drets és imprescindible acabar amb les polítiques europees migratòries, basades en la persecució, identificació, privació de llibertat i deportació de la població migrada que viu a Catalunya

En aquest paràgraf, que consta únicament d'aquesta llarga frase, hi apareixen dos temes. Per una banda, que cal acabar amb les polítiques europees migratòries per garantir la igualtat de drets. I per altra banda, que aquestes polítiques europees migratòries es basen en la persecució, la identificació, la privació de llibertat i la deportació dels migrants que viuen a Catalunya.

10.1 Desplegar una Llei de lluita contra la discriminació que permeti sancionar els comportaments discriminatoris i els espais d'impunitat que encara avui existeixen en conductes clarament racistes, en els termes en què la CUP-CC ja va proposar una Proposició de Llei contra totes les formes de discriminació i odi en la legislatura ara acabada.

Aquesta oració conté tres temes. Un és la intenció d'aprovar una Llei contra la discriminació per sancionar els comportaments discriminatoris i les conductes clarament racistes i un altre és l'apunt que fan respecte a la Proposició de Llei en aquesta línia que ja van presentar en l'anterior legislatura. En tercer lloc, també és un tema cabdal l'implícit pel qual s'erigeixen com a defensors de la no discriminació racista, defensant que ja van intentar fer lleis per combatre el racisme.

3n nivell d'anàlisi:

En aquest apartat en què la CUP dissectiona la seva visió i les seves propostes en relació a la immigració hi torna a aparèixer un llenguatge propi del conflicte. Novament s'utilitza de forma molt reiterada la paraula "lluita" i s'empren alguns verbs amb el mateix estil com "exigir" (p. 61).

Tampoc apareix cap metàfora i novament s'esbossen els conceptes de forma directa i contundent. Tot i això, en aquest apartat no s'exagera tant a l'hora de posar el focus en el model de societat imperant, i no s'utilitzen expressions hiperbòliques com per exemple les vistes en l'apartat sobre el gènere ("supremacia del capital", p. 46).

Es fa èmfasi constantment en termes com "racisme", "discriminació" o, inclús, "odi" per identificar la societat en la qual vivim i es fa referència a "drets", "oportunitats" o "igualtat" com a valors que hauria de tenir la hipotètica República de Catalunya (pp. 61-62).

6.1.3 La qüestió territorial

La CUP parla del seu projecte de construcció de la República Catalana en tot el programa electoral. De fet, gairebé la meitat dels seus apartats comencen dient: "Per una república...". Tot i això, hi ha un apartat concret en què la formació groga especifica de forma més clara i extensa les seves propostes sobre com hauria de ser aquest hipotètic nou estat. I l'apartat en qüestió s'anomena, precisament, "Línies generals del treball de construcció republicana".

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició que hi apareix de forma clara és que:

- És necessari construir la República Catalana sortida del mandat popular de l'1 d'octubre perquè tornar a una normalitat autonòmica seria acceptar una retallada de drets per part de l'Estat espanyol.

I la macroproposició que li dona sentit i coherència és la següent:

- La República s'ha de vehicular en el terreny institucional, municipal, popular i a nivell internacional. I la construcció d'aquest nou estat independent té l'objectiu de garantir drets polítics, socials, econòmics, ambientals i sexuals que ara no estan respectats.

2n nivell d'anàlisi:

1.1 En tot cas, la prioritat de la CUP-CC passa per la materialització i la implementació del mandat popular de l'1 d'Octubre, és a dir: la construcció de la República.

La primera proposta de la CUP en aquest àmbit és ben clara i directa. De fet, només conté un tema, i és que la seva prioritat és implementar el mandat popular de l'1 d'octubre i fer realitat la República de Catalunya.

1.2 No hi ha alternativa democràtica a la República de l'1 d'Octubre, simplement perquè qualsevol intent de recuperació d'una certa normalitat autonòmica significa acceptar la retallada de drets de tot tipus per part de l'Estat espanyol que s'ha

produït des del 20 de setembre, i que es podria tornar a produir sempre que l'Estat espanyol hi estigui interessat.

La següent frase també té un únic tema i és que cal implementar la República de l'1 d'octubre perquè si es tornés a una certa normalitat autonòmica s'estaria acceptant la retallada de drets per part de l'Estat espanyol des del 20 de setembre i es podrien retallar drets novament en qualsevol moment que l'Estat ho vulgui.

Aquí hi apareixen dues pressuposicions. En primer lloc, el punt de vista que defensa que s'han retallat drets a Catalunya des del 20 de setembre és, com a mínim, controvertit. Hi ha diverses formacions polítiques que no ho veuen de la mateixa manera i almenys fins que aquesta retallada de drets no es provi en un tribunal (que és l'organisme competent per esclarir aquest tipus de qüestions), aquesta afirmació continuarà sent l'opinió d'una formació política sense una sòlida base probatòria i, per tant, una pressuposició. I en segon lloc, la CUP també està pressuposant que l'Estat espanyol podrà tornar a vulnerar dreta en el futur si li interessa. La predicció d'un fet futur és, òbviament, una pressuposició.

2.1 Des de la CUP-CC defensem que cal articular les tasques de construcció i materialització de la república en els següents àmbits: en el terreny institucional, garantint la implicació de l'administració autonòmica no només en l'oposició al 155 sinó en la materialització de la república; a nivell municipal, en el desplegament i la construcció de sobiranes; a nivell de poder popular, potenciant l'autoorganització i la mobilització popular per defensar la república; i a nivell internacional, teixint aliances a tots els nivells.

La primera oració del segon paràgraf és molt extensa, però en realitat només conté una idea principal. La CUP defensa que s'ha de materialitzar la República en diversos àmbits: el terreny institucional, a nivell municipal, a nivell de poder popular i també a nivell internacional.

2.2 Finalment, cal un gran acord polític que faciliti que el govern sorgit de les urnes el 21D es comprometi amb un programa de construcció republicana que només es podrà aplicar mitjançant la unilateralitat.

Aquí hi apareixen dues idees diferenciades. Per una banda, la CUP vol un acord polític que faciliti que el govern sorgit de les urnes del 21D es comprometi a construir la República. Per altra banda, també s'afirma que aquesta República només es podrà aplicar mitjançant la unilateralitat.

5.1 El desplegament del projecte republicà ha de ser en clau de garantia de drets i d'horitzó constituent.

La CUP continua desgranant la seva visió sobre com hauria de ser aquest hipotètic nou estat i comença el cinquè paràgraf amb una frase que conté un únic tema: el projecte republicà ha de ser clau per garantir drets i un horitzó constituent.

5.2 L'objectiu de la construcció d'una nova República no té res a veure amb qüestions essencialistes, sinó amb la necessitat de garantir tot tipus de drets polítics, socials, econòmics, ambientals i sexuals que no són garantits en l'actual estat de coses.

Continuen el paràgraf defensant que aquesta nova República no s'impulsa per motius essencialistes, sinó per la necessitat de garantir tot tipus de drets polítics, socials, econòmics, ambientals i sexuals que no es garanteixen actualment.

5.3 La seva garantia passa per unes transformacions estructurals que ara i aquí només són plantejables a partir d'un procés constituent de construcció d'una nova república.

La CUP exposa dues idees (dos temes) en aquesta frase. Una d'elles és que per garantir els drets que ha exposat en l'anterior oració cal dur a terme unes transformacions estructurals. I l'altra és que aquestes transformacions estructurals per garantir els drets en qüestió només són plantejables a partir del procés constituent de construcció d'una nova república.

A més, també hi ha una implicació en aquesta frase. Es diu implícitament que l'Estat espanyol actualment no pot (o no vol) dur a terme les transformacions estructurals per garantir aquests drets. Una implicació que, alhora, també és una pressuposició.

6.1 Els municipis i la política municipal són imprescindibles per desplegar un procés de construcció i arrelament de sobirania, un procés imprescindible perquè la república tingui una base material i democràtica sòlida.

La formació groga també expressa que els municipis i la política municipal són clau pel procés de construcció i arrelament de sobirania, i perquè la república tingui una base material i democràtica sòlida. Aquí s'explicita una característica molt pròpia de la CUP i que ja s'ha esmentat prèviament en l'apartat contextual de la formació: el municipalisme és la seva principal eina política.

6.2 Cal generar xarxes i estructures que permetin activar processos productius que no siguin explotadors i desenvolupar mecanismes de distribució equitatius de la riquesa en què la presa de decisions sigui democràtica (ni jeràrquica ni despòtica) on s'impulsin processos que donin prioritat a la comunitat per sobre de l'individu.

En aquesta última frase del segon nivell hi ha un únic tema, que fa referència a la necessitat d'activar processos productius que no siguin explotadors i desenvolupar mecanismes de distribució equitatius de la riquesa, a més d'impulsar processos on es prioritzi la comunitat per sobre de l'individu. I també hi ha una idea implícita que sorgeix arran de totes aquestes afirmacions. El que s'entén de forma implícita és que actualment hi ha processos productius explotadors, una distribució desigual de la riquesa i una prioritització de l'individu per sobre de la comunitat.

3n nivell d'anàlisi:

En l'àmbit territorial, a diferència del que ha quedat palès en les altres temàtiques exposades amb anterioritat en aquest treball, la CUP no utilitza cap vegada la paraula "lluïta". És un fet rellevant, ja que, tot i que es continua emprant un llenguatge molt categòric i directe, aquest tipus d'expressions més "bel·licistes" es substitueixen per verbs com per exemple "construir", "materialitzar" o "impulsar" (pp. 15-17). És evident que la República de Catalunya que volen fer realitat ocupa totes les seves propostes a nivell territorial i és per això que el llenguatge fa un gir cap a un discurs més constructiu.

També es continua parlant molt de drets, uns drets que la formació groga considera que s'han vulnerat successivament des de l'Estat espanyol i que s'haurien de garantir (i es veurien garantits) en aquesta república.

A més, també és clau la menció constant al municipalisme, les institucions, l'àmbit internacional o el poder popular per esbossar quina és la seva proposta per aconseguir el nou estat independent i per mostrar com creuen que hauria de ser. Una proposta que també afirmen que s'ha d'aconseguir a través d'un mot clau, i que també es repeteix sovint al llarg de l'apartat. Aquesta paraula no és altra que la "unilateralitat" (p. 16).

El que segueix sense aparèixer és una metàfora. I en l'àmbit territorial, novament, no s'hi aprecia cap afirmació molt exagerada, cap hipèrbole per convèncer el lector.

6.1.4 Sanitat

El programa electoral de la CUP aprofundeix en qüestions sanitàries en l'apartat anomenat "Cap a la sobirania sanitària".

1r nivell d'anàlisi:

La principal macroproposició que s'extreu d'aquest apartat és que:

- S'ha de crear un sistema sanitari públic, universal i equitatiu.

I es dona coherència a aquesta afirmació mitjançant la següent macroproposició avaluativa:

- En el marc autonomista no és possible acabar amb les privatitzacions en la sanitat i avançar cap a la sanitat pública universal. Per tant, l'única manera d'aconseguir-ho és fer un procés constituent per esdevenir un nou estat independent.

2n nivell d'anàlisi:

1.1 En l'actual marc autonomista no hi ha marge per fer la transformació que necessita el sistema sanitari.

La CUP comença l'apartat afirmant que des de l'autonomia no es pot aconseguir la transformació que necessita el sistema sanitari. Aquest és el primer tema, però n'hi ha dos més implícitament. Un és la transformació a la qual es fa referència, que no és una altra que la conversió cap a un sistema públic i universal. I l'altre és que cal esdevenir un estat independent per fer possible aquest canvi.

Aquesta última implicació, a més, també és una pressuposició perquè no es pot assegurar que una hipotètica República de Catalunya fos capaç d'aconseguir aquests canvis. D'igual manera que l'afirmació explícita que des de l'autonomisme no es podran dur a terme, també és una pressuposició. No sabem què pot passar en el futur.

1.2 Les limitacions legals imposades per l'Estat, l'infrafinançament per part de l'Estat amb la complicitat de la Generalitat, el consens de la "sociovergència" per protegir els interessos privats en la sanitat que s'han mantingut en els temps de Comin, un consens que impossibilita la creació d'un únic sistema sanitari públic, universal i equitatiu per a totes les usuàries i treballadores fan concloure que l'única sortida és un procés constituent que ens permeti construir sense hipoteques i interessos privats un nou model de sistema sanitari públic.

En aquesta llarga frase hi apareixen dues grans idees. Primerament, que les limitacions legals que imposa l'Estat, a més de factors com la complicitat amb la Generalitat o el consens de socialistes i convergents per protegir els interessos privats impedeixen la creació del sistema sanitari públic, universal i equitatiu per a tothom. I, en segon lloc, apareix novament la idea que estava amagada en l'oració anterior i aquest cop s'hi fa referència de forma explícita. Es diu novament que cal un procés constituent (un nou estat independent) per dur a terme aquests canvis. Una implicació que, novament, també es comptabilitza com a pressuposició.

2.1 Per garantir un dret a la salut deslligat del mercat i de qualsevol concepció de mercat s'han de reformular els principis que regeixen el nostre model sanitari.

La primera frase del segon paràgraf és més senzilla i la formació groga tan sols introdueix un tema (una idea), que és que cal reformular els principis que regeixen el nostre sanitari si es vol aconseguir el dret a una salut deslligada del mercat.

2.2 S'ha d'actualitzar i precisar que per nosaltres pública significa propietat, provisió i gestió pública, control comunitari, submissió a l'interès públic, a l'interès de la majoria, amb exclusió de l'ànim de lucre en la legislació sanitària per impossibilitar que es faci negoci amb la nostra salut.

Finalment, la CUP també puntualitza que la sanitat pública es refereix a una propietat, provisió i gestió pública i una submissió a l'interès públic, on s'exclouï l'ànim de lucre de la legislació sanitària per impossibilitar que es faci negoci amb la nostra salut.

3r nivell d'anàlisi:

La CUP insisteix reiteradament en la necessitat d'engegar un procés constituent per avançar cap a una sanitat pública universal. Novament, de la mateixa manera que en els àmbits temàtics, la formació catalana relaciona en més d'una ocasió la construcció del nou estat independent amb la possibilitat de millorar com a societat.

Però aprofundint de forma més concreta en l'àmbit sanitari, destaca també la insistència constant en el "sistema sanitari públic, universal i equitatiu per a totes les usuàries i treballadores" (p. 31). I, en contraposició, també s'assenyala constantment la "privatització" com l'enemic del sistema sanitari.

Es situa el poble com a centre de la gestió pública de la salut i per això es fan referències a la "sobirania sanitària" (p. 31), d'igual manera que gairebé la meitat d'apartats del programa electoral, que també inicien amb la paraula "sobirania".

Finalment, cal destacar (de la mateixa manera que en la qüestió territorial) un llenguatge menys bel·licista que en els àmbits de gènere i immigració, però tot i això no s'abandonen les oracions contundents i se segueixen assenyalant culpables dels problemes que veuen en la societat, tal com es fa en la majoria d'apartats del document.

6.1.5 Educació

El programa electoral recull les propostes de la CUP sobre educació en l'apartat anomenat "Sobirania educativa: per un únic sistema educatiu públic i universal".

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició principal pel que fa a l'educació és:

- L'educació és vista des d'una perspectiva liberal i això crea desigualtats entre els alumnes.

I la macroproposició que li dona coherència és la següent:

- La LEC és una llei que no aporta cap millora al sistema educatiu. El model autonòmic diferencia els centres segons els resultats escolars i el nivell socioeconòmic i, a més, l'aplicació de l'article 155 ha deixat empitjorat encara més el sistema educatiu públic.

2n nivell d'anàlisi:

1.1 Actualment disposem d'unes lleis, tant la catalana com l'espanyola, enfocades en perspectiva liberal, que tracten l'educació com un servei clientelar i no com un pilar bàsic de la societat.

S'inicia l'apartat afirmant que les lleis catalana i espanyola pel que fa a l'educació estan fetes des d'una perspectiva liberal i que per això l'educació és actualment un servei clientelar, no un pilar bàsic de la societat.

1.2 En aquest sentit, la LEC és una llei que no aporta cap millora al nostre sistema educatiu.

També diuen que la LEC no millora el sistema educatiu, que és el tema explícit de la frase. I implícitament hi ha un altre tema evident. La CUP vol modificar o eliminar la LEC per tenir una llei que sí que suposi una millora pel sistema educatiu.

1.3 Col·loca a la xarxa pública en condicions de subsidiarietat i empitjora les condicions de treball del professorat.

Continua el paràgraf definint les mancances de la LEC i en aquesta frase en concret es diu que aquesta llei col·loca la xarxa pública en condicions de subsidiarietat i que empitjora les condicions de feina dels professors.

1.4 Consolida i augmenta el poder i la influència de les patronals religioses en l'àmbit educatiu, destina més diners als centres privats sense cap obligació ni cap mecanisme per evitar la distribució desequilibrada de l'alumnat, permet la segregació per sexes, fet que implica que no hi ha cap voluntat de rescindir els concerts en aquells centres d'elit que, a més, escolaritzen de manera separada nens i nenes, amplia els concerts a noves etapes educatives com són 0-3, Batxillerat i Formació Professional, cosa que implica més diners públics gestionats per centres privats i un augment de la segregació social a l'educació, estableix mecanismes a través dels quals es pot destinar diner públic per a la nova construcció de centres privats concertats i consolida el camí obert cap a la privatització de determinats sectors.

En aquesta descomunal frase la CUP acaba de desgranar tots els aspectes negatius de la LEC, com per exemple que consolida i augmenta el poder i la influència de les patronals religioses, que destina més diners als centres privats que als públics, que permet la segregació per sexes, etc. Però, en definitiva, el que vol dir la formació groga, i que no ho acaba de dir de forma totalment explícita, és que la LEC és una llei enfocada des d'una perspectiva liberal (allò que apareixia en la primera frase de l'apartat), que afavoreix aquells qui tenen un major nivell socioeconòmic.

3r nivell d'anàlisi:

En aquest apartat dedicat a l'educació s'anomena constantment la LEC, la Llei d'Educació de Catalunya, com el "pecat original" de tots (o gairebé tots) els mals del sistema educatiu del país, a més de la LOMCE, la llei d'educació en l'àmbit estatal. Però també s'assenyala el 155 com el factor que ha acabat de dinamitar el sistema educatiu a Catalunya.

La formació groga insisteix amb fervor que aquestes lleis són lleis que afavoreixen les persones amb més recursos i/o més estatus social, que premien l'escola privada i

degraden la pública i que augmenten les desigualtats. I per definir-les utilitzen adjectius amb força càrrega ideològica, com "liberal" o (servei) "clientelar" (p. 32).

A més, la CUP és contundent en el seu anàlisi del sistema educatiu i utilitza adjectius hiperbòlics com "devastador" (p. 33). En tot cas, es fan al·lusions constants a les desigualtats que provoca el sistema i, encara que no hi ha un llenguatge bel·licista com en els àmbits més identitaris del programa electoral, s'assenyala reiteradament a les lleis d'educació per convèncer el lector de l'origen del problema.

I també cal esmentar les poques implicacions que apareixen en aquest apartat. Tot es diu de forma clara i no hi ha gaires significats ocults, ni es vol dir una cosa quan s'està afirmant explícitament una altra cosa.

6.1.6 Cultura

Finalment, el sisè i darrer àmbit d'anàlisi d'aquest treball, el de la cultura, es fa present en l'apartat que la CUP titula "Sobirania cultural".

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició d'aquest apartat:

- La cultura s'ha d'entendre com una definició global de la societat, ja que està íntimament relacionada amb molts dels elements que defineixen el funcionament d'un país.

I la macroproposició avaluativa hi dona coherència així:

- La cultura està relacionada amb la producció, reproducció, circulació i comunicació simbòlica. És per això que cal reconèixer la importància de la cultura i aquesta relació amb la resta d'àmbits de la nostra societat per poder fer polítiques culturals efectives i positives.

2n nivell d'anàlisi:

1.1 La cultura ha de ser compresa com una definició global de la complexa realitat social en el seu conjunt.

La formació anticapitalista comença l'apartat sobre cultura amb un únic tema, afirmant que aquesta s'ha d'entendre com una definició global de la societat.

1.2 L'esforç d'aquest enfocament global és obligat per superar els plantejaments aïllants i excepcionals que acaben fent de la cultura un assumpte lligat a les elits o a les minories i que no comprenen la interrelació bàsica entre els sistemes socioeconòmics, les condicions de vida de les classes populars (i de la classe treballadora en particular) i els models culturals resultants.

La CUP considera que és necessari un enfocament global de la cultura per superar la visió d'aquesta com un assumpte lligat a les elits, que no entenen la relació entre els sistemes socioeconòmics, les condicions de vida de les classes populars i els models culturals resultants.

2.1 Al costat de la cultura més directament relacionada amb la producció, reproducció, circulació i comunicació simbòlica, hi ha unes cultures de la producció i del treball (capitalisme, explotació i etcètera), de les relacions de gènere (patriarcat, homofòbia, etc.), de les relacions socials (lluita de classes i opressió social), de la vida quotidiana (habitatge, espais, entre d'altres), i de relació amb l'entorn i entre els territoris (depauperació ecològica, colonialisme).

En aquest inici del segon paràgraf argumenten que existeix un tipus de cultura més enllà d'aquella cultura elitista explicada en les línies anteriors. Aquestes cultures tenen en compte el treball, les relacions de gènere, les relacions socials, etc. En definitiva, implícitament es vol dir que aquesta és la concepció global de la cultura de la qual es parla al principi de l'apartat (una implicació que fa de tema d'aquesta frase juntament amb el que s'hi diu textualment).

2.2 Afirmem que aquestes, entre altres, són inseparables i estan completament interrelacionades amb la cultura dels símbols (la concepció clàssica) i que és un frau no considerar-les prioritàries en la definició de polítiques, models i sistemes culturals.

En la darrera frase analitzada hi apareixen dos temes. Un d'ells és que aquestes cultures (de les quals es parlava en l'oració anterior) són inseparables i estan relacionades amb la cultura dels símbols. I l'altre és que és un frau no considerar

aquest tipus de cultures com a prioritàries per definir polítiques, models i sistemes culturals.

3r nivell d'anàlisi:

La CUP vol evidenciar la seva concepció de la cultura com una definició del conjunt de la societat i per això fa un ús constant de l'adjectiu "global" (p. 41).

En aquest apartat disminueix una mica el nivell de contundència en les afirmacions de la formació, però segueixen tenint un llenguatge directe i clar, on novament gairebé no hi apareixen implicacions, sinó que s'afirma tot de forma explícita. I les metàfores, com en tot el programa electoral analitzat, són inexistents.

La ideologia queda molt definida per la interrelació que s'estableix entre la cultura i les concepcions socials, la perspectiva de gènere o l'efecte en el territori. I, sobretot, per la interrelació que s'estableix al llarg de l'apartat amb entre la cultura i la llengua (en aquest cas, el català) (pp. 42-43).

Per acabar, és rellevant l'ús d'alguns adjectius que s'utilitzen en l'apartat per definir la cultura (o com hauria de ser la cultura), com per exemple: "lliure", "creativa", "crítica" o "dinàmica" (p. 42).

6.1.7 El quadrat ideològic de Van Dijk

Un cop exposat l'anàlisi dels sis apartats temàtics del programa electoral de la CUP és procedent discernir si la formació catalana compleix les condicions establertes pel quadrat ideològic de Van Dijk que, tal com s'ha esmentat prèviament, consisteix a lloar les virtuts pròpies i amagar les debilitats al mateix temps que es destaquen els errors o punts febles de l'adversari polític (o econòmic, social, etc.) i s'obvien els seus encerts.

En termes generals la CUP encaixa perfectament en el model del lingüista neerlandès. La formació groga tendeix permanentment a assenyalar els culpables d'una situació determinada, enaltint els seus pecats i amagant les seves virtuts (en cas que existeixin). Així, s'assenyala, per exemple, el capitalisme com a causant del patriarcat o l'heteronormativisme. I es culpa al passat colonial de l'actual racisme. O

a l'article 155 impulsat pel PP i Ciutadans i recolzat pel PSOE com a causant (o amplificador) d'alguns dels problemes més greus de Catalunya.

Es fa un ús reiterat d'adjectius negatius per identificar els enemics de la societat, o de la seva concepció de com ha de ser la societat. En canvi, tot i que no hi ha parts del text explícites en què s'elogii la tasca pròpia, s'és molt contundent amb el model de societat que s'ha d'imposar i, per tant, al cap i a la fi s'està venent el seu projecte com si fos el millor. A més, tampoc hi ha, ni tan sols en els primers apartats contextuais, cap autocrítica. S'acusa de situacions com la crisi econòmica i social de Catalunya als adversaris polítics, a l'Estat espanyol, a la Unió Europea o al capitalisme.

En definitiva, és evident que es compleix el quadrat ideològic de Van Dijk.

6.2 Programa electoral de VOX

6.2.1 Qüestions de gènere

El programa electoral de VOX aborda en profunditat diverses qüestions relacionades amb el gènere en l'apartat que titula "Vida i família". Tot i que, com bé apunta el títol, també hi apareixen aspectes relacionats amb la família, aquesta és la part del programa electoral on es parla amb més profunditat de les polítiques relacionades amb el gènere. A més, la concepció de la família que té una formació política, en aquest cas VOX, també pot aportar molta informació sobre la seva visió de gènere.

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició principal que es pot extreure d'aquest apartat temàtic és aquesta:

- Existeix un feminisme radical que pretén imposar la dona per damunt de l'home.

I la macroproposició que dona coherència a aquesta posició prové dels implícits que apareixen al llarg de l'apartat:

- La llei de violència de gènere és desigual pels homes, la dona no hauria de poder avortar i és necessari protegir la "família natural".

2n nivell d'anàlisi:

1.1 Derogación ley de violencia de género y de toda norma que discrimine a un sexo de otro.

En la primera frase d'aquest apartat VOX apunta que vol derogar la llei de violència de gènere i totes les normes que discriminin un sexe d'un altre. Així doncs, aquests són els temes principals d'aquesta primera oració, però no pas els únics, ja que s'evidencia un tema implícit: que la llei de violència de gènere discrimina un sexe de l'altre. La implicació d'aquesta frase, per tant, és un dels temes que hi apareixen i també una suposició, ja que no s'aporta cap argument constatable que provi aquesta insinuació.

1.2 En su lugar, promulgar una ley de violencia intrafamiliar que proteja por igual a ancianos, hombres, mujeres y niños

Pel que fa a la següent proposició, VOX afirma que vol promulgar una llei de violència intrafamiliar. Aquest és un dels temes explícits, a més de l'afirmació que una llei de violència intrafamiliar protegeix a tothom per igual. Però novament s'introdueix un tercer tema de forma implícita, ja que es dona a entendre que la llei de violència de gènere no protegeix a tothom per igual. Per tant, aquesta frase inclou dues suposicions: una implícita, que de manera molt semblant a la frase anterior vol convèncer el lector que la llei de violència de gènere no protegeix a tothom per igual i una explícita, que afirma que una llei de violència intrafamiliar sí que protegiria a tothom per igual (cosa que tampoc ha estat provada ni s'argumenta de cap manera).

1.3 Supresión de organismos feministas radicales subvencionados, persecución efectiva de denuncias falsas.

La tercera frase del paràgraf explica que volen suprimir els organismes feministes radicals subvencionats i també que perseguiran les denúncies falses. A més, hi ha tres implicacions que també s'erigeixen com a temes principals de l'oració. Una és que el feminisme és una ideologia radical, una altra que existeix un nombre considerable de denúncies falses i que per això cal perseguir-les i, finalment, que les denúncies falses no es persegueixen de forma efectiva. Tres implicacions que també esdevenen suposicions.

1.4 Protección del menor en los procesos de divorcio.

A continuació, la següent frase anuncia que protegiran el menor en els processos de divorci. I l'altre tema subjacent és la implicació per la qual s'insinua que actualment no es protegeix el menor en els processos de divorci. Una implicació que novament cal comptabilitzar també com una suposició.

2.1 Creación de un Ministerio de Familia.

El següent paràgraf tan sols inclou un tema i no té cap implicació ni pressuposició. Simplement s'afirma que es crearà un Ministeri de Família.

2.2 Promulgación de una ley orgánica de protección de la familia natural que la reconozca como institución anterior al Estado.

L'oració que la segueix sí que inclou més temes. S'hi afirma que es vol promulgar una llei que protegeixi "la família natural" i que aquesta es reconegui com una institució anterior a l'Estat. I les implicacions per les quals la "família natural" és aquella on hi ha una parella heterosexual casada i que les parelles gais, lèsbiques, etc i/o que se situen fora del matrimoni no formen "famílies naturals" són dos temes centrals també.

2.3 Buscaremos la todavía lejana convergencia con la media europea en cuanto a prestaciones familiares.

La tercera frase del paràgraf serveix per afirmar que volen instaurar prestacions familiars similars a les de la mitjana europea. I l'altre tema, aquest de forma implícita, és el que dona a entendre que Espanya té unes prestacions familiars inferiors a les de la mitjana europea. Aquesta última afirmació es podria considerar una pressuposició, i és cert que no se'n donen dades contrastables al respecte, però com que és una informació fins a cert punt creïble i es pot corroborar cercant-ne estadístiques, no es comptabilitza com a tal.

6.1 Defensa de la vida desde la concepción hasta la muerte natural.

En aquest paràgraf VOX defensa la vida des de la concepció. Aquest és un dels temes, i l'altre és la idea implícita que volen prohibir l'avortament, ja que consideren que és el mateix que matar una persona.

6.2 Es fundamental que las mujeres con embarazo inesperado tengan información veraz, asistencia y alternativas.

Volen que les dones embarassades tinguin prou informació, una bona assistència i suficients alternatives, de manera que insinuen que les dones que avorten ho fan perquè no gaudeixen de totes aquestes possibilitats.

6.3 Reforma de la ley de adopción nacional.

També tenen la intenció de reformar la llei d'adopció en l'àmbit d'Espanya.

9.1 Ampliar el vigente permiso por maternidad a 180 días que se prolongaría a un año en el caso de hijos con discapacidad.

En aquest paràgraf només hi ha un tema, i és que volen ampliar el permís de maternitat a 180 dies o a un any si es tenen fills amb algun tipus de discapacitat.

11.1 Prohibición de los vientres de alquiler y toda actividad que cosifique y utilice como producto de compra venta a los seres humanos.

VOX vol prohibir la maternitat subrogada i qualsevol activitat en què s'utilitza els éssers humans com un producte de compravenda. El tema implícit, a més d'aquest explícit doncs, és que la maternitat subrogada utilitza els éssers humans com a productes de compravenda.

12.1 Defensa de la custodia compartida como regla general y proteger el derecho de los menores a relacionarse con ambos progenitores y con sus abuelos.

L'últim paràgraf d'aquest apartat, que només consta d'una frase, pot semblar més simple del que realment és. L'oració té tres temes principals. El primer, és el que apareix explícitament i que defensa que la custodia compartida ha de ser la regla general i que s'ha de protegir el dret dels menors a relacionar-se amb els seus pares i els seus avis. El segon però, és un implícit molt subtil pel qual s'insinua que la custodia compartida no és la norma general i que, probablement, des de la justícia s'afavoreix més a les mares dels menors. I finalment el tercer tema que apareix és una altra implicació, ja que també s'insinua que els menors no tenen garantit el dret a relacionar-se amb els seus familiars.

3r nivell d'anàlisi:

Pel que fa a aquest apartat, VOX no utilitza metàfores, sinó que va directe al gra, amb frases curtes, concises i directes.

Destaca l'ús bastant constant del verb "protegir" o el substantiu "protecció", fet que indica que es volen erigir com a defensors d'uns drets i unes llibertats que no es

respecten actualment o que estan coartades en cert grau (pp. 17-19). De fet, les paraules "drets" i "llibertats" també són una constant.

També es parla molt de la família, concretament de la família "natural", un adjectiu amb molt significat connotatiu. I també s'empren altres adjectius hiperbòlics com el de "radicals subvencionats", referit als organismes feministes.

6.2.2 La immigració

El tema de la immigració apareix en el programa de VOX en dos apartats diferenciats. Es parla de forma clara de polítiques en relació a la immigració a l'apartat que porta precisament aquest títol: "Immigració", però de forma col·lateral, amb un estil més implícit, també es tracta el tema en l'apartat següent, anomenat "Defensa, seguretat i fronteres". Aquest fet ja ens aporta informació, ja que VOX dona tanta importància a aquest àmbit temàtic com per tractar-lo en dos apartats diferents i, a més, destaca el fet que aprofundeixi tant en la immigració en un apartat sobre seguretat, on sobretot es parla de religions, de radicalismes i, inclús, de terrorisme.

Com que es tracta de dos apartats diferenciats, en el primer nivell d'anàlisi s'extreuen dues macroproposicions per cadascun. En el segon nivell, en canvi, s'analitzen els paràgrafs de forma successiva, simplement reiniciant l'enumeració dels paràgrafs i les frases un cop es passa del primer apartat al segon. I el tercer nivell també s'exposa novament fent una distinció entre el primer i el segon apartat.

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició que indica el tema general del discurs en l'apartat "Immigració" és aquesta:

- Cal regular de forma més estricta la immigració, que delinqueix.

I la macroproposició avaluativa és la següent:

- S'ha de regular l'arribada de persones a Espanya i l'entrega de la nacionalitat espanyola. També s'ha de deportar els immigrants il·legals, acabar amb l'efecte crida i endurir les penes pels immigrants que cometin delictes.

Pel que fa a l'apartat següent ("Defensa, seguretat i fronteres"), el tema principal és:

- Cal lluitar contra l'islamisme radical i el terrorisme jihadista.

I es dona coherència a aquestes idees mitjançant la macroproposició següent:

- Existeix una amenaça de l'islamisme radical, de manera que cal expulsar a aquestes persones, enfortir les fronteres i incrementar el pressupost de defensa.

2r nivell d'anàlisi:

1.1 Deportación de los inmigrantes ilegales a sus países de origen.

La primera frase de l'apartat sobre "immigració" és clara i directa i només conté un tema. VOX vol deportar els immigrants il·legals, retornar-los als seus països d'origen.

2.1 Deportación de los inmigrantes que estén de forma legal en territorio español pero que hayan reincidido en la comisión de delitos leves o hayan cometido algún delito grave.

El programa continua amb una idea semblant i la següent proposta declara que pretenen deportar també els immigrants legals que hagin reincidit en algun delictes lleu o n'hagin comès un de greu.

3.1 Revisión de los tipos penales (y endurecimiento de sus penas) para combatir a las mafias de la inmigración ilegal, así como para quienes colaboren con ellas, ya sean ONGs, empresas o particulares.

Aquest paràgraf, a diferència dels anteriors, és molt més complex i té més capes del que podria semblar a primera ullada. En primer lloc, el tema central i que s'exposa de forma explícita és que VOX vol revisar els tipus penals per endurir les penes a les màfies d'immigració il·legal i a tots aquells qui hi col·laborin, ja siguin ONGs, empreses o particulars. Però la oració també conté molts temes implícits.

Per una banda, s'està volent dir que les màfies d'immigració il·legal i aquells que hi col·laboren no tenen penes prou altes. Per altra banda, es diu a través d'una altra implicació que existeixen màfies d'immigració il·legal, però el que és encara més rellevant és que també es suggereix que aquestes màfies són les que fomenten la immigració.

A més, s'afirma de forma implícita que hi ha (o que hi poden haver) ONGs, empreses o particulars que col·laboren amb aquestes màfies. I, d'aquesta manera, es forma una quarta idea implícita en forma de sil·logisme:

- Les màfies fomenten la immigració il·legal.
- Hi ha (o hi poden haver) ONGs, empreses o particulars que col·laboren amb les màfies.
- Hi ha (o hi poden haver) ONGs, empreses o particulars que fomenten la immigració il·legal.

I també cal esmentar que quatre de les cinc implicacions assenyalades són, al mateix temps, pressuposicions. El fet que existeixen màfies d'immigració il·legal és conegut i notori, però que aquestes fomentin la immigració és més discutible i, per tant, esdevé una pressuposició. I el mateix passa amb la implicació que afirma que les penes contra les màfies i aquells que hi col·laboren no són prou altes (fet totalment subjectiu), i les dues implicacions que suggereixen que hi ha ONGs, empreses i/o particulars que hi col·laboren i que, d'aquesta manera, també fomenten la immigració.

4.1 Acabar con el efecto llamada: cualquier inmigrante que haya entrado ilegalmente en España estará incapacitado, de por vida, a legalizar su situación y por lo tanto a recibir cualquier tipo de ayuda de la administración.

L'oració que ve a continuació té tres temes clars. Un d'ells és que cal acabar amb l'efecte crida. Un altre, que qui entri a Espanya de forma il·legal no podrà regularitzar mai la seva situació. I finalment, també hi ha un tema en forma d'implicació que suggereix que existeix un efecte crida i que, al mateix temps, és una pressuposició.

9.1 La inmigración se afrontará atendiendo a las necesidades de la economía española y a la capacidad de integración del inmigrante.

En aquesta frase VOX explica que vol afrontar la immigració atenent a les necessitats de l'economia espanyola i la capacitat d'integració de l'immigrant.

9.2 Se establecerán cuotas de origen privilegiando a las nacionalidades que comparten idioma e importantes lazos de amistad y cultura con España.

A continuació del paràgraf, també s'afirma que s'establiran quotes per prioritzar els immigrants provinents de països que comparteixin idioma, cultura o llaços d'amistat amb Espanya. El que es vol dir realment, per tant, és un segon tema en forma implícita, que significa que els immigrants provinents de països que no comparteixin aquestes característiques amb Espanya gaudiran de menys oportunitats per entrar i viure al país.

1.1 Cierre de mezquitas fundamentalistas.

El primer paràgraf de l'apartat que du per títol "Defensa, seguretat i fronteres" s'inicia amb aquesta frase, que consta d'un únic tema. VOX proposa de forma clara tancar les mesquites fonamentalistes.

1.2 Expulsión de los imanes que propaguen el integrismo, el menosprecio a la mujer, o la yihad.

I tot seguit exposa també la seva intenció d'expulsar els imams que propaguin l'integrisme, el menyspreu a la dona, o la jihad.

3.1 Exigir a los responsables de la religión islámica en España una absoluta colaboración para la detección de radicales.

En el tercer paràgraf d'aquest apartat, la formació verda explica que exigirà als responsables de la religió islàmica que col·laborin totalment per detectar radicals.

3.2 Exclusión de la enseñanza del Islam en la escuela pública.

I tot seguir anuncien també que volen excloure l'islam de l'ensenyament a l'escola pública.

4.1 Fortalecer nuestras fronteras.

En aquesta oració hi ha un tema explícit, que és que volen enfortir les fronteres espanyoles, i un tema implícit, que al mateix temps és una suposició (ja que és una afirmació sobre la qual es pot debatre), i que insinua de forma evident que actualment les fronteres espanyoles no són prou fortes.

4.2 Levantar un muro infranqueable en Ceuta y Melilla.

VOX també vol construir un mur "infranqueable" a Ceuta i Melilla. I aquest és el tema principal de la frase juntament amb la implicació que els murs existents avui en dia no són suficients per evitar l'entrada d'immigrants dins el territori espanyol. Aquesta idea implícita, tot i això, no s'ha considerat al mateix temps una suposició, ja que és conegut per tothom el fet que hi ha molts immigrants que entren al país superant els obstacles actuals i, per tant, es podria afirmar de forma prou "neutral" que les tanques que hi ha avui en dia no són "infranqueables".

4.3 Dar a policías y FFAA todos los recursos materiales y humanos para que puedan cuidar nuestras fronteras con total eficacia, junto con el amparo legal correspondiente.

En aquesta oració apareixen tres temes, dos dels quals són explícits. El primer és que volen dotar als policies i els FFAA de tots els recursos materials i humans per poder cuidar les fronteres amb total eficàcia i l'altre és que els volen donar l'empara legal corresponent. Però a més, hi ha també un tema en forma d'implicació perquè es dona a entendre que els policies i els FFAA, precisament, no gaudeixen de tots aquests recursos i aquesta empara legal. I, novament, aquesta implicació esdevé una suposició, ja que aquesta afirmació que subjau en el text és molt discutible i tampoc s'aporta cap argumentació ni cap dada per sostenir-la.

9.1 Publicación de datos sobre nacionalidad y origen en estadísticas de delitos.

Una altra proposta que apareix al programa és la de publicar les dades de nacionalitat i origen en les estadístiques dels delictes. Però un altre tema subjacent en l'oració és la intenció de VOX de demostrar que els immigrants cometen molts delictes. En realitat, el que estan volent dir és que assenyalaran als delinqüents la nacionalitat dels quals no sigui l'espanyola.

11.1 Suspenden espacio Schengen hasta que exista la garantía europea de que no lo utilizarán los criminales para huir de la justicia (como han hecho los golpistas separatistas) ni lo aprovechen las mafias de la inmigración ilegal para introducir personas.

Aquesta oració tanca el present apartat en el programa electoral de VOX i és molt complexa, té moltes arestes. En primer lloc hi ha el tema més obvi i que s'afirma de forma clara. La formació de Santiago Abascal vol suspendre l'espai Schengen fins que existeixi la garantia europea que els criminals no l'utilitzaran per fugir de la justícia i que les màfies no l'aprofitaran per introduir immigrants il·legals a Europa. Però si s'analitza amb més deteniment, s'observen diverses implicacions en tota la frase; implicacions que també esdevenen temes principals.

Per exemple, el que es diu implica que actualment no hi ha una garantia europea que l'espai Schengen no s'utilitza en favor dels criminals per fugir de la justícia i de les màfies per introduir immigrants il·legals a Europa. I això, al seu temps, dona a entendre que, efectivament, els criminals utilitzen aquest espai comú europeu per fugir de la justícia i que les màfies l'utilitzen per introduir-hi persones. Per tant, l'oració que ens ocupa té tres implicacions, dos de les quals es computen també en aquest treball com a pressuposicions. La primera pressuposició és el fet que Europa no garanteix que no s'utilitza Schengen per aquestes finalitats que s'han exposat i la segona és que els criminals realment aprofiten aquesta situació. En canvi, el fet que les màfies s'aprofiten de la lliure circulació de persones per introduir immigrants a Europa és un fet prou conegut i, per tant, no es considera una pressuposició per part de VOX.

I finalment, cal esmentar dues pressuposicions més d'aquesta frase, però que en aquest cas apareixen de forma explícita. La primera suposició apareix amb l'ús de

l'adjectiu "colpistes" per definir els polítics independentistes. Aquesta qualificació no es pot aplicar amb total seguretat fins que no s'acabin tots els judicis que tenen oberts els polítics als quals es refereix VOX en el seu programa i, per tant, és la seva visió dels fets, però no és quelcom provat ni acceptat per tothom. I, en segon lloc, també s'afirma que els polítics independentistes van utilitzar l'espai Schengen per fugir de la justícia. Una afirmació molt controvertida i, per tant, també una pressuposició, sobretot tenint en compte que la majoria de polítics independentistes que han abandonat el país han afrontat igualment processos judicials en els estats als quals s'hi han traslladat a viure.

3r nivell d'anàlisi:

Tal com s'ha esmentat al principi de l'exposició dels resultats de la temàtica migratòria, l'anàlisi del tercer nivell es divideix en els dos apartats del programa electoral de VOX en què es parla d'aquests temes.

Pel que fa a l'apartat "Immigració", VOX aplica constantment unes expressions i uns verbs molt contundents i amb forta càrrega discursiva. "Deportació", "persecució", "acabar" o "suprimir" són tan sols alguns exemples de paraules que fan servir per iniciar diverses propostes en relació a la immigració (p. 5).

A més, també s'utilitza molt l'adjectiu "legal" i "il·legal" per caracteritzar la immigració i els seus comportaments dins les nostres fronteres. En definitiva, s'utilitza molt la justícia, la llei, per parlar els immigrants.

La tònica es manté també en l'apartat "Defensa, seguretat i fronteres". "Tancament", "prohibició", "exigir" i "suspendre" són algunes de les paraules que fa servir la formació per encapçalar les seves propostes (pp. 5-6). D'igual manera que en els anteriors apartats analitzats, tampoc hi apareixen metàfores, sinó que es fa servir un llenguatge dur i que va directe al gra.

I per acabar cal estacar també l'ús dels adjectius, ja que la qualificació de les mesquites o la religió islàmica com a fonamentalistes o radicals i la menció en dues ocasions del jihadisme són aspectes de molta rellevància i que apunten algunes de les línies mestres del pensament de la formació política.

6.2.3 La qüestió territorial

VOX tracta la qüestió territorial en l'apartat dels seu programa que es titula "Espanya, unitat i sobirania", un títol molt simbòlic i que ja indica la línia ideològica del partit en relació a aquesta temàtica. A més, destaca el fet que aquest és el primer apartat de tots en el programa; apareix a la segona pàgina, just després de la portada, i això indica la prioritat que la formació política dona a aquest tema. De fet, coincideix en certa manera amb la CUP, que en el seu programa també entra de ple en la qüestió territorial, just després de la contextualització que fa en les primeres pàgines.

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició principal en aquest apartat és clara:

- Cal acabar amb l'Estat de les autonomies i amb el colpisme a Catalunya, imposar l'espanyol per sobre de les llengües autonòmiques i derogar la Llei de Memòria Històrica.

I la macroproposició avaluativa exposa que:

- L'Estat autonòmic provoca desigualtats, insolidaritat i divisió. També hi ha partits, associacions i ONGs que volen destruir la unitat territorial de la nació i la seva sobirania. I la Llei de Memòria Històrica exclou a aquells espanyols que no pensen de la mateixa manera.

2n nivell d'anàlisi:

1.1 Suspensión de la autonomía catalana hasta la derrota sin paliativos del golpismo y la depuración de responsabilidades civiles y penales.

VOX va directament al gra i sense cap tipus de mirament exposa en la primera frase de l'apartat (i, de fet, de tot el programa electoral) que vol suspendre l'autonomia de Catalunya fins que es derroti el colpisme i es depurin responsabilitats civils i penals. A més, hi ha un altre tema implícitament, i és que hi ha hagut un cop d'estat a

Catalunya. Una implicació que de moment no ha estat demostrada pels tribunals i que, per tant, també és una pressuposició que situa la ideologia de l'emissor.

2.1 Legalización de los partidos, asociaciones u ONGs que persigan la destrucción de la unidad territorial de la Nación y de su soberanía.

La següent proposta va per un camí semblant i proposa il·legalitzar els partits, associacions o ONGs que vulguin destruir la unitat territorial de la nació i la seva sobirania. A més, apareix un altre tema, ja que aquestes afirmacions impliquen que realment existeixen partits, associacions i ONGs amb aquest objectiu. Un fet discutible, que no és àmpliament compartit per la societat i que, per tant, esdevé novament una pressuposició que defineix la ideologia de VOX.

3.1 Dotar de la máxima protección jurídica a los símbolos de la nación, especialmente la Bandera, el Himno y la Corona.

VOX vol protegir jurídicament els símbols de la nació, especialment la bandera, l'himne i la corona. Però aquí es donen a entendre dos temes més. En primer lloc, que aquests símbols nacionals no estan protegits actualment. I en segon lloc, el que es vol dir és que si arriben al poder hi haurà conseqüències jurídiques per aquells que ofenguin alguns d'aquests símbols, ja sigui cremant la bandera espanyola, la foto del rei o xiulant l'himne, entre d'altres exemples.

A més, la primera implicació, sobre la suposada desprotecció actual dels símbols nacionals és una pressuposició, ja que hi haurà qui afirmi que sí que gaudeixen d'aquesta protecció jurídica i VOX tampoc argumenta de cap manera per què no estan protegits.

3.2 Agravamiento de las penas por las ofensas y ultrajes a España y sus símbolos o emblemas.

El tema explícit d'aquesta frase, curiosament, és el que havia aparegut de forma implícita en l'anterior oració: que hi haurà conseqüències penals més dures per aquells qui ofenguin Espanya i els seus símbols o emblemes nacionals. I apareix

novament un altre tema en forma d'implicació que insinua que les penes per aquestes situacions no són prou altes en l'actualitat.

3.3 Ninguna afrenta a ellos debe quedar impune.

En aquesta frase per tancar el paràgraf simplement reiteren novament que les ofenses als símbols nacionals no quedaran impunes.

6.1 Transformar el Estado autonómico en un Estado de Derecho unitario que promueva la igualdad y la solidaridad en vez de los privilegios y la división.

VOX també proposa eliminar l'Estat de les autonomies per promoure la igualtat i la solidaritat, en lloc dels privilegis i la divisió. El que es vol dir, evidentment, és un altre tema, ja que de forma implícita s'afirma que l'Estat autonòmic promou la desigualtat, la insolidaritat, els privilegis i la divisió. Una implicació que també actua de pressuposició, perquè la formació verda no la sosté de cap manera a través de dades i, a més, donat que l'Estat autonòmic gaudeix (o va gaudir en el moment de la seva creació) de molt consens a Espanya és una afirmació prou controvertida.

6.2 Un solo gobierno y un solo parlamento para toda España.

El partit d'Abascal insisteix en la seva proposta i concreta que volen que a Espanya només hi hagi un govern i un parlament. Volen, per tant, un Estat totalment centralitzat.

6.3 Como paso previo: devolución inmediata al Estado de las competencias de Educación, Sanidad, Seguridad y Justicia limitando en todo lo posible la capacidad legislativa autonómica.

A continuació, el partit especifica que el pas previ per aconseguir aquest objectiu recentralitzador serà retornar a l'Estat les competències en Educació, Sanitat, Seguretat i Justícia. Aquest és novament l'únic tema de l'oració. De fet, aquestes dues frases són molt explícites sobre els objectius de VOX la manera de fer-los realitat i per això no hi ha lloc per a cap implicació.

8.1 Plan integral para el conocimiento, difusión y protección de la identidad nacional y de la aportación de España a la civilización y a la historia universal, con especial atención a las gestas y hazañas de nuestros héroes nacionales.

El tema explícit que apareix en aquest paràgraf és que volen difondre i protegir la identitat nacional i l'aportació d'Espanya a la civilització i la història universal, sobretot de les seves gestes i les dels seus herois. Però aquesta proposta també amaga dos temes implícits. El primer és que Espanya, efectivament, ha fet una gran aportació a la civilització i a la història universal i el segon, que aquesta gran aportació no es coneix (o, almenys, no es coneix suficientment). Dues afirmacions que també actuen com a pressuposicions en cap cas provades.

9.1 Derogación inmediata de la Ley de Memoria Histórica.

L'únic tema en aquesta frase és ben clar i directe: volen derogar de forma immediata la Llei de Memòria Històrica que intenta reconstruir el passat a Espanya, sobretot rememorant la guerra civil (1936-1939) i el Franquisme (1939-1975) per recordar el passat i honorar a les víctimes.

9.2 Ningún parlamento está legitimado para definir nuestro pasado, y menos excluyendo a los españoles que difieren de sus definiciones.

El paràgraf continua amb dos temes explícits. En primer lloc, s'afirma que ningun parlament està legitimat per definir el nostre passat i en segon lloc que la Llei de Memòria Històrica exclou els espanyols que difereixen de les seves definicions.

Aquestes dues afirmacions són, a més, pressuposicions, ja que precisament la Llei de Memòria Històrica (una llei aprovada per ampli consens al Congrés) legitima els Parlaments per reconstruir el passat franquista. I, per altra banda, la Llei de Memòria Històrica es fa (o s'hauria de fer) des de la historiografia i l'intent de reconstruir el passat de la manera més fidedigna possible, apuntant a fets concrets i no opinions, de manera que és una pressuposició que aquesta s'utilitzi per excloure una part de la població espanyola.

9.3 No puede utilizarse el pasado para dividirnos, al contrario, hay que homenajear conjuntamente a todos los que, desde perspectivas históricas diferentes, lucharon por España.

Aquesta última frase del paràgraf sobre la Llei de Memòria Històrica exposa tres temes. El primer: que no es pot utilitzar el passat per dividir-nos, el segon: que s'ha d'homenatjar conjuntament aquells que des de perspectives històriques diferents van lluitar per Espanya (a la guerra civil) i tercer, en forma d'implicació: que s'utilitza el passat per dividir-nos. Una implicació que, tal com s'ha explicat en l'oració anterior, és una simple pressuposició.

3r nivell d'anàlisi:

Sorprèn la contundència de VOX en aquest apartat. Aquesta característica també era present en les altres temàtiques analitzades, però aquí arriba a un nivell encara més gran. De fet, en les dues primeres propostes el partit verd ja afirma que vol suspendre l'autonomia de Catalunya i derrotar totalment el "colpisme" (p. 2), una paraula amb molta càrrega ideològica, a més d'il·legalitzar partits, associacions i ONGs que consideren que volen destruir la unitat territorial de la nació i la seva sobirania. Al llarg de tot l'apartat se succeeixen expressions, verbs i substantius tan categòrics com els exposats, a més d'altres: "menystenir la llengua de tots, l'espanyol", "supressió", "derogació immediata" (pp. 2-3).

Sobta la immediatesa amb què el partit proposa com a primera mesura del programa la supressió de l'autonomia de Catalunya, però en realitat ja s'havia avançat aquesta característica de VOX en l'apartat metodològic. Tal com s'ha expressat amb anterioritat, el partit d'Abascal, tot i aplicar la xenofòbia com altres partits d'extrema dreta d'Europa, prioritza a nivell discursiu l'atac contra els nacionalismes perifèrics. I així queda palès en el seu programa, on la qüestió territorial, la recentralització absoluta del poder a Espanya, apareix al capdamunt de tot. VOX té, per tant, l'enemic intern (els bascos i els catalans, sobretot) com un objectiu primordial, de la mateixa manera que els jueus eren l'enemic intern en el règim nazi. I així s'evidencia en aquest apartat temàtic per la contundència del llenguatge i les propostes, però també per la constant existència d'idees implícites per atacar els seus rivals polítics.

6.2.4 Sanitat

VOX parla de sanitat en l'apartat del seu programa titulat "Salut".

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició present en aquest apartat és la següent:

- Cal una concepció integral de la salut i eliminar les intervencions quirúrgiques alienes a la salut com el canvi de gènere o l'avortament.

I així es dona sentit a aquestes propostes:

- Entre d'altres mesures, es farà una targeta sanitària única i una cartera de serveis única en tot el territori nacional.

2n nivell d'anàlisi:

1.1 Una concepción integral de la Sanidad.

VOX comença l'apartat explicant que cal una concepció integral de la sanitat.

1.2 Tarjeta sanitaria única, calendario de vacunación único, gestión integral de las listas de espera y cartera de servicios única en todo el territorio nacional.

La formació verda explica a continuació a que es refereix i desgrana tot un seguit de mesures, que són el tema explícit de l'oració. Pretenen crear una targeta sanitària única, un calendari de vacunació únic, gestionar de forma integral les llistes d'espera i crear una única cartera de serveis a tot el territori nacional. En definitiva, el que volen és el que subjau en forma de tema implícit a l'oració, és a dir, recentralitzar les competències en sanitat eliminant, per exemple, les targetes sanitàries de cada Comunitat Autònoma.

2.1 Suprimir en la sanidad pública las intervenciones quirúrgicas ajenas a la salud (cambio de género, aborto...).

VOX afirma de forma explícita en aquest segon paràgraf que vol suprimir les intervencions quirúrgiques alienes a la salut i que els canvis de gènere i l'avortament

ho són. De forma implícita, però, es vol dir que tracten d'eliminar aquests dos tipus d'intervencions sense necessitat de prohibir-les, sinó simplement encarint-les i fent-les molt menys accessibles.

2.2 Las vacunas infantiles serán obligatorias y gratuitas.

En canvi, el partit verd també vol que les vacunes infantils siguin obligatòries per a tothom i gratuïtes. És a dir, que volen encarir els canvis de gènere i l'avortament, però oferir a cost zero les vacunacions per a tothom. De manera implícita, es diu que aquesta sí que és una qüestió sanitària cabdal, no com les dues operacions esmentades. I aquest és el segon tema de la frase.

5.1 Eliminación del acceso gratuito a la sanidad para inmigrantes ilegales y copago para todos los residentes legales que no tengan un mínimo de 10 años de permanencia en nuestro suelo.

VOX també vol eliminar l'accés gratuït a la sanitat pels immigrants il·legals i aplicar el copagament a aquells immigrants legals que portin menys de 10 anys vivint a Espanya. Aquests són dos dels temes que apareixen en la frase, però hi ha un tercer que implica que els immigrants il·legals o els legals que portin menys de 10 anys vivint aquí no tindran els mateixos drets sanitaris que els espanyols.

5.2 Se cubrirán únicamente servicios de urgencia.

I s'acaba l'apartat afirmant que aquestes persones només rebran serveis d'urgència. El que es vol dir, per tant, és que tinguin el problema de salut que tinguin, per greu que sigui, si no es considera una urgència aquestes persones no rebran cap tipus d'atenció mèdica.

3r nivell d'anàlisi:

Tot i tractar-se d'un apartat més social, on suposadament s'aprofundiria (o s'hauria d'aprofundir) més en qüestions mèdiques, de gestió de la sanitat, etc, VOX aprofita també aquest tema per barrejar-hi qüestions purament identitàries. De fet, la proposta de la targeta sanitària única, la de treure l'avortament i els canvis de gènere

de la sanitat pública, o l'eliminació de l'accés gratuït dels immigrants a la sanitat (p. 14) són propostes molt controvertides, polèmiques i de forta càrrega ideològica.

A més, la formació verda també utilitza verbs o substantius contundents com "suprimir" o "eliminació" (p. 14).

I per finalitzar, cal destacar l'ús de moltes implicacions, donant a entendre, per exemple, que no volen que hi hagi avortaments o canvis de gènere.

6.2.5 Educació/cultura

El programa electoral de VOX unifica sota un mateix apartat les seves propostes sobre educació i cultura, per tant, els resultats també presenten les dues temàtiques conjuntament. L'apartat que recull aquestes idees s'anomena, precisament, "Educació i cultura".

1r nivell d'anàlisi:

La macroproposició del text indica el següent:

- Cal impulsar la llengua i, la història i la cultura espanyola en el panorama internacional.

I es dona coherència a aquesta idea amb la següent reflexió:

- L'espanyol, que és la segona llengua més parlada del món, no està prou reconegut i hi ha territoris a Espanya on no es garanteix el dret dels alumnes a ser educats en espanyol. Per això cal garantir aquests drets, a més d'altres mesures com protegir la tauromàquia, que és part del patrimoni cultural del país.

2r nivell d'anàlisi:

1.1 Exigir el debido reconocimiento de la lengua española a nivel internacional, conforme a su importancia como segunda lengua más hablada del mundo.

VOX expressa dues idees en aquesta primera frase. Per una banda, explícitament exigeix el reconeixement de la llengua espanyola en l'àmbit internacional, ja que

aquesta és la segona llengua més parlada al món. I per altra banda, també es dona a entendre implícitament que actualment l'espanyol no està prou reconegut.

1.2 Empezando por la UE.

Aquesta frase és exactament igual que l'anterior. VOX afirma que la UE ha de ser la primera institució on es reconegui l'espanyol com es mereix, de manera que implícitament està insinuant que la UE no reconeix prou aquesta llengua.

3.1 Garantizar el derecho a ser educado en español en todo el territorio nacional.

La formació verda també vol garantir el dret a ser educat en espanyol en tot el territori de l'Estat. Aquest és el tema de l'oració en paraules textuais, però també hi ha una implicació, ja que s'afirma indirectament que el dret a ser educat en espanyol no es garanteix en algunes zones del país. A més, aquesta implicació és també una pressuposició i no s'aporta cap argument ni prova per demostrar-ho. És, novament, una implicació (i al mateix temps una pressuposició) que indica de forma clara la ideologia de l'emissor.

3.2 El español debe ser lengua vehicular obligatoria y las lenguas cooficiales como opcionales.

Es continua explicant que l'espanyol ha de ser la llengua vehicular a tot l'Estat i que les llengües cooficials han de ser opcionals. Altre cop, aquest és el missatge textual de la frase, però en realitat hi ha un tema en forma d'implicació, ja que el que es vol dir és que es pretén arraconar les llengües cooficials per imposar l'espanyol a tot el país.

3.3 Los padres deben tener derecho a elegir la lengua de escolarización de sus hijos.

VOX insisteix que els pares han de tenir dret a escollir la llengua d'escolarització dels seus fills. L'oració explícita és simplement una continuació, una ampliació de la idea expressada en la frase anterior. I la implicació, novament, és la mateixa. La formació política indirectament insinua que cal arraconar les llengües cooficials.

6.1 Implantar un generoso y exigente sistema de becas para las familias con menos recursos.

Les propostes analitzades anteriorment en aquest apartat sobre educació i cultura tenien una forta càrrega ideològica, però el sisè paràgraf inclou un únic tema, que és una proposta de caire social per crear un important sistema de beques que ajudi a les famílies amb menys recursos.

8.1 Impulsar una ley de protección de la tauromaquia, como parte del patrimonio cultural español.

El vuitè punt d'aquest apartat és una proposta per impulsar una llei que protegeixi la tauromàquia (primer tema), que consideren que es part del patrimoni cultural d'Espanya (segon tema). Implícitament, doncs, s'afirma que actualment la tauromàquia està amenaçada.

9.1 Se protegerá la caza, como actividad necesaria y tradicional del mundo rural.

A continuació, l'oració és gairebé calcada. Hi ha un primer tema, que és l'afirmació per la qual es protegirà la caça, i un segon tema, que defensa que la caça és una activitat necessària i tradicional del món rural. Novament, hi ha una implicació que insinua que la caça està amenaçada. I, finalment, també es fa una pressuposició, ja que, si bé és obvi i àmpliament compartit que la caça ha estat una tradició en el món rural, no hi ha pas cap argument (ni n'ofereix cap la formació verda) que demostrï que aquesta és necessària.

9.2 Promoción de una licencia única a nivel nacional eliminando el sistema de licencias autonómicas e inter autonómicas.

Finalment, el programa electoral de VOX també inclou una proposta per crear una llicència única de caça a nivell nacional i eliminar les llicències autonòmiques. Per tant, implícitament s'utilitza per enèsima vegada un tema tan remot com el de la caça per fer política identitària i recentralitzadora.

3r nivell d'anàlisi:

L'apartat dedicat a l'educació i la cultura es focalitza en defensar la llengua i la cultura espanyola. De fet, es fa una referència constant a "la llengua espanyola", "l'espanyol", "el patrimoni cultural espanyol" (pp. 15-16).

S'utilitza un llenguatge contundent, amb verbs com "exigir" o "combatre" (pp. 15-16), que tenen tocs bel·licistes com la resta d'apartats del programa electoral, però el to és una mica menys dur que en els àmbits temàtics més identitaris.

Tot i això, s'utilitzen molts temes aparentment aïllats com la tauromàquia o la caça per fer propostes amb forta càrrega ideològica, de forma ben propera a la utilitzada en l'apartat de les qüestions territorials, per exemple.

A més, destaca l'ús constant d'implícacions, assenyalant de forma implícita els culpables d'una determinada situació. Per exemple, s'afirma implícitament que la UE no reconeix com caldria la llengua espanyola o que en algunes zones d'Espanya no es reconeix el dret a ser educat en espanyol.

Finalment, cal destacar (de la mateixa manera que en tot el programa electoral) l'absència de metàfores i un llenguatge clar i directe tot i l'ús constant d'implícacions prèviament esmentat.

6.2.6 El quadrat ideològic de Van Dijk

El discurs utilitzat per VOX en el seu programa electoral encaixa de forma evident en el quadrat ideològic de Van Dijk.

El partit espanyol s'erigeix com el defensor de la pàtria, la llengua i la cultura espanyola, destacant de forma constant el bé que poden fer pel país i erigint-se com l'única solució, l'única salvació. En canvi, assenyalen de forma clara i molt reiterativa aquests enemics de l'Estat. Inclús s'utilitzen determinats adjectius, com "radical" per descriure certs sectors feministes o es relaciona subtilment la religió islàmica i els immigrants amb el terrorisme. Però per altra banda, no s'anomena cap característica positiva ni cap encert dels seus rivals polítics o socials.

VOX, per tant, identifica de forma categòrica quins són (segons la seva visió) els grans problemes de la societat, dels quals ells no en formen mai part, i imposen la seva visió com la més justa, racional i necessària.

En resum, la formació verda maximitza els seus encerts i els errors rivals, mentre ignora les febleses pròpies i les característiques positives dels altres partits i, per tant, el discurs emprat en el seu programa electoral és un exemple clar del quadrat ideològic del reconegut lingüista.

6.3 Comparativa entre els programes electorals de VOX i la CUP

Són diverses les semblances i les diferències que es poden establir entre els discursos i el llenguatge emprat per VOX i la CUP en els seus respectius programes electorals.

En primer lloc, el punt en comú més obvi entre les dues formacions polítiques és la seva contundència a l'hora d'exposar els seus plantejaments i les seves propostes. Tots dos tenen una visió molt concreta de la societat (o de com hauria de ser la societat) i transmeten aquest model a través d'afirmacions categòriques i un llenguatge clar, directe i dur, que a vegades s'acosta inclús a un llenguatge bèl·lic o conflictiu. Sobretot, per l'ús de paraules com "lluita" (p. 46 del programa de la CUP), "exigir" (p. 7 del programa de VOX) o "il·legalitzar" (p. 2 del programa de VOX), entre d'altres. A més, també destaca en els dos discursos la utilització d'adjectius o expressions hiperbòliques, exagerades, com per exemple: "organismes feministes radicals subvencionats" (p. 17 del programa de VOX) o "la supremacia del capital" (p. 46 del programa de la CUP). En canvi, cap de les dues formacions empra metàfores en el seu programa. Aquesta contundència i claredat en la seva manera d'expressar-se no dona lloc a gaires recursos literaris. Una contundència que s'aprecia especialment en les tres temàtiques que mostren més la identitat de l'emissor (gènere, immigració i territori), però que disminueix en certa manera en les qüestions socials (salut, educació i cultura), encara que segueixi sent prou remarcable. A més, cal puntualitzar que VOX, a diferència de la CUP, segueix aprofitant aquests apartats per fer propostes amb forta càrrega ideològica, com per exemple parlar d'una targeta sanitària única a Espanya en l'apartat sobre sanitat; una mesura recentralitzadora que mostra la identitat del partit.

Per altra banda, les dues formacions fan un nombre considerable de pressuposicions. I també destaca l'ús (i en alguns casos inclús l'abús) de les implicacions, d'afirmacions o insinuacions implícites que donen molta informació sobre la ideologia de l'emissor. Tot i aquest llenguatge tan clar i directe, que no tem

ser massa exagerat o políticament incorrecte, apareixen implicacions en els dos programes electorals, de manera que l'anàlisi pausada de tots dos permet detectar més clarament els marcs mentals de les dues formacions. Tot i això, encara que tant VOX com la CUP fan un considerable ús de les implicacions, i això és un altre punt que tenen en comú, cal esmentar que la formació d'Abascal n'utilitza moltes més. De fet, tot i que no s'han analitzat exactament el mateix nombre de frases en els dos programes (a causa de la diferent llargada dels paràgrafs o de la selecció dels paràgrafs que podien resultar interessants per definir la ideologia dels emissors), destaca el fet que s'han pogut comptabilitzar 21 implicacions en les 45 frases analitzades del programa de la CUP, és a dir, que de mitjana gairebé el 50% de les oracions tenen una implicació. En canvi, el cas de VOX és molt més exagerat. En les 55 frases analitzades en el programa de la formació verda, s'han comptabilitzat un total de 47 implicacions, el que representa una mitjana d'una implicació en gairebé el 90% de les oracions, és a dir, quasi el doble que en el cas de la CUP.

Aquest fet demostra per tant, una important diferència a l'hora d'expressar les seves idees. Encara que els dos partits les utilitzin, VOX emet molts més missatges de forma implícita, amagant en certa manera el que realment vol dir. La CUP, per altra banda, és més cristal·lina en les seves propostes.

Però hi ha un altre aspecte en què coincideixen novament els dos programes electorals: el quadrat ideològic de Van Dijk. Tant uns com els altres compleixen a la perfecció les premisses d'aquesta teoria. Les dues formacions assenyalen constantment els enemics de la societat (i totes dues ho fan amb molta vehemència) i expressen com perceben ells que hauria de ser aquesta societat. Els dos factors encaixen totalment amb l'exageració de les deficiències del rival polític (o social, econòmic, etc.) i l'exaltació dels encerts propis del model del lingüista. I el mateix passa a la inversa. Tant VOX com la CUP ignoren els punts forts dels seus rivals i les debilitats o errors propis.

Fins ara, totes les semblances exposades fan referència a qüestions formals, a la manera d'expressar-se i el llenguatge contundent que s'utilitza. Però pel que fa a la ideologia, a les propostes concretes de les dues formacions, és a dir, al contingut

dels seus programes, les semblances gairebé desapareixen i només es poden apreciar grans diferències.

En la primera temàtica exposada, que versa sobre les qüestions de gènere, les posicions de VOX i la CUP són diametralment oposades. De fet, sembla que els "enemics" de la hipotètica societat ideal que defensa cada formació siguin, precisament, l'altra formació. VOX parla de feminisme radical i de lleis que provoquen desigualtats en detriment dels homes en al·lusió clara a ideologies properes al pensament de la CUP, i la formació catalana, per la seva banda, dibuixa una societat patriarcal, heteronormativa i dominada pel capital; una referència òbvia cap a partits i organitzacions considerades de dretes o, especialment, d'extrema dreta, com sovint es defineix al partit verd. A més, mentre la formació catalana aposta per un impuls de la lluita contra la violència de gènere o sensibilitzar contra les agressions sexuals o els assetjaments masclistes, VOX afirma que vol derogar la llei de violència de gènere perquè la considera discriminatòria.

En l'àmbit de la immigració continuen les grans divergències. La CUP vol combatre el racisme, acollir gent vinguda d'altres països i crear una República plural culturalment, racialment i lingüísticament. VOX, per altra banda, pretén deportar els immigrants il·legals o els legals que hagin comès un delictes greu o hagin reincidit en un delictes. A més, insinuen que les ONGs, les empreses o els particulars provoquen un efecte crida de la immigració i també volen combatre'ls augmentant els tipus penals. I també és significatiu el fet que VOX no parla només d'immigració en l'apartat anomenat, precisament, "Immigració", sinó que també ho fa en l'apartat sobre "Defensa, seguretat i fronteres", on relaciona constantment en forma d'implicacions la immigració o la religió islàmica amb el terrorisme i la delinqüència. Una visió als antípodes de la ideologia de la CUP.

En tercer lloc, és on s'aprecia la principal oposició entre les dues formacions analitzades. És obvi que una formació independentista catalana i una altra d'unionista i centralitzadora no poden tenir una visió semblant pel que fa a qüestions territorials. És cert que es podria establir una comparació entre el nacionalisme que es desprèn dels dos programes. Tot i que aquesta qüestió correspondria a una

anàlisi molt més profunda i extensa en un altre tipus de treball, sí que es pot afirmar de forma genèrica que VOX és un partit nacionalista espanyol i la CUP és nacionalista pel que fa a Catalunya (o als Països Catalans). Però a escala pràctica, en l'estudi dels seus programes electorals es fa palès que les seves posicions en la qüestió territorial a l'Estat espanyol són diametralment oposades. En resum, la CUP vol que Catalunya s'escindeixi de la resta de l'Estat i creï una República i VOX, en canvi, vol centralitzar encara més Espanya i, de fet, inclús aposta per eliminar l'Estat de les autonomies.

El contingut de les propostes en les qüestions identitàries, en definitiva, són molt diferents en una i altra formació política, però les divergències també continuen en els àmbits socials analitzats.

La CUP centra el seu discurs sobre sanitat en la necessitat d'aconseguir un sistema públic, universal i igualitari i insisteix molt en la privatització i la mercantilització que (segons la seva visió) s'ha dut a terme. VOX, en canvi, no parla d'aquest fet i, tal com s'ha apuntat anteriorment, utilitza algunes propostes per llençar noves idees amb forta càrrega ideològica i en la mateixa línia que les exposades en els tres apartats anteriors, com la proposta de la targeta sanitària única o, també, l'eliminació de l'accés gratuït a la sanitat pels immigrants il·legals o els legals que faci menys de 10 anys que viuen a Espanya.

Finalment, pel que fa a l'educació i la cultura VOX ho segueix portant al terreny identitari i fa propostes com impulsar una llei que protegeixi la tauromàquia o defensar la caça, a més d'insinuar que no es garanteix el dret a ser educat en espanyol en tot el territori de l'Estat. La CUP, per la seva banda, aprofundeix en temes més socials i econòmics, com impulsar l'escola pública, reduir la desigualtat d'oportunitats o apostar per una cultura global que englobi i es relacioni de forma estreta amb la societat en el seu conjunt per fer-la millor.

En els tres apartats més identitàris doncs, destaquen les posicions totalment contraposades de les dues formacions i en els tres aspectes socials les diferències és fan més evidents pels temes que es tracten (que no coincideixen gairebé mai) i les propostes concretes que es fan al voltant d'aquests temes.

En definitiva, existeixen algunes semblances entre els programes electorals de VOX i al CUP, però ha quedat palès que les diferències són molt més importants i nombroses.

7. Conclusions

Una de les conclusions principals que s'extreuen d'aquest treball és que, efectivament, existeixen similituds en els discursos que VOX i la CUP empen en els seus respectius programes electorals, però aquestes similituds tan sols es fan presents pel que fa a qüestions formals, al mètode i el llenguatge que utilitzen per presentar les seves propostes. Tal com s'ha presentat en l'apartat dels resultats, les dues formacions polítiques utilitzen un llenguatge contundent i expressen idees categòriques i rotundes. En els dos programes hi és present un constant lèxic bel·licista, ja que es fan servir expressions com "lluita", "exigir", "prohibir" o "il·legalitzar". La intenció de les dues formacions és captar l'atenció del lector (del votant), destacar entre la resta de partits i erigir-se com els polítics que parlen clar, que assenyalen els enemics de la societat i que pensen fer tot el que estigui a les seves mans per combatre'ls. Així s'erigeixen com els principals defensors d'uns determinats valors que propugnen.

El contingut de les seves propostes, en canvi, és totalment oposat, amb diferències constants i molt òbvies, així que la hipòtesi d'aquest treball tan sols queda confirmada en certa manera. En l'apartat de la hipòtesi s'expressava que VOX i la CUP tenien coincidències pel que fa a "les seves idees, propostes o maneres de dirigir-se a l'electorat" i tal com s'ha evidenciat al llarg de tot el treball, sí que utilitzen maneres semblants per dirigir-se a l'electorat, però les seves idees i les seves propostes són molt diferenciades. Per tant, les diferències són molt més importants que no pas les semblances.

De fet, si es posa el focus en les qüestions de gènere, les diferències no podrien ser més òbvies. Casualment les dues formacions treuen a la palestra el tema de la violència de gènere, però la CUP ho fa per argumentar que cal millorar la defensa de les dones i VOX, al contrari, afirma voler eliminar la llei perquè la considera discriminatòria pels homes. S'evidencia la naturalesa feminista de la formació anticapitalista i el masclisme que subjau constantment les propostes de VOX. Dues visions que no podrien ser més oposades.

El mateix passa en la temàtica migratòria. Mentre VOX aposta per deportar immigrants de forma indiscriminada i relaciona implícitament la religió musulmana amb el terrorisme, la CUP vol acollir els migrants, i no tan sols això, sinó que pretén reduir les desigualtats que viuen respecte de la resta d'habitants del país i ajudar-los a integrar-se i a prosperar. Unes diferències de criteri que també es posen de manifest en petits detalls que, un cop analitzats, mostren la ideologia d'un partit. Per exemple, l'adjectiu "il·legal" que acompanya constantment a la paraula immigrant en el programa de VOX deixa entreveure el racisme que destil·la.

I en el cas de la qüestió territorial les divergències no desapareixen pas, sinó que augmenten. En l'apartat contextual es feia referència a la naturalesa municipalista i en favor de la República de Catalunya que suposadament tenia la CUP i a la vocació estatalista i recentralitzadora que tenia VOX. Doncs bé, aquestes característiques tan contràries també han quedat confirmades a través de l'anàlisi dels dos programes. De fet, VOX és tan centralista que vol eliminar l'Estat de les Autonomies. La CUP, a l'altre extrem, vol que Catalunya se separi d'Espanya i esdevingui un estat independent. Les dues formacions són nacionalistes, però la seva concepció d'Espanya és totalment oposada. VOX és nacionalista espanyol i la CUP és nacionalista catalana.

Queda provat doncs que les tres temàtiques més identitàries permeten definir la ideologia de les formacions polítiques. Tal com s'apuntava a l'apartat metodològic, les qüestions de gènere, la immigració i la qüestió territorial han permès establir les principals diferències entre VOX i la CUP. I també s'ha pogut evidenciar la idea esmentada prèviament per la qual VOX (de la mateixa manera que el nazisme) centrava més esforços contra l'enemic intern (bascos i catalans) que contra l'extern (immigrants). Això ha quedat palès en les constants propostes recentralitzadores que impregnen tot el programa de la formació i que, efectivament, es centren a identificar un enemic intern com el causant dels principals mals del país, per exemple quan s'aposta implícitament per il·legalitzar partits o es parla dels "separatistes colpistes".

Per altra banda, també hi ha aspectes concloents en els altres tres àmbits analitzats. Les diferències entre les dues formacions també es fan evidents en la selecció de temes. Per exemple, VOX utilitza novament apartats com el de la salut per introduir idees recentralitzadores, mentre la CUP se centra a parlar de la sanitat pública. I així ho fa novament la formació catalana quan parla d'educació i cultura, on centra el seu discurs en la necessitat d'eliminar la desigualtat d'oportunitats i de fomentar l'educació pública. VOX, en canvi, novament als antípodes del discurs de la CUP, dedica l'apartat cultural a fer propostes per defensar la caça, la tauromàquia o el castellà, que considera amenaçat en diverses zones d'Espanya. De fet, implícitament es refereix especialment a Catalunya.

I és que també ha quedat provat que els implícits, tal com apunta Giró (1999), són molt importants a l'hora de definir la ideologia de l'emissor. Gràcies a la metodologia emprada s'han pogut detectar moltes idees subjacents en els programes de les dues formacions, sobretot en el cas de VOX, que tal com s'ha comentat, utilitza moltes més implicacions i les utilitza, per exemple, per relacionar els immigrants amb la delinqüència.

Tot i això, sí que coincideixen ambdues en el compliment del quadrat ideològic de Van Dijk. Però tal com expressa Giró en la seva tesi (1999), el mateix autor neerlandès defensa que aquesta és una característica habitual en els discursos dels partits polítics per mirar de persuadir els votants i, per tant, no és especialment descriptiu el fet que també la CUP i VOX coincideixin en aquest aspecte. En tot cas, a través de l'anàlisi es confirma la teoria de Van Dijk, i també la d'Elvira Teruel (1997), ja que ha quedat provat que els actes comunicatius tenen l'objectiu de persuadir el nostre interlocutor a través de l'ús de la retòrica. I ha quedat clar que això succeeix especialment en els programes electorals, ja que el llenguatge emprat per VOX i la CUP es dirigeix constantment al votant per sacsejar-lo a través d'aquells temes més emocionals, que poden aconseguir el suport del lector sense apel·lar a la lògica o a grans argumentacions, sinó a un estil directe i, en definitiva, el més persuasiu possible, tot aplicant el quadrat ideològic de Van Dijk.

Recuperant la teoria de la ferradura que apareix en l'obra de Jean-Pierre Faye (1974), es pot afirmar que aquesta es compleix en el cas de VOX i la CUP pel que fa als aspectes formals com l'ús d'un llenguatge contundent. El fet que les dues formacions se situïn el més lluny possible del centre en l'espectre ideològic provoca una exageració del seu discurs i una contundència major a l'hora d'expressar les posicions pròpies i rebutjar les alienes. De fet, encara que només la CUP es defineix com a tal, és obvi que les dues formacions són antisistema, ja que volen fer grans canvis en la societat en la qual vivim, encara que aquests canvis que volen fer siguin molt diferents entre si. Per tant, en els aspectes formals les dues formacions estarien més properes entre si que no pas dels aspectes formals emprats pels partits més propers al centre. En canvi, pel que fa al contingut dels seus programes, és a dir, pel que fa a la seva ideologia, la representació de l'espectre ideològic segueix sent la del segment clàssic, en què les posicions i les creences d'una i altra formació no poden estar més allunyades entre si, són completament oposades. En definitiva, pel que fa a les preguntes d'investigació formulades a la hipòtesi, es pot concloure que les dues formacions tracten temes semblants (però també són els mateixos que tracten tota la resta de forces polítiques) i el seu llenguatge també té molts punts en comú, però el que diuen sobre aquests temes, les seves propostes concretes, no tenen res a veure.

Aquesta anàlisi comparativa ha servit per aconseguir l'objectiu d'identificar quin és el discurs i quina és la ideologia de VOX i la CUP i, per tant, intentar establir si existien semblances entre totes dues formacions polítiques, però a causa de la proporcionalitat i l'envergadura del treball tan sols s'ha aplicat l'anàlisi del discurs als seus programes electorals. I, més concretament, a una part molt concreta dels seus programes. Però aquesta investigació obre moltes possibilitats interessants d'ampliació per aprofundir de forma més extensa i precisa en la totalitat dels programes electorals de les dues formacions. A més, també es poden augmentar les variables a estudiar, analitzant altres tipus de discurs (com per exemple els mítings electorals), o posant el focus en altres comparatives, ja sigui en la manera de presentar-se en públic per part de les formacions, la seva manera d'organitzar-se o inclús la seva vestimenta. I per altra banda, també es pot augmentar la mostra

ampliant el nombre de partits analitzats. Una de les moltes ramificacions que s'originen a partir d'aquesta investigació és una comparativa entre partits teòricament més propers en l'espectre ideològic. Utilitzant la mateixa metodologia, és de gran interès comparar el discurs de VOX amb el de Ciutadans, o el de la CUP amb el de Podemos.

En tot cas, aquest treball ha complert amb les seves expectatives i, en definitiva, ha servit per provar que existeixen certes semblances entre VOX i la CUP, és a dir, entre el que se sol identificar com l'extrema dreta i l'extrema esquerra a l'Estat espanyol. Però s'ha demostrat que són molt més importants les seves divergències. Per tant, a diferència dels estudis de Faye i Arendt, que identificaven unes clares semblances entre el que es coneixia a Europa durant bona part del segle XX com l'extrema dreta i l'extrema esquerra, és a dir, el nazisme i l'estalinisme, ha quedat palès que VOX i la CUP són formacions polítiques de signe ideològic totalment contrari.

8. Bibliografia

Arendt, H. (1998). *Los orígenes del totalitarismo*. Madrid: Taurus.

CUP-CC. (2017). *21D Dempeus! Programa polític de la CUP-CC. Eleccions del 21 de desembre de 2017. + de 155 propostes pels drets socials, per la república i per l'assemblea constituent!* Consultat 29 abril - 24 maig 2019, des de <http://cup.cat/noticia/programa-politic-de-la-cup-crida-constituent>

CUP. (n.d.). *Candidatura d'Unitat Popular. Països Catalans*. Consultat 20 abril 2019, des de <http://cup.cat/>

Faye, J.P. (1998). *El siglo de las ideologías*. Barcelona: El Serbal.

Faye, J.P. (1974). *Los lenguajes totalitarios*. Madrid: Taurus.

Fernàndez, D., i De Jòdar, J. (2016). *CUP*. Madrid: Capitán Swing.

Giró, X. (1999). *Anàlisi crítica del discurs sobre nacionalisme i identitats als editorials de la premsa diària publicada a Catalunya des de la transició fins al govern del PP (1977-1996)*. (Tesi doctoral. Universitat Autònoma de Barcelona, Catalunya). Consultat des de <https://www.tesisenred.net/handle/10803/4206>

Hurtado, E. (2018). *Vox: la ambición de Santiago Abascal* [Documental]. País Basc: 360º: ETB2.

Institut d'Estudis Catalans. (n.d.). *Diccionari de la llengua catalana (DIEC 2)*. Consultat 10 abril 2019, des de <https://dlc.iec.cat/results.asp?txtEntrada=ret%F2rica&operEntrada=0>

Teruel, E. (1997). *Retòrica, informació i metàfora*. Bellaterra: Universitat Autònoma de Barcelona.

VOX. (2018). *100 medidas para la España Viva*. Consultat 29 abril - 24 maig 2019, des de <https://www.voxespana.es/espana/programa-electoral>

VOX. (n.d.). *VOX España*. Consultat 25 maig 2019, des de <https://www.voxespana.es/>

9. Annexos

9.1 Programa electoral de la CUP

9.1.1 Qüestions de gènere

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 La societat actual és hereva d'una visió de la sexualitat merament reproductiva, d'una divisió sexual del treball i d'una pretesa concepció del sexe i del gènere com a naturals.	La societat veu la sexualitat com una pràctica únicament reproductiva. La divisió del treball depèn del sexe. Es concep el sexe i el gènere com a elements naturals.	La divisió del treball esdevé desigual per la separació de les feines per raó de sexe.	La societat en el seu conjunt és hereva d'aquestes concepcions.
1.2 Aquesta societat sexista, masclista i heteronormativa presenta la família tradicional com a únic model vàlid d'estructura social, oblidant els drets	La societat és sexista, masclista i heteronormativa. Aquesta societat creu que la família és l'únic model vàlid d'estructura social. Aquesta visió de la societat està	Tant el sexisme, el masclisme i l'heteronormativisme com el capitalisme són negatius per la societat i s'haurien de modificar.	El sexisme, el masclisme i l'heteronormativisme estan relacionats amb el model capitalista.

individuals i recolzant-se en les desigualtats que provoca el sistema capitalista.	relacionada amb el capitalisme. El sistema capitalista provoca desigualtats. Implicació: Tant el sexisme, el masclisme i l'heteronormativisme com el capitalisme són negatius per la societat i s'haurien de modificar.		
2.1 Davant d'unes polítiques de dretes i del desmantellament i privatització de drets i serveis socials que afecten de forma directa les classes populars i els col·lectius més marginats, perpetuant així el sistema patriarcal i	En front de les polítiques conservadores, la dona i la diversitat d'opció sexual i d'identitat de gènere són elements clau per transformar la societat. Les polítiques de dretes afecten les classes populars i els col·lectius més marginals.		

capitalista, la nostra proposta situa la dona i la diversitat d'opció sexual i d'identitat de gènere en el centre del nostre projecte transformador com a subjecte col·lectiu.			
2.2 El feminisme i l'alliberament sexual són el nostre projecte polític, aquell que demanda posar el manteniment de la vida al centre de totes les polítiques en contraposició a una vida regida des de la supremacia del capital.	El feminisme és la seva proposta política. El feminisme es contraposa amb la supremacia del capital.	En la societat impera la supremacia del capital i, per tant, no s'aplica el feminisme.	
3.1 Promourem polítiques públiques que	Volen impulsar polítiques públiques amb perspectiva de	No hi ha polítiques públiques que facin efectiva la lluita	Implicació: No hi ha polítiques públiques que facin

tinguin la perspectiva de gènere de forma transversal i implantarem polítiques públiques que facin efectives: la lluita contra la violència de gènere amb els mitjans necessaris per desenvolupar-la.	gènere. Pretenen implantar polítiques públiques que facin efectiva la lluita contra la violència de gènere i que tinguin mitjans per dur-les a terme.	contra la violència de gènere.	efectiva la lluita contra la violència de gènere.
3.2 L'avortament lliure i gratuït dins del sistema sanitari públic.	Proposen incloure l'avortament dins la sanitat pública, de forma lliure i gratuïta.		
3.3 El repartiment del treball productiu, domèstic i de cura.	Volent un repartiment del treball productiu, domèstic i de cura.	No hi ha un repartiment del treball productiu, domèstic i de cura.	
3.4 La perspectiva de gènere i LGTBI en totes les polítiques públiques.	Aposten per incloure la perspectiva de gènere i LGTBI en totes les polítiques públiques.		
3.5 El dret de	Volent que el	El col·lectiu LGTBI	

lesbianes, gais, bisexuals, trans i intersexuals a viure en llibertat la seva sexualitat eliminant qualsevol discriminació, sigui quina sigui l'opció sexual o identitat de gènere.	col·lectiu LGBTI pugui viure en llibertat i sense discriminació. Implicació: El col·lectiu LGBTI està discriminat per la seva opció sexual i/o identitat de gènere.	està discriminat per la seva opció sexual i/o identitat de gènere.	
3.6 La penalització de la publicitat sexista i heteronormativa.	Proposen penalitzar la publicitat sexista i heteronormativa.		
3.7 Una educació que generi una nova consciència no patriarcal.	Desitgen una educació no patriarcal. Implicació: L'educació genera una consciència patriarcal.	L'educació genera una consciència patriarcal.	
3.8 L'apoderament de les dones com a eina essencial per a la seva	Volen l'apoderament de les dones per aconseguir la seva autonomia. Volen que es	Es creu que el gènere és un rol innat.	

autonomia i el qüestionament del gènere com a rol innat.	qüestioni el gènere com a rol innat.		
3.9 Els drets de les treballadores sexuals.	Defensen els drets de les treballadores del sexe.		
3.10 La finalització de la discriminació salarial i laboral per motius de gènere.	Volen acabar amb la discriminació salarial i laboral per raons de gènere. Implicació: Existeix discriminació salarial i laboral per raons de gènere.	Existeix discriminació salarial i laboral per raons de gènere.	
3.11 La lliure elecció d'identitat sexual.	Demanen la lliure elecció d'identitat sexual. Implicació: La societat coarta aquesta elecció.	La societat coarta aquesta elecció.	
3.12 La lluita contra el sexisme, l'homofòbia i la transfòbia, etc.	Recalquen novament la seva lluita contra les discriminacions per raons de sexe, orientació i identitat sexual.		

9.1.2 La immigració

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 El racisme és un sistema estructural i material que ubica i adscriu desigualment a les persones en aquest sistema racialitzat.	La CUP considera que el racisme és un sistema estructural que tracta a les persones de forma desigual.		
1.2 Això confereix drets, oportunitats i esperança de vida desiguals.	Creuen que el racisme atorga drets, oportunitats i esperança de vida desiguals. Implicació: Els immigrants tenen menys drets, menys oportunitats i menys esperança de vida.	Els immigrants tenen menys drets, menys oportunitats i menys esperança de vida.	
1.3 Els Països Catalans, som sud geopolític d'Europa i nació oprimida de l'Estat espanyol, però també forma part del nord global i de l'Europa	Afirmen que els Països Catalans tenen un llarg passat colonial i estan situats al nord del món i al fort i desenvolupat continent europeu.	Els Països Catalans tenen un component racista o que fomenta el racisme.	

fortalesa amb un llarg passat colonial.	Implicació: Els Països Catalans tenen un component racista o que fomenta el racisme.		
2.1 La República ha de ser un model de referència en el respecte a la pluralitat cultural, racial, lingüística i de tots els elements que conformen la identitat de cada persona.	Diuen que la República que volen crear ha de ser un referent de la inclusió i contra el racisme.		
2.2 La residència ha de ser l'únic requisit per a gaudir de la ciutadania plena i, per tant, per a la concessió de l'únic estatus existent amb plenitud de drets (vot, accés a la funció pública, etc.).	Proposen que qualsevol persona que resideixi a Catalunya tingui la ciutadania plena.		
2.3 Alhora cal	Calen polítiques	No es fan	Implicació: No es

desplegar accions polítiques actives i determinades en contra de la discriminació per algun dels elements que conformen les identitats, essent especialment rellevant en aquest moment la lluita contra el racisme i com a expressió concreta del racisme la lluita contra la islamofòbia.	per combatre la discriminació, especialment per combatre el racisme i, més concretament, contra la islamofòbia. Implicació: No es fan polítiques (o almenys no se'n fan suficients) per combatre la discriminació, el racisme i, concretament, la islamofòbia.	polítiques (o almenys no se'n fan suficients) per combatre la discriminació, el racisme i, concretament, la islamofòbia.	fan polítiques (o almenys no se'n fan suficients) per combatre la discriminació, el racisme i, concretament, la islamofòbia.
3.1 Per altra banda, per garantir la igualtat de drets és imprescindible acabar amb les polítiques europees migratòries, basades en la persecució, identificació, privació de llibertat i deportació de la població migrada que viu a Catalunya.	Cal acabar amb les polítiques europees migratòries per garantir la igualtat de drets. Les polítiques europees migratòries es basen en la persecució, la identificació, la		

	privació de llibertat i la deportació dels migrants que viuen a Catalunya.		
10.1 Desplegar una Llei de lluita contra la discriminació que permeti sancionar els comportaments discriminatoris i els espais d'impunitat que encara avui existeixen en conductes clarament racistes, en els termes en què la CUP-CC ja va proposar una Proposició de Llei contra totes les formes de discriminació i odi en la legislatura ara acabada.	La CUP vol aprovar una Llei per lluitar contra la discriminació i la impunitat en conductes racistes. Apunten que ja van fer una Proposició de Llei en aquests termes en la legislatura passada per combatre les formes de discriminació i odi. Implicació: De forma implícita s'erigeixen com a defensors de la no discriminació racista defensant que ja van intentar fer lleis per combatre el racisme.	De forma implícita s'erigeixen com a defensors de la no discriminació racista defensant que ja van intentar fer lleis per combatre el racisme.	

9.1.3 La qüestió territorial

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 En tot cas, la prioritat de la CUP-CC passa per la materialització i la implementació del mandat popular de l'1 d'Octubre, és a dir: la construcció de la República.	La prioritat de la CUP és implementar el mandat de l'1 d'octubre i aplicar la República de Catalunya.		
1.2 No hi ha alternativa democràtica a la República de l'1 d'Octubre, simplement perquè qualsevol intent de recuperació d'una certa normalitat autonòmica significa acceptar la retallada de drets de tot tipus per part de l'Estat espanyol que s'ha produït des del 20 de setembre, i que es podria tornar a produir sempre que l'Estat espanyol hi	Creuen que és indispensable aplicar la República perquè tornar a la normalitat autonòmica voldria dir acceptar la retallada de drets per part de l'Estat des del 20 de setembre (de 2017) i que es podrien tornar a retallar drets en qualsevol moment.		L'Estat espanyol ha retallat drets des del 20 de setembre. L'Estat espanyol podria tornar a retallar drets sempre que hi estigui interessat.

estigui interessat.			
2.1 Des de la CUP-CC defensem que cal articular les tasques de construcció i materialització de la república en els següents àmbits: en el terreny institucional, garantint la implicació de l'administració autonòmica no només en l'oposició al 155 sinó en la materialització de la república; a nivell municipal, en el desplegament i la construcció de sobiranes; a nivell de poder popular, potenciant l'autoorganització i la mobilització popular per defensar la república; i a nivell	Cal construir la República des de l'àmbit institucional, el municipal, el poder popular i a nivell internacional.		

internacional, teixint aliances a tots els nivells.			
2.2 Finalment, cal un gran acord polític que faciliti que el govern sorgit de les urnes el 21D es comprometi amb un programa de construcció republicana que només es podrà aplicar mitjançant la unilateralitat.	Volen un acord polític que faci que el govern sorgit de les eleccions del 21D es comprometi a construir la República. Consideren que la República només es pot aplicar mitjançant la unilateralitat.		
5.1 El desplegament del projecte republicà ha de ser en clau de garantia de drets i d'horitzó constituent.	La CUP creu que la República ha de garantir drets i un horitzó constituent.		
5.2 L'objectiu de la construcció d'una nova República no té res a veure amb qüestions essencialistes, sinó amb la necessitat de garantir tot tipus	Defensen que la construcció de la República no és una qüestió essencialista, sinó que prové de la necessitat de garantir drets		

de drets polítics, socials, econòmics, ambientals i sexuals que no són garantits en l'actual estat de coses.	polítics, socials, econòmics, ambientals i sexuals que no són garantits actualment.		
5.3 La seva garantia passa per unes transformacions estructurals que ara i aquí només són plantejables a partir d'un procés constituent de construcció d'una nova república.	Opinen que la garantia d'aquests drets passa per unes transformacions estructurals. Aquestes transformacions només es poden plantejar amb la construcció d'una nova república.	L'Estat espanyol no pot garantir aquests drets dels quals parla al CUP.	Implicació: L'Estat espanyol no pot garantir aquests drets dels quals parla al CUP.
6.1 Els municipis i la política municipal són imprescindibles per desplegar un procés de construcció i arrelament de sobiranes, un procés imprescindible perquè la república	Creuen que els municipis són clau per l'arrelament de les sobiranes, i perquè la república tingui una base material i democràtica sòlida.		

tingui una base material i democràtica sòlida.			
6.2 Cal generar xarxes i estructures que permetin activar processos productius que no siguin explotadors i desenvolupar mecanismes de distribució equitatius de la riquesa en què la presa de decisions sigui democràtica (ni jeràrquica ni despòtica) on s'impulsin processos que donin prioritat a la comunitat per sobre de l'individu.	Aposten per generar processos productius que no siguin explotadors i desenvolupar mecanismes de distribució equitatius de la riquesa on la presa de decisions sigui democràtica i es doni prioritat a la comunitat per sobre de l'individu.	Actualment hi ha processos productius explotadors i mecanismes de distribució de la riquesa que no són equitatius, i es prioritza l'individu per sobre de la comunitat.	

9.1.4 Sanitat

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 En l'actual marc autonomista no hi ha marge per fer la transformació	Creuen que sent una autonomia no és pot fer el canvi que cal al sistema	Cal transformar el sistema sanitari en un sistema públic i universal.	Creuen que sent una autonomia no és pot fer el canvi que cal al sistema

que necessita el sistema sanitari.	sanitari. Implicacions: Cal transformar el sistema sanitari en un sistema públic i universal. És necessari ser independents per poder transformar el sistema sanitari en aquest sentit.	És necessari ser independents per poder transformar el sistema sanitari en aquest sentit.	sanitari. Implicació: És necessari ser independents per poder transformar el sistema sanitari en aquest sentit.
1.2 Les limitacions legals imposades per l'Estat, l'infrafinançament per part de l'Estat amb la complicitat de la Generalitat, el consens de la "sociovergència" per protegir els interessos privats en la sanitat que s'han mantingut en els temps de Comin, un consens que impossibilita la creació d'un únic sistema sanitari	Creuen que les limitacions de l'Estat en complicitat amb la Generalitat i el consens de socialistes i convergents per protegir la sanitat privada impossibiliten la creació del sistema sanitari públic, universal i equitatiu. L'única sortida per aconseguir aquest		L'única sortida per aconseguir aquest sistema sanitari públic és un procés constituent sense hipoteques ni interessos privats.

públic, universal i equitatiu per a totes les usuàries i treballadores fan concloure que l'única sortida és un procés constituent que ens permeti construir sense hipoteques i interessos privats un nou model de sistema sanitari públic.	sistema sanitari públic és un procés constituent sense hipoteques ni interessos privats.		
2.1 Per garantir un dret a la salut deslligat del mercat i de qualsevol concepció de mercat s'han de reformular els principis que regeixen el nostre model sanitari.	Consideren que s'han de reformular els principis que regeixen el model sanitari per poder deslligar el dret a la salut del mercat.		
2.2 S'ha d'actualitzar i precisar que per nosaltres pública significa propietat, provisió i gestió pública, control	Puntualitzen que pública vol dir sotmesa a l'interès públic, excloent l'ànim de lucre perquè no es faci negoci amb la		

comunitari, submissió a l'interès públic, a l'interès de la majoria, amb exclusió de l'ànim de lucre en la legislació sanitària per impossibilitar que es faci negoci amb la nostra salut.	nostra salut.		
--	---------------	--	--

9.1.5 Educació

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 Actualment disposem d'unes lleis, tant la catalana com l'espanyola, enfocades en perspectiva liberal, que tracten l'educació com un servei clientelar i no com un pilar bàsic de la societat.	Les lleis catalana i espanyola tracten l'educació des d'una perspectiva liberal, com un servei clientelar i no com un pilar de la societat.		
1.2 En aquest sentit, la LEC és una llei	La LEC no aporta millores al sistema	És necessari acabar amb la LEC	

que no aporta cap millora al nostre sistema educatiu.	educatiu. Implicació: És necessari acabar amb la LEC o modificar-la perquè sigui eficaç per millorar el sistema educatiu	o modificar-la perquè sigui eficaç per millorar el sistema educatiu	
1.3 Col·loca a la xarxa pública en condicions de subsidiarietat i empitjora les condicions de treball del professorat.	La LEC fa que la xarxa pública esdevingui subsidiària i empitjora les condicions de feina dels professors.		
1.4 Consolida i augmenta el poder i la influència de les patronals religioses en l'àmbit educatiu, destina més diners als centres privats sense cap obligació ni cap mecanisme per evitar la distribució desequilibrada de l'alumnat, permet la segregació per	La LEC també consolida el poder de les patronals religioses, destina més diners a centres privats que als públics, permet la segregació per sexes, etc. Implicació: La LEC és una llei liberal que afavoreix aquells qui tenen un major	La LEC és una llei liberal que afavoreix aquells qui tenen un major nivell socioeconòmic.	

sexes, fet que implica que no hi ha cap voluntat de rescindir els concerts en aquells centres d'elit que, a més, escolaritzen de manera separada nens i nenes, amplia els concerts a noves etapes educatives com són 0–3, Batxillerat i Formació Professional, cosa que implica més diners públics gestionats per centres privats i un augment de la segregació social a l'educació, estableix mecanismes a través dels quals es pot destinar diner públic per a la nova construcció de centres privats concertats i	nivell socioeconòmic.		
--	-----------------------	--	--

consolida el camí obert cap a la privatització de determinats sectors.			
--	--	--	--

9.1.6 Cultura

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 La cultura ha de ser compresa com una definició global de la complexa realitat social en el seu conjunt.	La cultura s'ha d'entendre com una definició global de la societat.		
1.2 L'esforç d'aquest enfocament global és obligat per superar els plantejaments aïllants i excepcionals que acaben fent de la cultura un assumpte lligat a les elits o a les minories i que no comprenen la interrelació bàsica	L'enfocament global de la cultura permet deslligar-la d'una concepció elitista d'aquesta, que no comprenen la interrelació entre els sistemes socioeconòmics, les condicions de vida de les classes populars i els models culturals resultants.		

entre els sistemes socioeconòmics, les condicions de vida de les classes populars (i de la classe treballadora en particular) i els models culturals resultants.			
2.1 Al costat de la cultura més directament relacionada amb la producció, reproducció, circulació i comunicació simbòlica, hi ha unes cultures de la producció i del treball (capitalisme, explotació i etcètera), de les relacions de gènere (patriarcat, homofòbia, etc.), de les relacions socials (lluita de classes i opressió social), de la vida quotidiana	A més d'una cultura més relacionada amb la producció, la reproducció i circulació de comunicació simbòlica, hi ha unes cultures que tenen en compte les relacions de gènere, les relacions socials, etc. Implicació: Aquestes cultures tenen en compte la perspectiva global a la qual es feia referència anteriorment.	Aquestes cultures tenen en compte la perspectiva global a la qual es feia referència anteriorment.	

(habitatge, espais, entre d'altres), i de relació amb l'entorn i entre els territoris (depau-peració ecològica, colonialisme).			
2.2 Afirmem que aquestes, entre altres, són inseparables i estan completament interrelacionades amb la cultura dels símbols (la concepció clàssica) i que és un frau no considerar-les prioritàries en la definició de polítiques, models i sistemes culturals.	Aquestes cultures són inseparables i estan interrelacionades amb la cultura dels símbols. S'han de considerar prioritàries en la definició de polítiques, models i sistemes culturals.		

9.2 Programa electoral de VOX

9.2.1 Qüestions de gènere

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 Derogación ley de violencia de género y de toda norma que discrimine a un sexo de otro.	Volen derogar la llei de violència de gènere. Volen derogar totes les normes que discriminin un sexe d'un altre. Implicació: La llei de violència de gènere discrimina un sexe d'un altre.	La llei de violència de gènere discrimina un sexe d'un altre.	Implicació: La llei de violència de gènere discrimina un sexe d'un altre.
1.2 En su lugar, promulgar una ley de violencia intrafamiliar que proteja por igual a ancianos, hombres, mujeres y niños	Volen promulgar una llei de violència intrafamiliar. Una llei de violència intrafamiliar protegeix a tothom per igual. Implicació: La llei de violència de gènere no	La llei de violència de gènere no protegeix a tothom per igual.	Una llei de violència intrafamiliar protegeix a tothom per igual. Implicació: La llei de violència de gènere no protegeix a tothom per igual.

	protegeix a tothom per igual.		
1.3 Supresión de organismos feministas radicales subvencionados, persecución efectiva de denuncias falsas.	Volén suprimir organismes feministes. Perseguiran les denúncies falses de forma efectiva. Implicacions: El feminisme és una ideologia radical. Existeix un nombre considerable de denúncies falses i per això cal perseguir-les. Les denúncies falses no es persegueixen de forma efectiva.	El feminisme és una ideologia radical. Existeix un nombre considerable de denúncies falses i per això cal perseguir-les. Les denúncies falses no es persegueixen de forma efectiva.	Implicacions: El feminisme és una ideologia radical. Existeix un nombre considerable de denúncies falses i per això cal perseguir-les. Les denúncies falses no es persegueixen de forma efectiva.
1.4 Protección del menor en los procesos de divorcio.	Protegiran el menor en els divorcis. Implicació: No es protegeix el menor en els processos	No es protegeix el menor en els processos de divorci.	Implicació: No es protegeix el menor en els processos de divorci.

	de divorci.		
2.1 Creación de un Ministerio de Familia.	Pretenen crear un Ministeri de Família.		
2.2 Promulgación de una ley orgánica de protección de la familia natural que la reconozca como institución anterior al Estado.	Volen promulgar una llei que protegeixi la "família natural". Volen que es reconegui la "família natural" com una institució anterior a l'Estat. Implicacions: La "família natural" és aquella on hi ha una parella heterosexual i casada. Les parelles gais, lèsbiques, etc, i/o que se situen fora del matrimoni no formen una "família natural".	La "família natural" és aquella on hi ha una parella heterosexual i casada. Les parelles gais, lèsbiques, etc, i/o que se situen fora del matrimoni no formen una "família natural".	
2.3 Buscaremos la todavía lejana convergencia con	Volen prestacions familiars similars a les de la mitjana	Espanya té unes prestacions familiars inferiors a	

la media europea en cuanto a prestaciones familiares.	europea. Implicació: Espanya té unes prestacions familiars inferiors a les de la mitjana europea.	les de la mitjana europea.	
6.1 Defensa de la vida desde la concepción hasta la muerte natural.	Volen defensar la vida des de la concepció. Implicació: Volen prohibir l'avortament, que consideren com matar una persona.	Volen prohibir l'avortament, que consideren com matar una persona.	
6.2 Es fundamental que las mujeres con embarazo inesperado tengan información veraz, asistencia y alternativas.	Volen que les dones embarassades tinguin bona informació, assistència i prou alternatives. Implicació: S'insinua que les dones que avorten ho fan perquè no estan ben informades i	S'insinua que les dones que avorten ho fan perquè no estan ben informades i assistides o perquè no tenen cap alternativa.	

	assistides o perquè no tenen cap alternativa.		
6.3 Reforma de la ley de adopción nacional.	Volen reformar la llei d'adopció d'Espanya.		
9.1 Ampliar el vigente permiso por maternidad a 180 días que se prolongaría a un año en el caso de hijos con discapacidad.	Volen ampliar el permís de maternitat a 180 dies o un any en cas de tenir fills amb alguna discapacitat.		
11.1 Prohibición de los vientres de alquiler y toda actividad que cosifique y utilice como producto de compra venta a los seres humanos.	Volen prohibir la maternitat subrogada i qualsevol activitat semblant. Implicació: La maternitat subrogada utilitza els éssers humans com a productes de compravenda.	La maternitat subrogada utilitza els éssers humans com a productes de compravenda.	
12.1 Defensa de la custodia compartida como regla general y proteger el derecho	VOX pretén que la custodia compartida sigui norma general en els divorcis per	S'insinua de forma molt subtil que la custodia compartida no sol ser la norma,	

de los menores a relacionarse con ambos progenitores y con sus abuelos.	protegir el dret dels menors de relacionar-se amb la seva família. Implicacions: S'insinua de forma molt subtil que la custodia compartida no sol ser la norma, perquè creuen que normalment s'afavoreix a les mares. El que diuen també implica que el dret als menors a relacionar-se amb els seus progenitors i els seus avis no es garanteix.	perquè creuen que normalment s'afavoreix a les mares. El que diuen també implica que el dret als menors a relacionar-se amb els seus progenitors i els seus avis no es garanteix.	
--	---	---	--

9.2.2 La immigració

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 Deportación de los inmigrantes ilegales a sus	VOX vol deportar els immigrants il·legals.		

países de origen.			
2.1 Deportación de los inmigrantes que estén de forma legal en territorio español pero que hayan reincidido en la comisión de delitos leves o hayan cometido algún delito grave.	També pretenen deportar els immigrants legals que reincideixin en un delict lleu o en cometin un de greu.		
3.1 Revisión de los tipos penales (y endurecimiento de sus penas) para combatir a las mafias de la inmigración ilegal, así como para quienes colaboren con ellas, ya sean ONGs, empresas o particulares.	Volén revisar els tipus penals per endurir les penes a les màfies d'immigració il·legal i els qui col·laborin amb elles, com ONG's, empreses o particulars. Implicacions: Existeixen màfies d'immigració il·legal. Les màfies d'immigració il·legal i aquells	Les màfies d'immigració il·legal i aquells que hi col·laboren no tenen penes prou altes. Existeixen màfies d'immigració il·legal. Les màfies d'immigració il·legal són les que fomenten la immigració. Hi ha (o hi poden haver) ONG's,	Implicacions: Les màfies d'immigració il·legal i aquells que hi col·laboren no tenen penes prou altes. Les màfies d'immigració il·legal són les que fomenten la immigració. Hi ha (o hi poden haver) ONG's, empreses i particulars que col·laboren amb

	que hi col·laboren no tenen penes prou altes. Les màfies d'immigració il·legal són les que fomenten la immigració. Hi ha (o hi poden haver) ONG's, empreses i particulars que col·laboren amb aquestes màfies. Hi ha (o hi poden haver) ONG's que, encara que sigui indirectament, col·laborant amb les màfies, fomenten la immigració.	empreses i particulars que col·laboren amb aquestes màfies. Hi ha (o hi poden haver) ONG's que, encara que sigui indirectament, col·laborant amb les màfies, fomenten la immigració.	aquestes màfies. Hi ha (o hi poden haver) ONG's que, encara que sigui indirectament, col·laborant amb les màfies, fomenten la immigració.
4.1 Acabar con el efecto llamada: cualquier inmigrante que	S'ha d'acabar amb l'efecte crida. Qualsevol	Existeix un efecte crida.	Implicació: Existeix un efecte crida.

haya entrado ilegalmente en España estará incapacitado, de por vida, a legalizar su situación y por lo tanto a recibir cualquier tipo de ayuda de la administración.	immigrant que hagi entrat a Espanya il·legalment no podrà legalitzar mai la seva situació. Implicació: Existeix un efecte crida.		
9.1 La inmigración se afrontará atendiendo a las necesidades de la economía española y a la capacidad de integración del inmigrante.	Volent afrontar la immigració segons les necessitats de l'economia espanyola i la capacitat d'integració de l'immigrant.		
9.2 Se establecerán cuotas de origen privilegiando a las nacionalidades que comparten idioma e importantes lazos de amistad y cultura con España.	Pretenen establir quotes per privilegiar els immigrants provinents de països que comparteixin l'idioma o laços d'amistat i cultura amb Espanya. Implicació: Els	Els immigrants provinents de països que no comparteixin aquesta laços amb Espanya gaudiran de menys oportunitats.	

	immigrants provinents de països que no comparteixin aquesta llaços amb Espanya gaudiran de menys oportunitats.		
1.1 Cierre de mezquitas fundamentalistas.	VOX proposa tancar les mesquites fonamentalistes.		
1.2 Expulsión de los imanes que propaguen el integrismo, el menosprecio a la mujer, o la yihad.	Volen expulsar els imams que propaguen l'integrisme, el menyspreu a les dones, o la jihad.		
3.1 Exigir a los responsables de la religión islámica en España una absoluta colaboración para la detección de radicales.	Volen exigir als responsables de la religió islàmica a Espanya que col·laborin per detectar radicals.		
3.2 Exclusión de la enseñanza del Islam en la escuela pública.	Volen eliminar l'islam de l'ensenyament a l'escola pública.		

4.1 Fortalecer nuestras fronteras.	Volen enfortir les fronteres. Implicació: Les fronteres d'Espanya no són prou fortes.	Les fronteres d'Espanya no són prou fortes.	Implicació: Les fronteres d'Espanya no són prou fortes.
4.2 Levantar un muro infranqueable en Ceuta y Melilla.	Pretenen aixecar un mur "infranqueable" a Ceuta i Melilla. Implicació: El mur actual no és suficient per evitar que els immigrants entrin a territori espanyol.	El mur actual no és suficient per evitar que els immigrants entrin a territori espanyol.	
4.3 Dar a policías y FFAA todos los recursos materiales y humanos para que puedan cuidar nuestras fronteras con total eficacia, junto con el amparo legal correspondiente.	Volen dotar a policies i FFAA de recursos materials i humans per cuidar les fronteres eficaçment. Volen que tinguin l'empara legal corresponent. Implicació: Els policies i FFAA no	Els policies i FFAA no compten amb els recursos humans i materials suficients per cuidar les fronteres amb total eficàcia ni compten amb l'empara legal corresponent.	Implicació: Els policies i FFAA no compten amb els recursos humans i materials suficients per cuidar les fronteres amb total eficàcia ni compten amb l'empara legal corresponent.

	compten amb els recursos humans i materials suficients per cuidar les fronteres amb total eficàcia ni compten amb l'empara legal corresponent.		
9.1 Publicación de datos sobre nacionalidad y origen en estadísticas de delitos.	Publicaran les dades de nacionalitat a les estadístiques de delictes. Implicació: Pretenen demostrar que els immigrants cometen molts delictes.	Pretenen demostrar que els immigrants cometen molts delictes.	
11.1 Suspenden espacio Schengen hasta que exista la garantía europea de que no lo utilizarán los criminales para huir de la justicia (como han hecho los golpistas separatistas) ni lo	Suspendran l'espai Schengen fins que hi hagi la garantia europea que els criminals no l'utilitzaran per fugir de la justícia, ni les màfies per introduir immigrants il·legals a Europa.	No hi ha la garantia europea que l'espai Schengen no s'utilitzi en favor dels criminals per fugir de la justícia i de les màfies per introduir immigrants il·legals a Europa. Els criminals	Els polítics independentistes són colpistes. Els polítics independentistes han utilitzat l'espai Schengen per fugir de la justícia. Implicacions: No

aprovechen las mafias de la inmigración ilegal para introducir personas.	Implicacions: No hi ha la garantia europea que l'espai Schengen no s'utilitzi en favor dels criminals per fugir de la justícia i de les màfies per introduir immigrants il·legals a Europa. Els criminals utilitzen l'espai Schengen per fugir de la justícia. Les màfies il·legals utilitzen l'espai Schengen per introduir immigrants il·legals a Europa.	utilitzen l'espai Schengen per fugir de la justícia. Les màfies il·legals utilitzen l'espai Schengen per introduir immigrants il·legals a Europa.	hi ha la garantia europea que l'espai Schengen no s'utilitzi en favor dels criminals per fugir de la justícia i de les màfies per introduir immigrants il·legals a Europa. Els criminals utilitzen l'espai Schengen per fugir de la justícia.
--	---	---	---

9.2.3 La qüestió territorial

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 Suspensió de la autonomia catalana hasta la derrota sin	Volen suspendre la autonomia catalana fins que s'acabi amb el	Hi ha hagut un cop d'estat a Catalunya.	Implicació: Hi ha hagut un cop d'estat a Catalunya.

paliatius del golpisme y la depuración de responsabilidades civiles y penales.	colpisme i es depurin responsabilitats civils i penals. Implicació: Hi ha hagut un cop d'estat a Catalunya.		
2.1 Llegalización de los partidos, asociaciones u ONGs que persigan la destrucción de la unidad territorial de la Nación y de su soberanía.	Pretenen il·legalitzar partits, associacions o ONGs que vulguin destruir la unitat territorial de la nació i la seva sobirania. Implicació: Hi ha partits, associacions i ONGs que persegueixen la destrucció de la unitat territorial de la nació i la seva sobirania.	Hi ha partits, associacions i ONGs que persegueixen la destrucció de la unitat territorial de la nació i la seva sobirania.	Implicació: Hi ha partits, associacions i ONGs que persegueixen la destrucció de la unitat territorial de la nació i la seva sobirania.
3.1 Dotar de la máxima protección jurídica a los símbolos de la	Volien protegir els símbols espanyols com la bandera, l'himne i la corona.	Els símbols nacionals no estan protegits.	Implicació: Els símbols nacionals no estan protegits

nación, especialmente la Bandera, el Himno y la Corona.	Implicacions: Els símbols nacionals no estan protegits. Aquells qui ofenguin els símbols nacionals hauran d'afrontar conseqüències jurídiques.	Aquells qui ofenguin els símbols nacionals hauran d'afrontar conseqüències jurídiques.	
3.2 Agravamiento de las penas por las ofensas y ultrajes a España y sus símbolos o emblemas.	Volen agravar les penes per les ofenses i els ultratges a Espanya i els seus símbols. Implicació: Les penes per aquells qui ofenen els símbols nacionals no són prou altes.		
3.3 Ninguna afrenta a ellos debe quedar impune.	Reiteren que les ofenses no quedaran impunes.		
6.1 Transformar el Estado autonómico en un Estado de Derecho unitario	Volen abolir l'Estat autonòmic i convertir-lo en un Estat unitari que	L'Estat autonòmic promou la desigualtat i la insolidaritat, els	Implicació: L'Estat autonòmic promou la desigualtat i la insolidaritat, els

que promueva la igualdad y la solidaridad en vez de los privilegios y la división.	promogui la igualtat i la solidaritat en lloc dels privilegis i la divisió. Implicació: L'Estat autonòmic promou la desigualtat i la insolidaritat, els privilegis i la divisió.	privilegis i la divisió.	privilegis i la divisió.
6.2 Un solo gobierno y un solo parlamento para toda España.	Proposen que només hi hagi un govern i un parlament a Espanya.		
6.3 Como paso previo: devolución inmediata al Estado de las competencias de Educación, Sanidad, Seguridad y Justicia limitando en todo lo posible la capacidad legislativa autonómica.	Retornar les competències d'Educació, Sanitat, Seguretat i Justícia a l'Estat per limitar la capacitat legislativa autonòmica.		

8.1 Plan integral para el conocimiento, difusión y protección de la identidad nacional y de la aportación de España a la civilización y a la historia universal, con especial atención a las gestas y hazañas de nuestros héroes nacionales.	Volen executar un pla perquè es conegui l'aportació d'Espanya a la civilització i a la història universal, sobretot de les seves gestes i les dels seus herois. Implicacions: Espanya ha fet una gran aportació a la civilització i la història universal. Aquestes grans aportacions no es coneixen (o no es coneixen suficientment).	Espanya ha fet una gran aportació a la civilització i la història universal. Aquestes grans aportacions no es coneixen (o no es coneixen suficientment).	Implicacions: Espanya ha fet una gran aportació a la civilització i la història universal. Aquestes grans aportacions no es coneixen (o no es coneixen suficientment).
9.1 Derogación inmediata de la Ley de Memoria Histórica.	Volen derogar la Llei de Memòria Històrica.		
9.2 Ningún parlamento está legitimado para definir nuestro pasado, y menos excluyendo a los	Creuen que cap parlament està legitimat per definir el passat. Consideren que la		Creuen que cap parlament està legitimat per definir el passat. Consideren que la

españoles que difieren de sus definiciones.	Llei de Memòria Històrica exclou els espanyols que difereixen de les seves definicions.		Llei de Memòria Històrica exclou els espanyols que difereixen de les seves definicions.
9.3 No puede utilizarse el pasado para dividirnos, al contrario, hay que homenajear conjuntamente a todos los que, desde perspectivas históricas diferentes, lucharon por España.	Creuen que no es pot utilitzar el passat per dividir-nos. Consideren que s'hauria d'homenatjar a aquells que, des de perspectives històriques diferents, van lluitar per Espanya. Implicació: S'utilitza el passat per dividir-nos.	S'utilitza el passat per dividir-nos.	Implicació: S'utilitza el passat per dividir-nos.

9.2.4 Sanitat

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 Una concepción integral de la Sanidad.	Concepció integral de la sanitat.		
1.2 Tarjeta sanitaria única,	Volen una targeta sanitària única,	Recentralitzar les competències en	

calendario de vacunación único, gestión integral de las listas de espera y cartera de servicios única en todo el territorio nacional.	calendari de vacunacions únic, una gestió integral de les llistes d'espera i una cartera de serveis única. Implicació; Recentralitzar les competències en sanitat, per exemple, eliminant les targetes sanitàries pròpies de cada Comunitat Autònoma.	sanitat, per exemple, eliminant les targetes sanitàries pròpies de cada Comunitat Autònoma.	
2.1 Suprimir en la sanidad pública las intervenciones quirúrgicas ajenas a la salud (cambio de género, aborto...).	Supressió del canvi de gènere i l'avortament dins la sanitat pública. El canvi de gènere i l'avortament no són qüestions de salut. Implicació: Es pretén eliminar els canvis de gènere i	Es pretén eliminar els canvis de gènere i l'avortament sense prohibir-los.	

	l'avortament sense prohibir-los.		
2.2 Las vacunas infantiles serán obligatorias y gratuitas.	Volen obligar els nens a vacunar-se i que aquestes siguin gratuïtes. Implicació: A diferència de l'avortament i els canvis de gènere, les vacunes sí que són qüestions de salut importants. I mentre aquelles operacions s'encareixen, les vacunes s'oferiran a cost zero.	A diferència de l'avortament i els canvis de gènere, les vacunes sí que són qüestions de salut importants. I mentre aquelles operacions s'encareixen, les vacunes s'oferiran a cost zero.	
5.1 Eliminación del acceso gratuito a la sanidad para inmigrantes ilegales y copago para todos los residentes legales que no tengan un mínimo de 10 años de permanencia en nuestro suelo.	S'eliminarà l'accés gratuït a la sanitat pels immigrants il·legals. Els residents legals amb menys de 10 anys vivint a Espanya hauran de fer copagament. Implicació: Els	Els immigrants il·legals i els legals que portin menys de 10 anys vivint a Espanya no tindran els mateixos drets sanitaris que els espanyols.	

	immigrants il·legals i els legals que portin menys de 10 anys vivint a Espanya no tindran els mateixos drets sanitaris que els espanyols.		
5.2 Se cubrirán únicamente servicios de urgencia.	Només es cobriran les urgències. Implicació: Qualsevol problema de salut, per greu que sigui, si no és considera una urgència, no rebrà cap tipus d'atenció mèdica.		

9.2.5 Educació/Cultura

Núm. de paràgraf	Temes	Implicacions	Pressuposicions
1.1 Exigir el debido reconocimiento de la lengua española a nivel internacional, conforme a su importancia como segunda lengua	Reconeixement de la llengua espanyola a nivell internacional com la segona més parlada del món. Implicació: No és	No és reconeix suficient la llengua espanyola.	

más hablada del mundo.	reconeix suficient la llengua espanyola.		
1.2 Empezando por la UE.	La UE ha de ser el primer àmbit on es reconegui més l'espanyol. Implicació: La UE no reconeix prou la llengua espanyola.	La UE no reconeix prou la llengua espanyola	
3.1 Garantizar el derecho a ser educado en español en todo el territorio nacional.	Volen garantir el dret a ser educat en espanyol a tota Espanya. Implicació: Hi ha zones d'Espanya on no es reconeix el dret a ser educat en espanyol.	Hi ha zones d'Espanya on no es reconeix el dret a ser educat en espanyol.	Implicació: Hi ha zones d'Espanya on no es reconeix el dret a ser educat en espanyol.
3.2 El español debe ser lengua vehicular obligatoria y las lenguas cooficiales como opcionales.	L'espanyol ha de ser la llengua vehicular i les llengües cooficials han de ser opcionals. Implicació: Pretenen arraconar les llengües	Pretenen arraconar les llengües cooficials per imposar l'espanyol.	

	cooficials per imposar l'espanyol.		
3.3 Los padres deben tener derecho a elegir la lengua de escolarización de sus hijos.	Els pares han de poder escollir la llengua d'escolarització dels seus fills. Implicació: Pretenen arraconar les llengües cooficials per imposar l'espanyol.	Pretenen arraconar les llengües cooficials per imposar l'espanyol.	
6.1 Implantar un generoso y exigente sistema de becas para las familias con menos recursos.	Pretenen implantar un important sistema de beques per les famílies amb menys recursos.		
8.1 Impulsar una ley de protección de la tauromaquia, como parte del patrimonio cultural español.	Volen impulsar una llei per protegir la tauromàquia. La tauromàquia és part del patrimoni cultural espanyol. Implicació: La tauromàquia està amenaçada.	La tauromàquia està amenaçada.	
9.1 Se protegerá la	Protecció de la	La caça està	La caça és una

caza, como actividad necesaria y tradicional del mundo rural.	caça. La caça és una activitat necessària i tradicional del món rural. Implicació: La caça està amenaçada.	amenaçada.	activitat necessària al món rural.
9.2 Promoción de una licencia única a nivel nacional eliminando el sistema de licencias autonómicas e inter autonómicas.	Volen una llicència única de caça a nivell nacional i eliminar les llicències autonòmiques. Implicació: Volen aplicar una mesura recentralitzadora.	Volen aplicar una mesura recentralitzadora.	